

Giới thiệu Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh

Thể loại: Ngôn tình, sủng, ngược, HE

Dư Ân Ân tỉnh dậy, thấy mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Cô nhớ rõ cô bị ba mẹ ép gả cho một người đàn ông hơn mình 8 tuổi. Sau đó, cô đi ngủ. Lúc thức dậy, cô ở đây, một nơi hoàn toàn xa lạ:

- Anh là ai, sao tôi lại ở đây.

- Diêm Tôn Khiết, tôi bắt em về.

Cuộc sống của họ sẽ diễn ra như thế nào giữa một cô nàng bướng bỉnh cùng chàng thiếu tướng lạnh lùng.

Và cả mọi khó khăn, nguy hiểm, sự căm thù, ghen tị của những người xung quanh.

Sự hiểu lầm của nam phụ Tổng Lâm Cung đối với Diêm Tôn Khiết ngày càng lớn, từ sự hiểu lầm này Tổng Lâm Cung sẽ làm ra những chuyện gì đối với Diêm Tôn Khiết và Dư Ân Ân.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

~~~~~Bắt cóc~~~~~

"Cái gì chứ, con không kết hôn."

Giọng một người con gái vang lên.

"Con không kết hôn không được, người con kết hôn là con trai của bạn ba mẹ và ba mẹ cũng đồng ý rồi. " Mẹ cô nói.

"Mẹ à, con chỉ mới 20 tuổi thôi với lại con cũng không quen biết anh ta ngay cả mặt mũi anh ta ra sao con còn chưa thấy, con nhất định không cưới. "

"Con đã từng gặp người đó. "

Ba cô bất chợt lên tiếng.

"Há, gặp rồi ạ sau con không biết."

Cô có chút ngạc nhiên hỏi.

"Lúc con 5 tuổi. "

"Gi chi chứ! Lúc con 5 tuổi, ba à bây giờ cũng là 15 năm rồi đấy, con không quen anh ta, con không cưới. "

"Con phải cưới. "

Mẹ cô gần giọng nói.

"Chồng tương lai của con là Diêm Tôn Khiết năm nay 28 tuổi. " Ba cô nói.

"Ba! Ba không còn thương đứa con gái này nữa sao. "

"Thương chứ, thương con thì ba mới gả con cho cậu ấy. "

"Ba mẹ thật là, con không lấy anh ta đâu, nếu ba mẹ còn muốn con cưới anh ta thì mai con không ở đây nữa!"

"Tùy con. "

Cô giận dỗi bỏ về phòng để lại cặp vợ chồng chỉ biết nhìn nhau.

"Bắt cô lấy một người hơn mình tận 8 tuổi cô đáng lẽ kêu bằng chú luôn rồi đấy mà còn gặp lúc 5 tuổi sao cô còn nhớ chứ, dung mạo anh ta như thế nào? Lỡ như xấu thì sao? ba mẹ muốn con lấy anh ta thì nằm mơ đi, ngày mai con sẽ rời khỏi đây cho ba mẹ khỏi tìm con luôn." Cô thăm nói.

Cô là Dư Ân Ân con gái duy nhất của Dư gia, đang học đại học năm 2 ngành công nghệ thông tin, ở trường có thể nói là một hoa khôi, trai gặp liền đổ gái gặp liền ganh tị nhưng tính tình thì lại không giống với vẻ bề ngoài. Cô rất thích chơi với con trai và được xem như chị đại của họ, trong người mang chút vô phòng thân. Tính tình cũng rằng theo chủ nghĩa không lấy chồng mà giờ đây lại bị ba mẹ ép gả cho 1 tên lớn hơn mình tận 8 tuổi.

Cô không nghĩ ngợi nữa mà đi ngủ, ngày mai nhất định cô sẽ dọn đi.

Sáng hôm sau

Cô cảm thấy hôm nay có gì đó là lạ, giường mềm hơn mọi ngày lại rộng nữa. Cô bất chợt mở mắt, đập vào mắt cô là một căn phòng rộng lớn, thiết kế tông màu chủ đạo là đen trắng mang phong cách Châu Âu. Cô hoảng hốt la lên.

"Aaaaaa....."

"La gì mà la, mới sáng sớm im lặng một chút đi! "

Giọng một người đàn ông vang lên từ phòng tắm, rồi tiếp theo đó là một thân ảnh cao lớn bước ra khiến Ân Ân có chút hoảng sợ nói.

"Anh là ai, sao tôi lại ở đây. "

"Diêm Tôn Khiết, tôi bắt em về. "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

~~~~~Kết hôn~~~~~

- Anh là người sắp kết hôn với tôi. Cô nhìn anh hỏi.

Anh quả thật rất tuấn tú, gương mặt như được gọt tía không tí vết, thân hình cao lớn tầm 1m8, người đàn ông này quả thật tuyệt hảo.

- Phải. Anh bước lại gần cô.

- Anh định làm gì thế. Cô sợ hãi lùi lại phía sau đến khi lưng đã đụng vào góc giường.

- Em nghĩ tôi muốn gì. Anh cười tà mị nói.

- Đây, anh mau đưa tôi về nếu.....không.....nếu...không..

- Nếu không thể nào.

- Nếu...không tôi vào cảnh sát bắt anh vì tội bắt cóc đây. Cô nhìn anh nói với giọng uy hiếp nhưng trong lòng lại sợ.

- Em cứ báo đi mà khoảng cảnh sát trước mặt em rồi này không cần báo ở đâu xa.

- Gì chứ.

- Nghề nghiệp của tôi là cảnh sát quân hàm thiếu tướng như vậy được rồi chứ. Anh cười nói.

- Anh.....anh....

Cô bây giờ không ngờ được anh lại là cảnh sát, ôi cuộc đời cô tại sao rơi vào hoàn cảnh này chứ. Cô thở than.

- Từ giờ em sẽ ở đây, sống cùng tôi.

- Không, tôi muốn về nhà với lại tôi với anh không liên quan gì nên tôi muốn về nhà. Cô nhìn anh nói.

- Hôm qua em nói sẽ bỏ đi khỏi nhà nên không cần về đó nữa. Còn tôi với em không liên quan thì không phải rồi.

Anh cười sau đó đứng dậy lấy gì đó rồi đưa cho cô, hai tờ giấy màu đỏ nhỏ trên đó còn ghi 3 chữ to đùng " GIẤY KẾT HÔN " làm cô sửng sốt trên đó còn có hình và chữ kí của cô.

" What, kết hôn, cô kết hôn hồi nào chứ, còn chữ kí là sao " cô khó hiểu nhìn chăm chú tờ giấy kia.

- Từ giờ em là vợ tôi, là Diễm phu nhân. Anh cười lấy lại 2 tờ giấy kia.

- Tôi bao giờ đã kết hôn, còn nữa tại sao chữ kí của tôi lại ở trên đó.

- Chuyện này, em không cần biết điều quan trọng hiện tại em là vợ tôi. Anh vừa nói vừa chỉ vào người cô.

- Cho em 10 phút, xuống ăn sáng.

Anh nói xong thì đi ra ngoài để lại mình cô còn đang ngơ ngác.

Vậy là qua một đêm cô đã trở thành vợ của anh, còn đang ở nhà anh vậy ba mẹ cô thì sao có lo lắng cho cô hay không, cô cứ lầm tưởng anh là 1 ông chú không có nghề nghiệp mà giờ đây anh không chỉ đẹp trai, soái ca mà còn là cảnh sát nữa vậy sao này cô phải làm sao đây.

- " Diễm Tôn Khiết, anh đừng nghĩ chỉ với tờ giấy kết hôn và nghề nghiệp của anh thì tôi sẽ sợ, tôi sẽ cho anh thấy Dư Ân Ân này một khi không muốn thì không ai ép được, anh cứ chờ đó đi, tạm thời tôi sẽ ở đây vậy "

Còn anh ở dưới lầu đang nói chuyện điện thoại với ai đó, trên miệng còn xuất hiện nụ cười tuyệt đẹp.

- Cảm ơn ba mẹ hôm qua cho con đón vợ con về đây.

- Không sao, nó nói muốn dọn đi nên ta đành cho nó một ít thuốc ngủ rồi nhờ con đưa về nhà vậy. Giọng một người đàn ông hí hửng vang lên.

- Vâng ạ.

- Con nhớ chăm sóc nó nhé, hai vợ chồng già này phải đi du lịch một thời gian rồi.

- Vâng ạ con nhất định chăm sóc tốt cho vợ con không có gì nữa thì con gát máy trước đây ạ.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

~~~~~Thiếu phu nhân~~~~~

10 phút sau, một bóng dáng nhún tằm 1m65 mang trên mình một bộ váy trắng ngang đầu gối, tóc được buộc gọn từ từ bước xuống.

- Thiếu phu nhân.

Những người hầu thấy cô đi xuống thì cung kính nói.

- Há, thiếu phu nhân tối sao.

Cô ngạc nhiên vừa hỏi vừa chỉ vào mình.

- Vâng ạ, mời thiếu phu nhân xuống ăn sáng thiếu gia đang đợi ạ.

Một người hầu dẫn cô xuống phòng ăn, cô đành ngoan ngoãn đi theo.

- Mời thiếu gia, thiếu phu nhân dùng bữa sáng tôi xin phép đi làm việc ạ.

- Được. Anh nói.

- Đây, Diễm Tôn Khiết tại sao họ gọi tôi là thiếu phu nhân. Cô ngồi lại bàn ăn hỏi.

- Em quên em là vợ tôi rồi sao.

- Nhưng....

- Từ nay về sau em ngoan ngoãn làm thiếu phu nhân của tôi đi.

- Đây tôi muốn về nhà, ba mẹ không thấy tôi thì rất lo lắng đây anh biết không. Cô nhìn anh nói.

- À tôi quên nói cho em biết nhi ba mẹ em hiện tại đi du lịch rồi em không cần lo lắng đâu.

- Gì chứ.

"Con bị bất cóc mà ba mẹ còn vui về đi du lịch, cái quái gì vậy ba mẹ không còn thương đứa con gái này sao. Diễm Tôn Khiết anh và ba mẹ tôi hợp tác đem tôi đến đây phải không "

Cô nhìn anh có vẻ đầy căm ghét nghĩ.

- Tôi với ba mẹ em không hợp tác chỉ là ba mẹ em nói dù gì em cũng là vợ tôi nên đưa em đến đây sớm một chút. Anh vẫn nhàn nhả nói.

"Gì chứ, anh ta biết đọc suy nghĩ người khác ư"

Cô trợn mắt nhìn anh nhưng rồi lại nghĩ được gì đó liền nhẹ giọng nói.

- Được thôi, tôi sẽ nghe theo ý ba mẹ mà ở lại đây vậy nhưng cảm anh đừng vào người tôi.

- Được.

Anh cười nói nhưng trong nụ cười ấy là biết bao suy nghĩ đen tối rồi.

- Này Diễm Tôn Khiết điện thoại tôi đâu.

- Bỏ rồi.

- Anh,...anh tại sao lại tùy tiện bỏ đồ người khác chứ. Cô tức tối nói.

- Tôi chỉ thấy nó hơi cũ nên bỏ đi còn điện thoại mới một lúc quên gia sẽ đưa cho em.

- Anh...

- Còn nữa đừng bao giờ gọi cả họ lẫn tên của tôi mà có gọi cô là người đầu tiên đấy.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh đậm nói.

- Vậy tôi nên gọi anh là gì.

- Tôn Khiết, Khiết hay chồng, ông xã đều được. Anh cười nói.

Cô lườm anh rồi vẫn cặm cụi ăn sáng.

Anh nhìn cô như vậy thì thật đáng yêu làm sao.

"Cô nhóc 5 tuổi còn đòi kẹo mút bây giờ đã lớn chừng này rồi."

Anh cười thầm.

Lần đầu tiên anh gặp cô khi đó cô chỉ mới 5 tuổi còn anh đã 13, có lẽ vì đáng yêu dễ thương của cô nên anh luôn nhớ và sau này muốn cô làm vợ anh. Lần gặp đó xem như là lần duy nhất, gia đình anh phải chuyển nhà, từ đó anh không gặp cô nữa. Biết bao lời tò tính của những cô gái thích anh anh đều từ chối hay bỏ ngoài tai bởi trong tim anh đã có 1 hình bóng rồi. Lần này anh về gặp cô và tự hứa sẽ không rời xa cô nữa. Anh yêu cô nhưng đối với cô thì lại không có cảm giác gì với anh.

- Này Tôn Khiết, tôi muốn đi học.

- Không.

- Tại sao.

- Em đi học thì những thằng con trai sẽ bám theo em tôi không thích.

- Anh ghen ư. Cô cười nói

- Từ nhỏ đến lớn tôi không biết chữ GHEN viết như thế nào.

Anh hơi trốn tránh cô nói vì chắc hẳn đã trúng tim đen rồi.

Cô chỉ cười thầm, không ngờ anh lại có dáng vẻ này khác hẳn với vẻ mặt lúc này.

- Em ở nhà ngoan đấy, đừng làm loạn có việc gì thì nhờ quản gia. Anh nói xong thì đứng dậy.

- Anh đi đâu.

- Đi làm, sao không muốn rời xa tôi sao. Anh cười nói.

- Có ma mới muốn anh bên cạnh. Cô bĩu môi sau đó lại ăn tiếp.

Anh chỉ biết lắc đầu cười như không cười rồi bước ra ngoài.

- Diễm Tôn Khiết, đi làm vui về tôi sẽ ngoan ngoan như lời anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

~~~~~Phá hoại 1~~~~~

Sau khi cô ăn xong thì đứng dậy đi ra ngoài, quản gia thấy vậy liền hỏi.

- Thiếu phu nhân định đi đâu vậy ạ.

- À, con muốn đi dạo một lát ạ.

- Thiếu phu nhân có muốn tôi đi cùng không.

- Không ạ, con đi một mình được ạ, bác cứ gọi con là Ân Ân bác đừng gọi là thiếu phu nhân con nghe thấy xa lạ lắm mà bác tên gì vậy ạ.

- Nhưng mà thiếu gia sẽ không đồng ý đâu, tôi tên là Tô Lan.

- Không sao đâu ạ con sẽ nói với anh,vậy con sẽ gọi là bác Tô, bác đi làm việc đi ạ.

- Vâng.

Nói xong cô bước ra cửa cô thẳm thốt lên.

"Đẹp thật đấy"

Bởi từ cổng chính đi vào được thiết kế rất đẹp gần đường đi được trồng rất nhiều hoa Hoa trà Middlemist đó loài mà cô rất thích và muốn được thấy nhất bởi nó rất hiếm và dài phun nước ở giữa.

Cô tựa như đắm chìm vào đó, đi một vài vòng cô cảm nhận được căn biệt thự này quả thật rất lớn và thiết kế rất đẹp. Có một khu vườn toàn những loài cây kiểng quý đây chắc hẳn là một sở thích riêng của anh, cô nhếch môi cười rồi đi vào nhà.

Chiều đến.

- Thiếu tướng, người làm ở nhà nói khu vườn của ngài được thiếu phu nhân CHĂM SÓC rồi ạ.

Lăng Vũ hốt hải chạy vào nói.

- Có ấy có sao không.

Anh như hiểu được từ "Chăm sóc" mà Lăng Vũ vừa nói, anh vẫn bình thản xem hồ sơ của một vài tên tội phạm, gương mặt anh lạnh lùng vô cảm toát ra khí thế uy nghiêm của một thiếu tướng. Khí thế này không biết đã làm cho bao người phải sợ hãi.

- Dạ.....thiếu.....phu nhân hình như có bị thương ạ.

Lăng Vũ áp ứng nói, cả người anh bây giờ đang toát mồ hôi bởi sự lạnh lẽo của người ngồi phía trước.

- Về nhà.

Anh nghe vậy liền đột nhiên dừng hẳn công việc đang làm, cả người tựa như tăng băng lạnh nhưng lại có chút lo lắng vội vàng bước ra ngoài. Lăng Vũ cũng vội vàng theo sau.

Biệt thự Kiệt Ân

Cổng lớn được mở ra, chiếc xe Porsche màu đen từ từ tiến vào căn biệt thự dừng lại tại cửa chính, anh bước ra liền đi vội vào nhà những người làm thấy anh liền cung kính cúi đầu nói.

- Thiếu gia, ngài về rồi.

- Thiếu phu nhân đâu, các người chăm sóc có ấy như vậy sao. Anh gằn giọng nói.

- Dạ thiếu phu nhân đang ở trên phòng ạ, chúng tôi xin lỗi vì không chăm sóc tốt cho thiếu phu nhân xin thiếu gia trách phạt.

Anh không nói gì liền bước nhanh lên phòng. Mấy người làm chỉ biết lắc đầu.

[Một tiếng trước]

- Thiếu phu nhân chuyện này.....

Một người làm áp ứng nói. Chuyện này sau họ dám làm chứ, phá hỏng một khu vườn của thiếu gia a~~ nghĩ hậu quả thôi là họ cũng rùng mình rồi.

- Không làm, tôi làm.

Cô nói xong thì đẩy ngã các chậu cây không may làm bị thương ở tay, người làm thấy vậy liền hoảng hốt nói.

- A thiếu phu nhân người bị thương rồi vào nhà xử lý vết thương trước đi ạ, để chúng tôi làm cho.

- Được, phải hủy hết cho tôi đây.

Cô cười nói sau đó đi về phòng tự mình xử lý vì cô không muốn ai giúp mình.

[...]

Anh mở cửa bước vào thấy cô đang xử lý vết thương trên tay, liền lo lắng đi lại.

- Em yên ổn ở nhà không được sao lại làm mình bị thương.

Anh bước lại ngồi xuống lấy tay cô xem rồi tự mình xử lý giúp cô.

- Chỉ chút vết thương nhỏ, anh làm gì lo thế mà anh không giận sao.

Cô nhìn anh đang nhẹ nhàng xử lý vết thương giúp cô trông có vẻ rất thành thạo.

- Em bị thương tôi xót, còn nữa em muốn phá cái gì thì nói người làm phá cho, không được để mình bị thương nữa. Anh ôn nhu nói.

Cô thấy rất cảm động a~~ nhưng tại sao anh không giận chứ, cô khó hiểu nhìn anh nhưng tại sao anh lại đẹp trai đến thế chứ.

- Tôi biết mình đẹp trai em không cần nhìn vậy đâu.

Cô " hử " nhẹ rồi quay mặt sang chỗ khác có lẽ bị nói trúng tim đen nên mặt cô lúc này đỏ ửng. Anh xử lý giúp cô xong thì nói.

- Sau này không cho phép em bị thương nữa có biết không.

Cô gật nhẹ đầu nghĩ " Anh ta lo lắng thật cho mình thật sao" sau đó thấy cơ thể mình nhẹ hẳn anh bế cô lên, cô vùng vẫy thoát khỏi tay anh nói.

- Anh làm gì vậy.

- Xuống phòng ăn.

- Tôi tự đi được.

- Em ngoan ngoan đi không tôi ăn em đây. Anh nhếch môi cười rồi bế cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5

Khi có anh ở nhà cô tò ra ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, khi không có anh ở nhà thì bản tính thật lại lộ ra.

- Thiếu tướng, thiếu phu nhân đập hết những đồ quý giá trong nhà rồi ạ. Lãng Vũ hoảng hốt nói.

- Cô ấy có sao không. Anh vẫn bình thản mà hỏi.

- Dạ thiếu phu nhân không sao.

- Hỏi cô ấy nếu muốn đập thì mua thêm cho cô ấy đập nếu cô ấy bị thương tôi sẽ hỏi tội từng người một kể cả cậu.

Lời nói của anh rất nhẹ nhàng mà sao sát khí lại nặng trĩu như vậy chứ. Lãng Vũ nắm chắc đôi tay đầy mồ hôi nói.

- Vâng thiếu tướng.

Lãng Vũ thật hết nói với vị thiếu tướng sùng vợ này rồi.

"Haizzz, mình theo thiếu tướng gần 10 năm rồi cùng vào sinh ra tử xem như anh em kiếm luôn chức trợ lý rồi nhưng chưa bao giờ thấy vị thiếu tướng này cũng chịu một ai, ai gặp anh đều phải sợ hãi mà lùi bước bao cô gái từng có ý nghĩ xấu với anh đều lãnh hậu quả nặng nề, anh như một con thú dữ không cho ai chạm vào mình mà giờ đây cô vợ của anh chỉ mới 20 tuổi tính tình như trẻ con đã lấy mất trái tim cùng với vẻ lạnh lùng của anh rồi có thể nói "thú dữ tới đâu cũng đều có nhược điểm" và nhược điểm của anh chính là cô vợ nhỏ ở nhà, haizzz thiếu tướng của tôi ời nếu mọi người thấy anh như vậy họ sẽ nghĩ sao nhỉ?" Lãng Vũ lắc đầu nghĩ.

- Còn có chuyện gì sao.

Anh thấy Lãng Vũ chưa đi thì bắt chợt hỏi.

- A không.

- Không còn cậu ở đây chờ tôi hộ tống đi sao.

- Không không không chào thiếu tướng.

Lãng Vũ đứng nghiêm chào anh rồi rời khỏi.

Mỗi ngày như vậy cô đều bài không ít trò nhằm mong anh cho về nhà nhưng anh lại không hề hấn gì mà còn tìm cách để cho cô vui chơi thỏa thích đôi khi cô thàn than "Người có tiền quả thật.....haizzz".

Quán gia Tô nhiều lần khuyên cô ngoan ngoãn nhưng cô lại không nghe, bà cũng lắc đầu với cái tính trẻ con của cô nhưng điều đó cũng làm cho căn nhà từ trước đến nay chỉ mang một bầu không khí lạnh lẽo mà giờ đây lại vui vẻ và nhộn nhịp hơn. Dù cô có bài trò cũng không làm ai phải bị anh trách mắng, cô quý từng người trong nhà nhưng duy chỉ có anh là cô lại ghét cái ghét đáng.

Hôm nay cũng gần tròn 2 tuần cô ở nhà anh.

Reng.....reng.....reng....

Tiếng chuông điện thoại của cô in ỏi vang lên. Cô vội nghe mà không nhìn ai đã gọi.

- Alo.

- Chào con gái yêu của ba mẹ, con sống ở đó quen chưa, hai đứa đã động phòng chưa...bla.....bla

- Hai người còn nhớ đứa con gái này sao, con bị bắt đi mà hai người còn tâm trạng đi du lịch. Cô tức tối nói.

- Con về bắt con về ba mẹ vui còn không kịp nữa là đằng khác sau phải lo lắng. Mẹ cô cười nói.

- Hai người.....

- Nghe giọng con như vậy, mẹ thấy con sống tốt lắm phải không con nghe mẹ nói này, ngoan ngoãn nghe lời Tôn Khiết cho mẹ đừng dờ dặt còn nữa mau mau sinh cháu ngoại cho ba mẹ, mẹ cúp máy đây tạm biệt con gái ngoan.

- Mẹ khoan đã...mẹ....

Tút...tút...tút.

Cô thần thờ nhìn màn hình điện thoại vừa tắt.

- Ba mẹ bỏ con gái ruột luôn sau còn muốn có cháu nữa chứ, ày tức quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Hôm nay là cuối tuần cô muốn ra ngoài để thư giãn chứ suốt ngày cô ở trong căn biệt thự này chán đến nỗi cô sắp thành bà lão luôn rồi.

Cô đặc biệt thức dậy sớm tự tay vào bếp làm bữa sáng cho anh nói thật ra là cô vào để xem đầu bếp nấu như thế nào chứ cô nào biết nấu ăn. Anh đi xuống thấy cô trong bếp liền nở nụ cười.

- Hôm nay em thức sớm thật đấy.

Anh ngồi vào bàn nói.

- Tôi thức để phụ nấu bữa sáng ạ.

Cô nhìn anh nói rồi ngồi xuống, bữa sáng cũng được dọn ra cô và anh bắt đầu ăn, cô vừa ăn vừa nhìn anh như muốn nói điều gì đó. Còn anh vẫn bình thản ăn nhưng bất ngờ nói.

- Có chuyện gì.

- A....à hôm nay tôi muốn đi chơi, anh cho tôi đi được không.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt khẩn cầu.

- Được, tôi đi cùng em.

- Nhưng.....

- Muốn đi hay ở nhà.

Cô im lặng ăn nghĩ thầm.

" Anh ta đi với mình ư, không muốn a~~~ nhưng mình không muốn ở nhà vậy mình nhện vậy "

Ăn xong cô lên thay đồ, hôm nay anh giao việc lại cho Lăng Vũ để đi cùng cô.

Cô bước xuống với chiếc quần jean cùng chiếc áo trắng trông rất quyến rũ. Còn anh thì cũng rất đơn giản chiếc quần tây cùng với chiếc áo thun. Anh thấy cô xuống liền hỏi.

- Em muốn đi nơi nào.

- Khu mua sắm, khu vui chơi.

- Được đi thôi.

Anh nói xong thì bước ra xe, cô cũng bước theo sau anh. Anh nhếch nhẹ môi:

" Cô nhóc này ăn mặc rất kính đáo a~~~, rất tốt "

Anh và cô ngồi phía sau, cả hai không nói lời nào, cô nhìn ra kính xe nhìn khung cảnh xung quanh bởi đã 2 tuần cô không ra ngoài rồi.

Đến khu mua sắm, cô hí hửng bước ra xe đi thẳng vào bên trong còn anh đi sau cô không khỏi buồn cười vì cô.

Kể từ khi họ bước vào không biết bao cặp mắt nhìn họ, ai cũng trầm trồ khen ngợi.

- Ê, cô gái đó thật xinh đẹp a~~.

Một người đàn ông thốt lên.

- Đáng vậy quả thật rất xinh.

Một người khác cũng tấm tắc khen.

- Ôi, anh chàng kia thật đẹp trai.

Một đám con gái trong khu mua sắm thốt lên.

- Không biết anh ấy có bạn gái chưa ta mình muốn làm bạn gái anh ta quá đi.

Người bên cạnh cũng thốt lên.

.....

Bỗng một người đàn ông trạc 25 tuổi lại gần cô nói.

- Chào cô gái xinh đẹp, cô tên gì vậy cho tôi làm quen được không.

Anh đưa tay để bắt tay với cô.

- A chào anh, tôi là.....

- Vợ tôi.

Cô chưa kịp nói đã bị anh cắt ngang, khí lạnh tỏa ra khắp người anh anh nhìn người đàn ông trước mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt.

- A xin lỗi vì đã làm phiền.

Anh ta nói xong thì rời đi đến nhìn anh một cái cũng không dám bởi người đàn ông trước mặt thật đáng sợ.

Không khí nơi này tại sao lại đột ngột lạnh như vậy chứ, mọi người xung quanh đều không khỏi toát mồ hôi kể cả cô cũng không ngoại lệ.

- Anh.....anh....thật đáng sợ. Cô sợ hãi nói.

- Cảm em tiếp xúc với đàn ông từ tôi, kể cả nhìn cũng không được biết chưa nếu không em tự biết hậu quả đấy. Anh nhìn cô nói.

- Anh đang ghen sao. Cô trộm cười nói.

- Không.

- Haizzz, anh ghen thì nói đi.

" Một thùng dầu lớn to dùng mà còn nói không ghen" cô nghĩ.

- Em không muốn đi nữa phải không hay tôi làm thịt em nhé để em khỏi đòi đi nữa.

Anh ghé sát vào tai cô nói. Cô đỏ mặt đẩy anh ra rồi chạy vào chỗ mua quần áo mắng thảm.

- Biến thái.

Anh cười nhìn cô vợ nhỏ đang ngái ngủ a.

Thử hỏi xem đi chơi cùng một thùng dầu thì sẽ như thế nào? Thật không thể tưởng tượng.

Cô mua chủ yếu là quần áo khi ở nhà có cả căn phòng toàn bộ quần áo, thời trang và mọi thứ liên quan đến con gái cô đều có bởi đó là anh chuẩn bị cho cô khi cô đến ở. Đến khu vui chơi cô không giống với những cô gái khác mấy chơi những trò chơi nhẹ nhàng, cô cùng anh chơi những trò chơi cảm giác mạnh a~~ anh lúc đầu cũng không muốn cho cô chơi bởi những trò này một đứa con gái như cô sau chịu được chứ nhưng không ngờ được cô chịu đựng rất tốt có khi còn hơn anh nữa chứ.

- Aaaa....thật vui a~~~.

Cô vui vẻ hét toáng lên.

- Em có chồng rồi đấy sao như trẻ con vậy.

Anh lắc đầu với cô nói.

Cô không nói gì chỉ hừ nhẹ rồi bước lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

~~~~~Ngày đầu trở lại trường~~~~~

Từ hôm đi chơi cùng anh cô ít phá hoại tài sản của anh hơn, anh cũng rất chiều chuộng cô nhưng khi đi ra ngoài phải có anh hoặc Lăng Vũ đi cùng.

Với hành động ngoan ngoãn mà cô cố gắng trong 1 tuần để nể nể anh cho mình đi học, anh cũng mềm lòng cũng đồng ý.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô trở lại trường, chiếc xe Mansory đen huyền đồ trước cửa cổng trường thu hút bao sự chú ý của mọi người.

Lăng Vũ bước ra với bộ vest đen trên người cùng vẻ soái ca của anh không biết đã thu hút bao nhiêu cô gái ở đó. Anh bước đến cửa xe phía sau cụng kính mở cửa nói.

- Thiếu phu nhân đến nơi rồi ạ.

Cô gạt đầu bước xuống xe, một thân thể nhỏ nhắn với chiếc quần tây kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng và cà vạt được thắt ngay ngắn, tóc được buộc cao trông rất đơn giản nhưng lại mang một vẻ đẹp thu hút người khác. Chiếc cặp nhỏ nhắn được cô đeo trên vai, cô định bước vào lớp thì Lăng Vũ lại lên tiếng.

- Thiếu phu nhân, thiếu tướng nói là người dám nhìn người con trai nào để thiếu tướng biết được thì hậu quả người không biết được ạ.

- Tôi biết rồi.

Cô nói xong thì đi vào.

Lăng Vũ chỉ biết lắc đầu "Thiếu tướng lạnh lùng của anh giờ đây đã biết ghen rồi nhưng tại sao lại cho thiếu phu nhân đi học rồi dặn là không được nhìn con trai, thật không hiểu nổi". Lăng Vũ lên xe rồi lái đi.

Cô vừa bước vào trường thì bỗng nhiên một đám con trai bước lại chỗ cô, tầm 4 thằng con trai quay quanh một đứa con gái thì sẽ sao đây?

- Lão đại, mừng trở lại trường.

Đình Vũ một chàng trai khá cao lớn là một người vô cùng đẹp trai được khá nhiều cô gái theo đuổi nói.

- Lão đại, 1 tháng nay tại sao lại nghỉ học vậy.

Giọng người thứ hai vang lên đó là Lưu Vĩ một người giỏi nhất về máy tính.

- Lão đại chúng em nhớ chị lắm đó.

Giọng hai người còn lại đồng loạt vang lên, đó là Dương Nhật và Dương Nhân hai người là anh em sinh đôi.

- Tôi bị chồng bắt đi đấy, các cậu tin không.

Cô đưa cặp cho Lưu Vĩ rồi đi vào.

- Gì chứ, lão đại có chồng sao.

Đình Vũ thốt lên.

- Này nhớ tiếng thôi muốn cả trường biết hay sao. Cô chán nản nói.

- Xin lỗi lão đại nhưng chị có chồng thật sao.

Đình Vũ nhẹ giọng hỏi.

- Đứng đấy một người biến thái, bá đạo từ trên trời rơi xuống làm chồng tôi.

- Vậy phải chúc mừng lão đại rồi, em nghĩ với cái tính của lão đại cũng không ai dám lấy đâu. Dương Nhật bêu môi nói.

- Cậu được lắm, Dương Nhân chỉnh em cậu lại cho tôi.

- Lão đại chỉ là nói chơi thôi lão đại đừng giận.

Nói xong Dương Nhật chạy về phía trước.

- Hàm Lộ đâu sao không thấy cậu ấy. Cô bắt chợt hỏi.

- Cậu nhớ mình sao.

Một giọng nói gần đó phát ra.

- Tất nhiên rồi.

Cô chạy lại ôm Hàm Lộ cười nói đây là người bạn thân nhất của cô từ nhỏ đến bây giờ.

- Chúc mừng cậu đã trở lại.

- Phải mình trở lại rồi và tất nhiên là lợi hại hơn xưa. Cô buông Hàm Lộ ra nói.

- Được rồi vào học thôi.

Dương Nhân nói rồi bước vào.

Cô cười nói rất vui vẻ mà không biết ở đâu đó có một thùng dấm lớn sắp tràn rồi.

- Tôi đã dặn cậu như thế nào.

- Dạ tôi đã nói với thiếu phu nhân những lời ngài nói rồi ạ nhưng thiếu phu nhân.....

Lăng Vũ nói mà hai chân cứ run rẩy. "Thiếu phu nhân người hại tôi rồi" Anh trầm than.

- Cậu ra ngoài chạy 10 km cho tôi không xong thì cậu tự mình biết hậu quả.

Lăng Vũ chào anh rồi bước nhanh ra cửa "Diêm Vương đại nhân của tôi ơi, tôi đâu làm gì sai sao lại phạt tôi, cuộc sống của mình sao này không biết sao đây giữa Diêm Vương lạnh lùng, bá đạo với thiếu phu nhân suốt ngày gây họa cho tôi chứ, eo ơi cuộc đời của tôi sao lại thế này chứ!" Anh khóc thầm trong lòng.

- Dư Ân Ân tôi thấy em ở nhà buồn chán nên đồng ý cho em đi học mà vào trường chưa được 10 phút đã nói chuyện với đàn ông còn ôm ấp áp, tôi không chứng phạt em thì em không coi tôi ra gì rồi. Anh nhìn chăm chăm vào xấp ảnh trong điện thoại, người do anh cho theo dõi cô gửi qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

~~~~~Trùng phạ~~~~~

Chiều đến, trước cổng trường chiếc xe Mansory lúc sáng đã đỗ sẵn ở đấy, cô bước ra Lăng Vũ đã bước xuống mở cửa xe cung kính nói.

- Thiếu phu nhân mời vào.

Cô gạt đầu rồi bước vào trong.

Lăng Vũ đóng cửa xong thì tiến về chỗ lái của mình trước khi khởi động xe Lăng Vũ nhìn cô với ánh mắt lo lắng nói.

- Thiếu phu nhân, về nhà chúc người bình an vô sự.

Lăng Vũ nói xong thì lái xe đi, cô khó hiểu nhìn Lăng Vũ hỏi.

- Tại sao?

- Người về nhà sẽ biết.

Lăng Vũ thân nhiên nói để lại cho cô biết bao câu hỏi cùng sự khó hiểu trong đầu.

Biệt thự Khuyết Ân

Chiếc xe Mansory từ từ tiến vào trong đi qua dãy hoa trà Middlemist đó sau đó dừng lại trước cửa lớn của căn biệt thự, người làm thấy cô về liền ra mở cửa xe giúp cô, cô bước ra cười ôn hòa rồi bước lên phòng người làm trong nhà ai cũng toát mồ hôi lo lắng cho cô gái này.

Mở cửa phòng, căn phòng tối om như mực đột nhiên sáng hẳn nhưng người đàn đang ngồi trên chiếc ghế kia tỏa ra một luồng không khí lạnh lẽo cùng với ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống làm cô hoảng hốt cùng với sợ hãi nghĩ.

" Chẳng lẽ lời Lăng Vũ nói là liên quan đến người này "

Cô lấy lại bình tĩnh để cặp lên bàn hỏi.

- Tại sao anh lại ở đây.

- Trước khi vào học Lăng Vũ đã nói với em những gì.

- À.....là không được nhìn con trai.

Cô như hiểu ra được điều gì đó liền áp ứng trả lời.

- Em có làm theo không.

- À....có.

Cô run run nói.

- Cho em một cơ hội có hay không.

Anh gần giọng nói, sát khí cùng khí lạnh tỏa ra nhiều hơn làm căn phòng trở nên nóng bức dù điều hòa đang mở. Cô trở nên run sợ không dám nhìn vào anh mà chỉ biết gục đầu xuống.

- Không.

- Em được lắm dám cãi lời tôi.

- Những người đó là bạn của tôi.

Cô như muốn khóc nói.

- Là bạn tại sao còn ôm ấp áp áp, em là người có chồng rồi đấy.

Anh đứng dậy đi về phía cô.

- Người đó là bạn thân từ nhỏ của tôi với lại.....với lại.....

Hai tay cô đan vào nhau nói thảm " Hâm Lộ tớ xin lỗi nhé vì an toàn tính mạng của mình đành nói ra thôi"

- Nói.

- Người đó.....người đó.....không phải là con trai mà là con gái vì gia đình cô ấy không có con trai nên cô ấy phải giả làm con trai từ nhỏ, chuyện này chỉ có vài người biết.

Cô sợ hãi nói to.

-

Cô thấy anh vẫn im lặng nên nói thêm.

- Nếu không tin anh có thể cho người điều tra.

- Được chuyện đó xem như tôi bỏ qua nhưng em cười nói với người đàn ông khác thì không được, hôm nay tôi phải trùng phạ em nếu không tôi không phải chồng em.

Anh giận dữ bế cô lên rồi ném mạnh xuống giường. Nhờ chiếc giường mềm mại mà cô không bị đau, bởi hành động bất ngờ của anh cô bây giờ mới hoàn tỉnh cô hét lên.

- Anh tính làm gì vậy.

- Ăn em

Anh nói xong thì tiến về phía cô, dùng một tay nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên đầu.

- Nhưng.....um....

Chưa kịp cô nói hết câu anh đã cúi xuống chiếc môi của cô mà cặm cụi hôn, cô nghiêng chặt răng không cho anh tiến sâu vào. Anh thấy vậy liền lấy tay còn lại giữ hàm cô rồi dùng lưỡi tách hàm cô ra, sau khi vào được bên trong chiếc lưỡi của anh nhanh chóng càn quét bên trong tham lam hút hết mật ngọt trong miệng cô.

Trong lúc này cô nhanh nhẩu cắn lấy lưỡi của anh, mùi máu tanh xông thẳng vào mũi nhưng anh vẫn không có ý định dừng lại mà càn quét mạnh bạo hơn đến khi anh cảm thấy cô khó khăn khi thở mới luyến tiếc rời môi cô. Đôi môi cô được giải thoát liền nhanh chóng hít từng ngụm không khí. Chờ cô lấy lại không khí anh tiếp tục hôn xuống đôi môi đó ừng kia, cô cố gắng vùng vẫy nhưng đều vô hiệu.

Cánh tay còn lại của anh không tự chủ mà lần mò xuống cơ thể cô " toang " chiếc áo sơ mi của cô bị anh xé rách để lộ ra bộ ngực thoát ần thoát hiện phía sau chiếc áo nhỏ màu trắng.

Cô rên nhẹ một tiếng " ưm "

Chiếc áo nhỏ cũng được anh tháo xuống ngay sau đó, đôi gò núi trắng nõn của cô hiện lên tay anh ra sức xoa nắn tạo những hình thù mà anh thích.

Anh rời môi cô phả một làn gió nhẹ vào tai cô, nơi đó bỗng chốc đỏ ửng anh mỉm cười.

- Khốn kiếp, anh bỏ tôi ra.

Cô nhìn anh thổng khổ nói.

- Sao tôi phải bỏ.

Anh nói xong liền ngậm mút chiếc cổ trắng nõn của cô rồi để lại những dấu ấn dễ đánh dấu chủ quyền của anh trên người cô. Cô khó chịu vận vẹo ra sức thoát khỏi anh nhưng tay chân cô đã anh giữ chặt. Sau một hồi ngấu nghiến chiếc cổ cũng xương quai xanh của cô, cô lúc này bất giác cảm nhận được gì đó liền nói.

- Dừng lại.

Anh nghe cô nói liền ngước lên nhìn cô có hiểu hỏi.

- Tại sao.

- Hình.....như.....hình như.....mùa dâu của tôi đến.

Cô đỏ mặt nói, chưa đợi anh nói gì cô đã thoát khỏi anh sau đó chạy vào phòng vệ sinh.

Anh như đã hiểu ra vấn đề liền tức tối nói.

- Chết tiệt, sao lại ngay lúc này chứ.

Anh đen mặt trở về phòng và tắm nước lạnh. Còn cô đang đỏ mặt về những chuyện lúc này mà không khỏi sợ hãi "Đại ác ma, biến thái "cô mắng thầm. Cô nhanh chóng tắm rửa rồi bước ra ngoài.

1 tiếng sau

Cốc.....cốc....cốc.

- Vào đi. Cô nói.

- Ân Nhi thiếu gia gọi con xuống phòng ăn. Quên gia Tô nói.

- Dạ con xuống liền.

Cô nói xong bước xuống giường và đi xuống phòng ăn. Cô bước xuống đã thấy anh ở đấy, cô không khỏi sợ hãi vì những chuyện lúc này nên ngồi cách anh rất xa.

Cô thấy trên bàn toàn những món dành cho ngày mùa dâu của cô, cô nhìn anh khó hiểu.

- Ăn đi.

Anh gằn giọng

Cô gạt nhẹ đầu sau đó ăn ngon lành, cô không quan tâm chuyện lúc này nữa mà chuyên tâm ăn. Anh cũng không nói gì ăn xong anh về phòng làm việc còn cô cũng trở về phòng làm bài tập.

1 lúc sau

Cốc.....cốc....cốc...

Cửa phòng cô lại vang lên.

- Vào đi. Cô nhẹ giọng nói.

- Em uống cái này đi.

Anh bước vào trên tay còn cầm ly ngũ cốc tiến lại đặt lên bàn cô.

- Đây là gì. Cô khó hiểu hỏi.

- Giúp em bớt đau bụng.

Anh hơi đỏ mặt nói.

Cô cũng ngỡ ngàng " Đại ác ma cũng biết quan tâm cô sao ".

- Tôi cảm em từ nay về sau không được tiếp xúc với đàn ông nếu không tôi không ngần ngại mà ăn em, nếu em không nghe lời thì không cần đi học nữa.

Anh nói xong thì bước ra ngoài.

- Diễm Tôn Khiết, anh được lắm không cho tôi tiếp xúc với đàn ông thì tôi đành tiếp xúc với phụ nữ. Cô cười nham hiểm lấy ly ngũ cốc uống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

~~~~~Đánh nhau~~~~~

Ngày thứ hai cô đến trường, cô nghĩ việc anh biết cô tiếp xúc với ai là do anh sai người theo dõi cô.

Cô bước vào cổng trường thì ngay lập tức xuất hiện 3 nàng mỹ nữ rất xinh đẹp ai ai cũng nhìn.

Phụt...

Cô chột cười.

- Lão đại, mặc như vậy khó coi quá.

Đinh Vũ nhìn cô ra vẻ khó chịu nói.

- Đứng đấy lão đại, khó chịu chết mất.

Dương Nhật nói.

- Các cậu quả thật không phụ lòng tôi.

Cô vỗ vai Dương Nhật nói thật ra tối hôm qua cô đã nhắn tin cho họ báo họ già gái đứng ở cổng trường đợi cô.

- Lão đại à, chồng nhà chị có làm quá lên không vậy cái gì mà không cho tiếp xúc với con trai haizz. Luru Vi than vãn nói.

- Các cậu yên tâm, người của anh ta chắc không vào lớp để giám sát tôi đâu, các cậu diễn ở đây thôi,một lúc các cậu trở về hình dáng ban đầu đi rồi trở về lớp, tôi đi trước đây.

Cô nói xong thì rời đi để lại 3 con người đang nhìn nhau, bỗng có một anh chàng nào đó đi về phía họ.

- Các bạn học khóa nào vậy, tôi chưa từng gặp qua các bạn. Sẵn tiện có thể giới thiệu cho tôi biết các bạn tên gì không.

Anh ngượng ngùng hơi đỏ mặt nói.

- À.....ừm chúng tôi có việc đi trước hẹn gặp lại.

Luru Vi giả giọng nói rồi cả 3 người nhanh chóng vào nhà vệ sinh để lấy lại bộ dạng soái ca của các chàng.

Bước vào lớp là 3 chàng trai chuẩn soái ca chứ không phải là 3 nàng mỹ nữ nữa họ tiến đến chỗ 1 cô gái đang ngồi thành thói ăn vặt kế bên là Hàm Lộ đang chăm chú đọc sách.

- Lão đại, đừng bắt chúng tôi làm những chuyện này nữa chị sắp hại chết chúng tôi đấy.

Dương Nhật đứng trước mặt cô nói.

- Chuyện gì vậy.

Cô vẫn chăm chú ăn.

- Một anh chàng đến bắt chuyện với chúng tôi. Đinh Vũ chán nản nói.

Phụt

Cô cười lớn,Hàm Lộ ngồi bên cạnh cũng cười phá lên.

- Lão.... đại...Hàm... Lộ.

Luru Vi giả giọng nói.

- Haha được rồi, tôi xin lỗi từ nay không như vậy nữa....không như vậy nữa.....Mà nếu không già.....ừm thì các cậu hạn chế gặp tôi ở những nơi dễ quan sát tránh có người theo dõi.Cô vừa cười vừa nói.

- Được.

- Các cậu sao rồi.

Dương Nhân lúc này mới xuất hiện từ cửa bước vào.

- Ổn. Luru Vi nói

- Lão đại, tôi điều tra được người theo dõi chị chủ yếu là ở cổng và sân trường những nơi có camera thì họ không theo dõi mà chỉ dám sát camera.

- Tốt như vậy được rồi, các cậu vất vả rồi cảm ơn các cậu. Cô tươi cười nói.

- Ai kêu chị là lão đại của chúng em chứ mà lão đại có chồng là thiếu tướng thật khổ đấy, haizz.

Dương Nhật lên tiếng.

Cô quen biết họ từ khi học trung học, lần đó là cô giúp họ trong những lúc khó khăn từ từ họ thành bạn thân và phong cô làm lão đại, trong trường có thể nói ai cũng sợ cô nhưng ở nhà cô lại sợ anh.

- Hôm nay, tôi có tâm trạng làm một vài việc vui nào. Cô cười nói.

- Được a~~~~ mấy tháng nay không có lão đại chúng tôi không có tâm trạng chơi gì cả.

Đinh Vũ vui vẻ nói.

Cả 6 người cùng cười nói vui vẻ.

Tại nơi nào đó

- Xem như em cũng nghe lời đấy. Anh nhếch môi cười nhìn điện thoại.

2 tiếng sau

- Thiếu tướng, thiếu phu nhân ở trường chọc giáo viên đến nỗi họ tức giận lên báo cáo với hiệu trưởng nhờ người đến giải quyết ạ. Lăng Vũ lo lắng nói.

- Lí do. Anh vẫn nhàn nhả làm việc nói.

- Không rõ ạ.

- Cậu đến nói với những người đó nếu muốn làm giáo viên nữa thì đối xử tốt với cô ấy nếu không đừng hòng làm việc nữa. Giọng anh sắc lạnh vang lên.

- Vâng, tôi đi ngay.

Lăng Vũ không ngờ được thiếu tướng nói như vậy, anh đành lắc đầu bước ra.

Cô và 5 người họ ngày hôm nay không biết gây ra bao nhiêu chuyện khiến giáo viên không cười thì khóc.

[...]

- Thiếu tướng, thiếu phu nhân đánh nhau với con gái tập đoàn Ngô Thị ở trường. Lăng Vũ hối hả vào nói.

- Cô ấy có sao không.

Anh lo lắng đứng dậy hỏi.

- Hình như có ạ,ông bà Ngô đang muốn ba mẹ thiếu phu nhân đến giải quyết ạ.

- Đến trường.

Anh nói xong thì bước ra ngoài trong lòng không khỏi lo lắng, chiếc xe Brabus chuyên dụng của anh chạy vào trường, anh lạnh lùng đi đến phòng hiệu trưởng.

Anh bước vào thấy cô ngồi đầy trên mặt còn có vết thương chắc hẳn do bị đánh đối diện với cô là một cô gái cũng bị thương nhưng lại nặng hơn cô. Anh bước đến xoa nhẹ má cô.

- Tại sao lại bị thương.

- Là cô ta đánh tôi. Cô bắt ngờ khi anh đến nhưng vẫn giữ được thái độ cứng rắn nói.

- Anh là ai, còn nữa cô ta đánh con gái tôi ra như vậy hôm nay cô ta nhất định phải rời khỏi trường này. Bà Ngô tức giận lên tiếng.

- Tôi không có va vào cô ta tôi xin lỗi rồi nhưng cô ta không chịu còn đánh tôi nên tôi mới đánh lại. Cô bâu mới nói.

- Em đánh rất tốt không hổ danh là phu nhân của Diêm Tôn Khiết này không chịu thiệt thòi.

Anh xoa nhẹ đầu cô.

Ông bà Ngô nghe đến cái tên Diêm Tôn Khiết thì lạnh cả sống lưng "ai mà không biết đến cái tên này chứ, thiếu tướng lãnh khốc vô tình của nước A này không ai dám đụng tới, tội phạm gặp anh đều phải toát mồ hôi bởi sự trừng phạt của anh có thể làm họ sống không bằng chết, còn nữa cô gái này lại là thiếu phu nhân con gái họ chọc nhăm người rồi". Ông lau mồ hôi nghĩ thầm.

- Huhu...ba mẹ phải làm chủ cho con. Cô gái này giờ chỉ im lặng bất giác lên tiếng.

- Con đừng khóc chuyện này đừng nhắc đến nữa chúng ta về thôi. Ông Ngô sợ hãi lau mồ hôi lên tiếng.

- Khoảng đã các người làm cô ấy như vậy rồi muốn bỏ đi sau. Anh gằn giọng lạnh lùng nói.

- Chúng tôi có mắt như mù xin lỗi thiếu phu nhân mong thiếu phu nhân bỏ qua.

Ông Ngô cúi đầu xin lỗi cô.

- Cô ta ngày mai không cần đến trường.

Anh nói xong thì bế cô đi, cô có thoát khỏi tay anh không được nên đành ngoan ngoãn cho anh bế. Họ nhìn anh bước ra ngoài mà không khỏi rùng mình.

" Anh ta lo lắng cho mình sau " Cô nghĩ thầm.

- Từ nay về sau ai ức hiếp thì em cứ việc đánh lại không cần nề nang gì nếu em bị thương tôi sẽ cho họ biết hậu quả khi ra tay với em.

Giọng nói lạnh lẽo vang lên nhưng lại chứa đựng bao sự ảm áp dành cho cô.

Cô không nói gì nhưng trong lòng lại có cảm giác ảm áp ngọt ngào vô cùng, phải chăng cô đã động lòng?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

~~~~~Mẹ chồng~~~~~

Chiếc xe Brabus nhanh chóng về căn biệt thự Khiết Ân, chiếc xe vừa đỗ ngay cửa chính thì từ trong nhà liền xuất hiện một người phụ nữ trẻ tuổi tầm khoảng 48 tuổi. Anh bước xuống mở cửa xe cho cô, cô vừa bước xuống thì giọng nói của người phụ nữ vang lên.

- Đây là Ân Ân sao, thật xinh đẹp a.

- Bác là.....

Cô khó hiểu nhìn người phụ nữ trước mặt.

- Sao mẹ lại ở đây không phải mẹ đang ở Anh sau.

Anh cũng khá ngạc nhiên hỏi.

- Đến thăm con dâu không được sao.

Bà nhìn anh tức giận nói.

Còn cô thì ngây người khi anh nói người phụ nữ trước mặt là mẹ mình.

- Ấy con dâu ngoan của ta, con sống ở đây thế nào? Thăng ranh con này có ăn hiếp con không? À còn nữa con có cháu nội cho ta chưa?

Bà nắm tay cô hỏi.

- À....con.....con....

Cô chỉ biết ấp úng không biết trả lời bà ra sau.

- Cô ấy sống rất tốt, con không ăn hiếp cô ấy chỉ có cô ấy ăn hiếp con thôi còn cháu nội thì chưa có nhưng sẽ có nhanh thôi, mẹ đừng hỏi cô ấy nhiều thế chứ. Anh nhìn bà nói.

- Thăng ranh con này mẹ có hỏi mày đâu.

Bà lườm anh nói.

- Mẹ hỏi như vậy làm cô ấy mệt, con nói thay được chứ.

Cô nhìn hai mẹ con nói chuyện với nhau không khỏi cười thầm " Đại ác ma cũng có mặt này sao, không ngờ đấy ".

- Nào con dâu ngoan, vào trong thôi.

Bà nói xong nắm tay cô vào trong nhà bỏ anh đứng bơ vơ một mình nhìn họ, anh lắc đầu đi theo sau.

- Nào ngồi xuống đi, mẹ con chúng ta nói chuyện.

Bà ngồi xuống ghế sofa rồi chỉ cho cô ngồi cạnh mình.

- Dạ bác.

Cô ngồi xuống cạnh bà nói.

- Bác gì mà bác chứ con nên gọi ta là mẹ.

Bà có vẻ không vui nói.

- Dạ.....mẹ.

Cô hơi ngượng ngùng nói bởi đây là lần đầu tiên cô gọi người khác là mẹ trừ mẹ ruột mình.

- Tốt lắm.

Bà tươi cười nói.

- Hai người nói chuyện đi con lên lầu.

Anh nói xong thì bước đi.

- Khoang đã, hôm nay con vào bếp nấu một vài món đi.

Bà nhìn anh chuẩn bị đi nói.

- Tại sao ạ.

Anh khó hiểu nhìn bà, đã lâu lắm rồi bà không bắt anh vào bếp sao hôm nay lại nói thế.

Anh tuy là thiếu tướng bàn tay thì dùng để làm việc và bắt tội phạm nhưng tài nghệ nấu ăn của anh có thể sánh bằng đầu bếp nhà hàng luôn ấy chứ. Mấy năm nay anh rất ít khi vào bếp vì công việc khá nhiều nên chắc hẳn không ai biết anh có tài nấu nướng trừ mẹ và ba anh ra.

- Nấu cho vợ với mẹ mày ăn không được à.

- Nhưng.....

- Có đi không nếu không đi thì mai mày đừng hòng gặp con bé. Bà gằn giọng nói.

- Được rồi.

Anh nói xong thì lui thôi vào bếp. Haizz anh là một thiếu tướng người người nghe tên đều sợ, họ cứ nghĩ anh là người không sợ gì cả nhưng chắc họ sai rồi anh cũng có nỗi sợ đấy chứ và đó chính là bà mẹ quyền lực ngồi đây.

Bà mỉm cười nhìn anh vào bếp còn cô thì há hốc mồm ngạc nhiên.

- Đây, con dâu ngoan nếu nó có ăn hiếp con thì con cứ gọi cho mẹ mẹ nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con. Bà ôn nhu nói.

- Vâng ạ.

Cô và bà Tôn ngồi nói chuyện cả một buổi, cô rất nhanh hòa nhập với người mẹ này cô không còn ngại ngùng nữa, cô cảm thấy mẹ anh rất tốt và rất ôn nhu khác hẳn với cái tính lạnh lùng bá đạo của anh.

Khi anh nấu xong cả 3 người cùng vào bàn ăn nhưng anh chẳng vui vẻ gì chỉ nhìn mẹ chồng nàng dâu trước mặt cười nói họ xem anh như không khí không dòm ngó gì đến anh. Anh lờ mờ cô như muốn ăn tươi nuốt sống, chợt anh nhớ ra gì đó lên hỏi.

- Chùng nào mẹ về Anh.

- Mày muốn đuổi mẹ đi à, mẹ còn phải ở chơi với Ân Ân chưa có í định về mà mẹ ở đây luôn cũng được mẹ sẽ gọi ba mày qua đây, công ty con của ba mày cũng vừa mới mở bên đây đấy.

Bà không nhìn anh mà chỉ gấp đồ ăn cho cô.

- Mẹ.....

"Haizz anh phải chịu đựng đến bao giờ đây, có mẹ ở đây làm sao anh ức hiếp được cô vợ nhỏ này chứ. "

Anh lắc đầu không quan tâm đến họ nữa chỉ biết ngồi ăn trong sự tức tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

~~~~~Nguy hiểm 1~~~~~

Từ ngày bà Tôn đến đây cô trở nên vui vẻ hơn hẳn bởi khi chọc giận anh thì đã có bà Tôn chống lưng, anh không dám làm gì cô chỉ biết dồn nén cơn tức trong lòng.

Mỗi lần khi cô đi học về bà dẫn cô đi mua sắm đi ăn uống khắp nơi.

Cô và bà đang đi vào một nhà hàng nổi tiếng của nước A, cô bắt chợt hỏi.

- Mẹ đang định vỗ béo con sao.

- Mẹ thấy con rất ốm đấy nếu sinh con sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe con đấy.

Bà Tôn nắm tay cô cười nói.

- Mẹ....chuyện này...con còn đi học đấy ạ.

Cô hơi đỏ mặt nói.

- Không thành vấn đề, con sinh xong thì học tiếp cũng được, mà con không cần học cũng không sao chồng con sẽ lo cho con nếu thẳng rãnh đó không lo thì con yên tâm ba mẹ sẽ lo.

Bà chưa để cô trả lời thì đã kéo cô vào bên trong gọi toàn môn cô thích. Cô và bà cười nói vui vẻ, ăn xong 2 người trở về nhà.

Anh lúc này đã về, anh ngồi ung dung vắt chéo chân trên sofa ở phòng khách, anh vừa xem gì đó vừa nhăm nhĩ tách cafe.

- Con về rồi à.

Bà Tôn thấy anh ngồi đó thì hỏi.

Anh không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

Bà cũng chỉ lắc đầu với cái tính khí này của anh. Bà nắm tay cô ngồi đối diện với anh nói.

- Bà con nói nhớ mẹ nên bảo mẹ về, mai mẹ sẽ đi.
- Mẹ phải đi sao. Cô ngạc nhiên hỏi.
- Ủ, mẹ phải về mẹ sẽ đợi tin vui của hai đứa nhưng phải nhanh đấy. Bà cười nói.
- Mẹ yên tâm đi trình độ của con trai mẹ ít nhất là một tháng sẽ có.

Anh nhìn cô đầy gian xảo nói.

- Tốt, haha.

Bà cười phá lên còn cô thì mặt bắt đầu đỏ như quả cà chua " Lần này cô chết chắc rồi " Cô nói thầm

- À con lên phòng đây, hai người từ từ nói.

Cô ngượng ngùng chạy nhanh lên phòng nếu cô còn ngồi ở đây thì không biết cô sống sao với anh mất của anh.

Sau khi cô lên phòng bà quay sang anh nghiêm túc nói.

- Mẹ không có ở đây cấm con ức hiếp con bé nếu mẹ biết được thì con không xong đâu.
- Con biết rồi.
- Mà nếu có ức hiếp thì nên ở trên giường.

Anh không nói gì mà trong lòng lại vui mừng anh thật khâm phục người mẹ này a~~.

Cả hai mẹ con nói chuyện suốt cả buổi nhưng toàn những chuyện liên quan đến cô.

Cô sau khi về phòng thì lại bắt đầu kế hoạch để đối phó với anh, cô rùng mình nhớ lại câu nói của anh lúc này. Cả đêm hôm đó cô thức trắng vì không tài nào ngủ được bởi câu nói của anh cứ bay bổng trong đầu cô.

Sáng sớm cô đến trường như bình thường nhưng sắc mặt lại không tốt lắm. Vào lớp cô nghĩ những chuyện đầu đầu, không trú tâm vào học. Đám Hàm Lộ thấy cô có gì đó khác lạ nên rủ cô đi bar để cô được vui, lúc đầu cô không đồng ý vì nếu anh biết được chắc cô toi nhưng cô là lão đại mà không đi sao được nên cô nhờ sự hóa trang tài tình của Hàm Lộ để thoát khỏi tay mắt của anh.

Quán bar x

Cô gỡ bỏ lớp hóa trang, sự xinh đẹp của cô có thể nói là ai cũng phải đắm chìm vào đấy. Cả 6 người chơi rất vui vẻ, tư lượng của cô có thể nói là hơn hẳn 5 người bạn của cô nhưng vì không muốn cho anh phát hiện nên cô không uống nhiều chỉ nhấp môi là cùng.

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn màu mờ ảo những con người ở đây đều hòa mình vào đó.

- Đại ca, đó hình như là vợ của Diêm Tôn Khiết.

Một người đàn ông chỉ tay về phía cô nói với người ngồi cạnh.

- Vợ ư, cậu nên biết làm gì rồi đấy.

Hắn nhếch môi cười nham hiểm.

- Vâng tôi đi ngay.

Hắn lắc nhẹ ly rượu vang đỏ trên tay.

" Diêm Tôn Khiết, tao sẽ khiến cho mày mất đi tất cả "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

~~~~~Nguy hiểm 2~~~~~

Tên thuộc hạ mỉm cười đi về phía cô, hắn già vờ gạt tay làm ngã ly rượu của cô. Hắn hoảng loạn nói xin lỗi với cô. Cô mỉm cười bỏ qua cho hắn dù gì chỉ một ly rượu mà thôi làm gì phải to tát. Nhưng hắn vẫn nhất quyết rót rượu giúp cô, cô cũng mặc kệ cho hắn làm gì thì làm. Hắn rót rượu giúp cô xong thì xin lỗi rồi rời đi, trước khi đi hắn còn không quên để lại một nụ cười gian xảo.

Cô nâng ly rượu lên lắc nhẹ rồi uống một ngụm. Dương Nhân lúc này bảo cô ra chơi cùng bọn họ nhưng cô lại lắc đầu bảo họ cứ chơi đi, Dương Nhân gật đầu rồi đi.

Một lúc sau cô cảm thấy cơ thể có gì đó không ổn vội đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Mọi hành động của cô đều được một cặp mắt quan sát tất cả.

- Đây em gái, đang cần đàn ông sao.

Người đàn ông lúc này đi đến cạnh cô.

- Anh đã bỏ gì vào rượu của tôi.

Cô quay lại thấy người đàn ông lúc này, cơ thể cô khó chịu chắc hẳn có liên quan đến hắn.

- Chỉ một chút thuốc giúp cô em sẽ thoải mái khi có đàn ông thôi.

Hắn nhếch môi cười bệ cô lên mặc cho cô la lối và ra sức thoát khỏi hắn nhưng sao thoát được với sức lực của cô hiện tại chứ, hắn thấy cô la liền lấy tay bịt chặt miệng cô lại.

Ban này khi hắn rót rượu giúp cô đã nhanh chóng bỏ xuẩn được vào ly rượu của cô, có lẽ bây giờ thuốc đã có tác dụng. Hắn bế cô vào căn phòng trong quán bar đã được chuẩn bị từ trước. Trong phòng lúc này đã có 1 người đàn ông khác đang hưởng thụ từng ngụm rượu vang cạnh chiếc giường trắng to lớn. Hắn mở cửa bước vào đem cô ném mạnh xuống giường lúc này điện thoại hắn bắt chợt reo lên.

- Alo, đại ca.
- Xứ li cho tốt vào, sáng mai các mặt báo phải có tin hot của cô ta.
- Vâng....

Tút...tút...tút

Người đầu dây bên kia không để hắn nói hết câu đã cúp máy.

Cơ thể cô lúc này đã cảm thấy khó chịu, cả người như lửa đốt nhưng lí trí của cô vẫn chưa hoàn toàn mất hết.

- Các người là ai, thả tôi ra.

- Thả sau..... ừm cũng được nhưng để tui anh thỏa mãn em cái đã.

Gã đàn ông đang cầm ly rượu vang bất chợt lên tiếng rồi tiến lại gần cô đưa tay sờ lên gương mặt đã đỏ của cô. Cô sợ hãi đẩy hẳn ra rồi nhanh chóng nhìn xung quanh, chợt cô bước xuống giường nhưng bước đi lại loạn choạng. 2 gã đàn ông nhìn cô như vậy thì không khỏi cười lớn họ chắc chắn rằng người con gái trước mặt sẽ không thoát khỏi được họ bởi thuốc mà cô uống là loại thuốc mạnh nhất không cách nào có thể hóa giải trừ quan hệ.

Cô đi đến cạnh bàn lấy chạy rượu vang ném mạnh xuống sàn những chất lỏng màu đỏ vang tung tóe cùng với tiếng thủy tinh vỡ vụn vang in ỏi.

Cả 2 tên đều há hốc mồm chưa kịp phản ứng thì cô đã nhanh chóng lấy mảnh thủy tinh sắc nhọn trên sàn mà đưa lên cổ tay mình, cô run run nói.

- Cầm các người động vào tôi nếu không tôi sẽ tự sát.

- Này cô em muốn tự sát sao, được em cứ thoải mái đi ngày mai trên báo sẽ có một tin tức lớn là vợ thiếu tướng chết trong quán bar vì không tìm được đàn ông thỏa mãn thì sẽ ra sao nhỉ, haha.

Tên đàn ông trên giường cười lớn nói, cô cầm tức nhìn họ thân thể cô giờ đây có lẽ đã chịu đựng đến mức có thể, cô muốn mình phải tỉnh táo cô sẽ không đánh mất lí trí nhưng cơ thể cô sao lại không nghe lời thể này chứ.

Cô cửa mạnh miếng thủy tinh vào cổ tay, những giọt máu đỏ tươi nóng ảm từ từ chảy xuống. gã đàn ông đứng ở cửa nãy giờ thấy cô như vậy liền nhanh chóng đi đến nắm lấy tay đang cầm miếng thủy tinh hẳn dùng lực rất mạnh làm cô đau đến bỏ miếng thủy tinh ra. Hắn lúi cò đến giường mạnh bạo xé rách chiếc áo cô đang mặc chiếc áo nhỏ hồng hồng lộ ra trước ngực lồ lộ ra trước mặt hắn.

Tên còn lại bước xuống lấy ly còn một ít rượu đổ lên người cô, chất lỏng màu đỏ thì nhau chảy trên làn da trắng nõn nà của cô.

Cô ra sức chống cự nhưng làm sao chống cự nổi đây, một bên bị vết thương ở tay một bên là vì xuân dược trong người cô. Nước mắt trên đôi đồng tử cô bắt đầu rơi xuống, giá như lúc này có ai đến cứu cô thì tốt biết mấy.

- Tôn Khiết, em biết lỗi rồi em xin lỗi, anh đến cứu em đi em không quậy phá nữa đâu.

Cô bất giác lại nghĩ đến anh mong anh đến cứu cô nhưng có lẽ anh không đến đâu vì anh không biết cô ở đây mà.

RẦM~~~~

Cánh cửa phòng bất chợt ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

~~~~~Thoát nạn (H)~~~~~

Cánh cửa ngã xuống cùng lúc này hai gã đàn ông quay lại, đập vào mắt họ là một bóng dáng cao lớn với bộ quân phục cùng áo choàng chỉnh tề, sát khí từ người đó tỏa ra một cách đáng sợ, ngũ quan sắc sảo nhưng đôi mắt lại lộ ra tia giận dữ. Phía sau còn có vài người trong rất khí thế không khác gì người phía trước nhưng có vẻ họ đang run sợ chuyện gì đó.

Phải người phía trước tỏa ra sát khí đó là anh Diêm Tôn Khiết còn người phía sau là Lăng Vũ cùng 2 người khác.

Hai gã đàn ông thấy anh liền hoảng hốt chưa kịp làm gì thì anh đã đến gần họ nắm cho mỗi người một phát vào mặt. Hai tên đó lúc này mới hoàn hồn lao đến đánh trả lại anh nhưng với tốc độ của anh đã kịp né tránh anh dùng sức cầm mỗi cánh tay của hai tên đó quật mạnh xuống đồng thủy tinh vỡ kìa, tiếng thủy tinh vỡ vào da thịt ai nghe đến đâu phải rụng mình.

Lăng Vũ thấy vậy liền ra lệnh cho hai người kia đến bắt lại 2 tên đó. Anh quay lại nhìn người con gái trước mặt thì không khỏi muốn ăn tươi nuốt sống 2 tên kia và còn cả người chủ mưu phía sau.

Anh nhanh chóng cời bỏ chiếc áo choàng bên ngoài khoác lên cho cô. Cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh nên đã cố gắng lấy lại tỉnh táo mà mờ mắt ra, thấy anh cô chợt rơi nước mắt. Trên gương mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên tia vui mừng nghĩ " Là anh, anh đến rồi sao cô không nằm mơ chứ " lúc này cơ thể cô như đang bị thiếu oxy, cô khó chịu vận vẹo nói.

- Nóng....khó chịu a...

Anh nhìn cô như vậy có lẽ đã đoán ra cô bị trúng xuân dược rồi, anh nhìn lại trên tay cô thấy máu không ngừng chảy ra, đôi mắt anh lại lần nữa nổi lên tia chết chóc, anh nhanh chóng xé rách miếng drap giường trắng tinh cầm máu lại giúp cô rồi bế cô lên.

Cảm nhận được cơ thể anh, cô càng ngày càng khó chịu thấy cơ thể cô có lẽ đã chịu đựng không được nữa cô ôm chặt lấy anh liền nhanh chóng bế cô đi, trước khi đi anh không quên để lại một câu cho Lăng Vũ.

- Cậu nên biết phải làm gì rồi.

Lăng Vũ nhanh chóng găt đầu rồi báo người đem hai tên đó sang phòng khác và cho họ uống thứ gì đó.

Anh nhanh chóng lái xe về nhà, trong lòng lại mang 1 tia cảm hận.

Lúc này Lăng Vũ hốt hải chạy vào phòng làm việc của anh ấp a ấp úng nói.

- Thiếu tướng, 1 người quen của chúng ta trong quán bar x đã thấy thiếu phu nhân.....nhưng.....nhưng...

- Nói.

Anh lo lắng đứng dậy gần giọng nói làm Lăng Vũ không khỏi toát mồ hôi.

- Thiếu phu nhân hình như bị người của Tổng gia bắt đi rồi ạ.

- Tổng Lâm Cung!

Sắc mặt anh trở nên khó coi hơn liền nhanh chóng rời đi, chiếc xe Brabus chuyên dụng của anh chạy trên đường như một cuộc đua tốc độ vậy, anh mặc kệ việc vi phạm pháp luật về giao thông mà chạy nhanh đến quán bar x. Trong lòng anh rồi bởi, không khỏi mắng thảm.

" Tổng Lâm Cung, cô ấy có mệnh hệ gì tôi sẽ không tha cho cậu "

Thật ra Tổng Lâm Cung và anh là bạn thân từ nhỏ và cũng là cảnh sát hai người như anh em chỉ cốt cùng vào sinh ra tử nhưng đều đó có lẽ chỉ là quá khứ. Hai người rất thân với 1 cô gái cùng ngành với họ và hẳn đem lòng yêu người con gái đó chỉ đáng tiếc người con gái đó lại yêu anh nhưng anh chỉ xem cô ấy là em gái.

Hắn hận anh có lẽ vì việc xảy ra 8 năm trước, trong một lần làm nhiệm vụ vì cứu anh nên cô mới chết hẳn nghĩ tại vì anh nên cô ấy mới chết và đem lòng hận anh. Ngay hôm đó hắn xin từ chức và bắt đầu gia nhập băng đảng xã hội đen khét tiếng TIA, 2 năm sau hắn là thủ lĩnh của băng nhóm TIA và ra sức chống đối với anh.

Chiếc xe chưa đầy 5 phút đã đến căn biệt thự, anh nhanh chóng bế cô lên phòng. Anh đặt cô xuống giường. Có lẽ lúc này cô cần bản không giữ được tỉnh táo nữa nên đã chủ động ôm lấy cổ anh, hôn lên cánh môi đẹp đẽ của anh vì hành động của cô làm anh khá bất ngờ nhưng sau đó anh lại nhếch môi cười lấy thể chủ động phủ lên môi cô một nụ hôn thật sâu và đầy ngọt ngào.

Chắc hẳn đây là lần đầu hai người hôn nên có đôi chút vụng về, nụ hôn kết thúc khi anh và cô đều có chút khó thở. Anh buồn đôi môi hồng hào có chút sưng của cô hỏi.

- Tôi là ai.

- Diêm... Tôn.... Khiết.

Cô có chút khó khăn khi nói.

Anh nhếch môi cười, nụ cười chỉ bao phần sung sướng chẳng bởi cô còn đủ lí trí để biết anh là ai. Nhìn cô gái trước mặt đang khó chịu và cơ thể đầy quặn rũ của cô đã kích thích con thú giữ trong người anh.

Nỗi khổ để giữ tâm thần trong sạch cho vợ suốt 28 năm chắc ai cũng hiểu được phần nào a~.

Anh đưa tay cởi bỏ quần áo của hai người, bây giờ cả hai xem như không còn gì trên người cả. Tay anh lướt nhẹ qua từng tất thịt trên cơ thể cô, cả người cô run lên. Anh không muốn thấy cô bị hành hạ bởi tác dụng của thuốc nên đã nhanh chóng giúp cô giải tỏa. Hai thân thể trần như mộng quần quýt với nhau. Những tiếng hoan ái của hai người vang lên khắp cả phòng, dù con mãnh thú trong lòng anh nổi dậy nhưng anh vẫn không để cô quá đau đớn bởi lần đầu và tránh đụng đến vết thương trên cổ tay cô nếu không nó sẽ lại chảy máu.

Ông mặt trời ngoài kia chắc hẳn cũng đã đỏ mặt khi nghe những âm thanh này. Cuộc hoan ái không biết đã qua bao lâu đến khi màn đêm đã buồn xuống. Có lúc này đã ngất có lẽ vì lần đầu, anh nhẹ nhàng bế cô vào phòng tắm anh giúp cô làm sạch cơ thể rồi bế cô ra ngoài và băng bó lại vết thương trên tay cô để tránh nhiễm trùng. Xong xuôi anh ôm cô vào lòng ngực ấm áp của mình, anh mỉm cười thỏa mãn nhìn mèo con đang nằm trong lòng mình.

- Vợ à ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

~~~~~Chịu trách nhiệm~~~~~

Ánh nắng chói chang chiếu rọi xuống những cánh hoa trà Middlemist đỏ vừa nở rộ, những chú chim nhỏ ngẩn ngạ ca khúc lưu lo. Trong một căn phòng nào đó, hai thân thể một nam một nữ ôm nhau ngủ say.

Cô mơ màng cảm nhận được con đau nhức từ hạ thân và cả cổ tay, cô thấy có gì đó ôm chặt lấy mình nó ấm áp vô cùng nhưng tại sao lại vậy, cô lấy tay sờ nhẹ lên vật đang ôm mình bất giác cô chợt mở mắt, trước mắt cô là một cơ ngực rắn chắc. Cô hoảng hốt ngồi dậy nhưng thân dưới lại đau đớn khiến cô không ngồi dậy được, có lẽ anh cảm nhận được con mèo nhỏ trong ngực mình đã thức thì nhếch môi cười ôm chặt cô vào lòng.

- Ngoan ngoan cho tôi ngủ một lát.

- Bỏ tôi ra, tại sao anh lại ở đây còn có hôm qua....hôm...qua.

- Em không nhớ gì sao.

Anh mở mắt bỏ cô ra rồi bước xuống giường, trên người anh chỉ có trọn vẹn chiếc áo choàng tắm.

Cô cố gắng nhớ lại những chuyện hôm qua, quán bar bị tên kia bỏ thuốc rồi sao đó.....sao.....đó...anh đến và anh.....anh. Cô bắt giác đó mặc cảm nhận con đau khắp cơ thể có lẽ cô đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra với mình. Thấy cô không trả lời mà những cảm xúc trên gương mặt thay đổi liên hồi. Anh ngồi xuống mép giường, gian xảo nói.

- Nếu em không nhớ tôi sẽ nhắc lại nhé, hôm qua là em trúng thuốc tôi đến cứu em nhưng em không biết báo đáp còn lấy đi đời trai mà tôi giữ gìn 28 năm thế nào em muốn đền sao đây.

" Cái gì đang diễn ra thế, anh đang bắt tôi chịu trách nhiệm sao nhưng tôi cũng là lần đầu mà" Cô nhìn anh với ánh mắt khó hiểu nghĩ.

- Thế nào em định ăn xong chùi mép há.

Anh tiến lại gần cô, đưa mặt anh kề sát mặt cô nham hiểm nói.

- Khoan đã, đáng lẽ người nên nói câu này là tôi mà.

Cô né tránh gương mặt đầy sắc sảo của anh nói.

- Em là vợ tôi mà sao tôi phải chịu trách nhiệm.

- Anh cũng là chồng tôi mà sao tôi phải chịu trách nhiệm. Cô tức giận nói.

Anh nhếch mép cười vui sướng, cô thấy anh như vậy liền nghi ngờ chuyện gì đó, cô nhớ lại câu nói lúc nãy của mình câu nói vừa rồi là chính miệng cô đã thừa nhận anh là chồng sao, không thể nào a~.

- Em thừa nhận rồi đấy, vợ à chúng ta nên tiếp tục nghĩa vụ vợ chồng thôi. À còn nữa, em dám trốn đi bar nếu không trừng phạt em thật nặng thì em không xem người chồng này tồn tại rồi.

Anh nói xong liền dè cô xuống. Cô hoảng hốt đẩy anh ra nói.

- Đừng mà, tôi....tôi...không dám nữa a..a..a đau.

Anh thấy cô la anh liền nhớ đến điều gì đó liền ngồi dậy. Có lẽ lúc nãy không may đụng mạnh vết thương trên cổ tay.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô tháo miếng gạc băng vết thương thì có một ít máu chảy ra, anh nhanh chóng giúp cô xử lí anh nói.

- Lần này xem như em may mắn đấy.

Thật ra anh không muốn cô đau thêm vì ngày hôm qua có lẽ đã làm cô đau không ít.

Cô nhìn anh chăm chú, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô. Nếu cô đã thừa nhận anh là chồng vậy cô sẽ tiếp nhận anh không làm anh lo lắng nữa. Xử lí xong anh đứng dậy đi vào phòng tắm, một lúc sau anh bước ra với một bộ đồ ở nhà đơn giản.

- Em ngồi đây đi, tôi đi lấy ít thức ăn cho em.

Anh nói xong thì bước ra cửa. Cô cười nhẹ rồi cố gắng bước vào phòng tắm. Cô nhìn mình qua gương, những vết hôn cùng vết cắn anh để lại trên người cô quả thật không ít. Cô tức tối nói.

- Đồ sói xám đội lốt người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

~~~~~Trừng phạt của Diêm vương~~~~~

Cô bước ra khỏi phòng tắm ngay lúc đó anh cũng bước vào, trên tay anh bưng một cái khay trên đó là sữa và cháo, anh thấy cô từ phòng tắm bước ra có chút khó khăn vội đặt khay xuống bàn đi đến bế cô lên.

- Anh làm gì vậy.

- Nhìn em đi như vậy tôi không chịu được.

Anh vừa nói vừa bế cô lên giường.

- Tại ai hả. Cô tức tối nói.

- Tại em

Anh điềm tĩnh nói xong thì lấy cháo cho cô.

Cô lườm anh rồi nhận lấy và bắt đầu ăn bởi cô đang đói vì cả ngày cô không ăn gì cả. Anh nhìn cô ăn mà không khỏi nhếch môi cười.

- Em ăn xong ngoan ngoan ở nhà, cần gì thì nói với quần gia à từ nay em không cần đi học nữa. Anh bắt chợt nói.

- Tại sao?

- Em đi học làm gì ở nhà tôi nuôi.

Cô há hốc mồm khi nghe câu nói đó của anh, chưa kịp để cô trả lời anh đã ra ngoài. Chắc anh đi làm rồi, cô ăn xong cảm thấy có chút buồn chán nên mở điện thoại ra xem.

Bảng tin tức hót hiện nay là những tấm ảnh của hai người con trai vì đang quan hệ trong quán bar x với cơ thể đầy vết thương hình như do trúng thuốc và nghe nói hai người này đã biến mất không chút tin tức.

Cô đọc tin tức đó xong liền không khỏi kinh ngạc khi thấy người trong hình là hai tên đã hãm hại cô ở quán bar, cô khó hiểu chắc hẳn có người đã làm chuyện này để trả thù cho cô chăng. " Có phải anh ta làm không " cô nghĩ vì người cứu cô và biết chuyện chỉ có anh.

Bỗng cô nhớ đến gì đó nên không nghĩ nữa vội nhắn tin cho ai đó.

- Đây cậu có ở đó không.

Cô nhắn tin cho Hàm Lộ vì hôm qua cô xảy ra chuyện không biết họ có lo lắng hay bị làm sao không. Tin nhắn cô vừa gửi liền nhanh chóng có người trả lời.

- Ân Ân cậu có sao không.

- Tổ không sao, hôm qua xảy ra chuyện gì ở quán bar thế.

- Chuyện đó hả. À...thì.

Hàm Lộ kể hết mọi chuyện cho cô nghe, nghe Hàm Lộ kể mà cô không khỏi rung mình bởi khi đó chắc hẳn anh rất tức giận vì cô không nghe lời anh.

- À còn một chuyện nữa là...là.

Hàm Lộ đáp ứng nói.

- Chuyện gì vậy cậu nói đi.

Cô có chút lo lắng nói.

- Thật ra 5 người chúng tớ sáng sớm bị chồng cậu gọi đến đồn cảnh sát đấy. Tớ vừa mới được cho về còn 4 tên kia chắc hẳn đang chịu đựng sát khí từ chồng cậu đấy.

- Gì chứ tại sao lại bắt các cậu.

- Là việc nù cậu đi bar và những việc khác, chồng cậu tức giận nên.....

- Được rồi để tớ gọi cho anh ta.

Cô nói xong liền nhanh chóng cúp máy, cô chắc hẳn cũng biết được bản tính ghen của anh lại trời đây sợ rằng họ sẽ xảy ra chuyện gì nên vội gọi cho anh. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi cho anh.

Anh thấy cô gọi liền vui mừng nghe máy.

- Anh có thể thả họ ra không.

Cô nhẹ nhàng nói.

- Cũng được nhưng với 1 điều kiện.

Anh cười tà mị nói.

- Là gì.

- Tối nay em sẽ biết.

Nói xong không đợi cô trả lời anh liền tắt máy rồi báo Lãng Vũ thả họ ra. Anh báo họ cũng chẳng làm gì cả chỉ cho họ vật động một chút thôi là mỗi người phải chạy đủ 10km để có sức khỏe. Vì anh biết Hàm Lộ không phải con trai nên cũng không làm gì quá mức chỉ cho Lãng Vũ nói vài câu rồi bỏ qua.

Còn cô thì khó hiểu khi nghe câu nói đó của anh, câu nói ấy cứ mập mờ trong đầu cô. Cô không nghĩ nữa nên đã nhanh chóng ngủ một giấc.

Anh nói chuyện với cô xong liền đi về một căn phòng nào đó, cơ thể anh lại toát lên khí lạnh làm mọi người khi gặp anh đều phải toát mồ hôi.

Trong căn phòng ấy, những tiếng roi da cứ từng đợt từng đợt vang lên. Anh từ từ tiến vào nhìn hai con người đang bị trói đằng kia, trên người toàn vết thương. Anh nhếch môi cười nụ cười mang đầy sự chết chóc. Chiếc roi có những cây gai nhọn không vì sự có mặt của anh mà ngừng lại nó cứ tiếp tục quất mạnh vào hai người đàn ông đó.

Một lúc sau, anh ra hiệu dừng lại rồi cho người đưa họ xem những tấm ảnh hôm qua.

- Tổng Lâm Vũ muốn có tin tức hot về một cuộc hoan ái thì điều đó chắc thành công rồi. Chắc hẳn anh ta đang cảm thấy vui lắm, hay là tôi thả hai người về với hẳn cùng chung vui vì kế hoạch thành công, được chứ.

Anh ra hiệu cho người cơ trói cho hai tên đó. Hai tên này bây giờ có lẽ không còn nhận ra ai là ai nữa bởi cả cơ thể đều là vết thương kẻ cả mặt. Một tên nghiêng răng nói.

- Đại ca sẽ không tha cho mày.

Nói xong hai tên đó cắn lưỡi tự tử vì nếu họ về gặp hẳn thì cũng sẽ không toàn mạng.

Anh cho người chôn cất họ rồi bước ra ngoài.

Có lẽ ai cũng sợ hãi khi gặp anh là như vậy, anh không giết họ mà cho họ sống không bằng chết những kẻ đã rơi vào tay anh chắc hẳn đều không có kết cục tốt. Anh không làm tổn thương bất kì kẻ vô tội nhưng kẻ có tội đều phải sống không bằng chết. Anh giống như luật pháp và người phán xét, ai cũng rất kiên nhẫn anh kẻ cả những người quyền cao chức trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

~~~~~Điều kiện (H)~~~~~

Hôm nay anh đặc biệt về nhà sớm, bước vào nhà anh không thấy cô nên hỏi quán gia Tô, bà nói cô đang ở ngoài vườn hoa anh gạt đầu rồi ra tìm cô. Vườn hoa đấy là cô xin anh làm cho mình, nó không lớn nhưng bên trong chứa rất nhiều loài hoa mà cô thích. Những lúc rảnh rỗi cô thường ra chăm sóc chúng.

Anh bước ra nhìn thấy cô cười tươi nhìn ngắm những bông hoa nở rộ, hương thơm của hoa lan tỏa ngào ngạt trong gió. Anh bất chợt bước lại gần cô nói.

- Em đang làm gì vậy.

Cô đang chăm chú xem hoa nghe anh nói thì hoảng hốt la toáng lên. Nghe cô la gương mặt anh trở nên lạnh hẳn.

- Em la cái gì thế.

- Là anh à, anh làm tôi giật mình đấy.

Cô quay lại thấy anh liền tức giận nói.

Anh không nói gì mà nhìn cô, anh nhìn gương mặt tức giận của cô trông rất buồn cười a~~

Cô thấy anh không nói gì thì quay lại với những bông hoa kia, cô chợt hỏi.

- Chuyện hai tên kia là anh làm sao.

- Ừ.

Anh cũng khá bất ngờ với câu hỏi của cô nhưng anh cũng không muốn giấu diếm cô nên mới nói sự thật.

- Tôi biết là anh mà, không hổ danh anh là thiếu tướng người người sợ hãi a.

- Nếu có người làm tổn thương em kết cục không khác gì hai tên đó.

Giọng anh lạnh hẳn lên.

Cô nghe câu nói ấy của anh mà không khỏi vui mừng mỉm cười, anh thật sự rất tốt a~~.

Cô mặc kệ anh vẫn tiếp tục ngắm và chăm sóc những bông hoa nở rộ kia còn anh lại khác anh không ngắm hoa mà chỉ ngắm cô. Một cao một thấp đứng gần nhau trong một vườn hoa nở rộ đầy màu sắc nó tạo nên một bức tranh hoàn mỹ khiến ai nhìn vào cũng đều xao xuyến.

Một lúc sau anh báo cô vào trong nhà để ăn cơm cô gạt đầu rồi bước vào. Cả hai ngồi cạnh nhau, anh gấp thức ăn cho cô, cô mỉm cười nhìn lấy nhìn họ bây giờ rất hạnh phúc. Quán gia Tô thấy vậy thì không khỏi vui mừng, thiếu gia nhà này không còn cô đơn như trước nữa rồi.

Ăn uống xong anh lên phòng làm gì đó, còn cô thì xem tivi và ăn trái cây. Được 1 lúc anh lại bước xuống lại gần cô bất chợt nói.

- Tôi lại đói rồi.

- Anh đói thì báo bác Tô làm cho anh anh nói với tôi làm gì tôi đâu biết nấu ăn.

Cô khó hiểu nhìn anh nói.

- Quán gia không thể làm được chỉ có em mới làm tôi hết đói.

Anh cười gian tà nói rồi bế cô lên. Cô cố gắng thoát khỏi tay anh nhưng với sức lực của cô thì sao được chứ cô trừng mắt với anh nói.

- Anh làm cái gì vậy, bỏ tôi xuống.

- Chuẩn bị ăn em.

Anh vừa nói vừa bế cô lên phòng. Cô lúc này mới hiểu được ý của anh liền bắt giác đó mặc cùng hoảng sợ nói.

- Đây không được bỏ tôi ra.

- Em quên điều kiện em hứa với tôi lúc sáng rồi sao, em muốn nuốt lời à.

Anh không nhìn cô, nói rồi đi thẳng vào phòng.

- Điều kiện.....là....

Cô nhớ lại lúc sáng cô đã hứa với anh 1 điều kiện nhưng cô lại không ngờ rằng điều kiện của anh lại là động phòng a~~.

Anh gạt nhẹ đầu bước vào phòng rồi đặt cô xuống giường. Cô sợ hãi lùi về góc giường nhìn anh bằng ánh mắt tức giận.

Anh nhếch môi cười lại gần ôm chặt lấy cô phụ lên đôi môi hồng hào của cô một nụ hôn, nụ hôn ấy không thô bạo nhưng lại mang đầy sức chiếm hữu, tay cô ra sức đánh vào lưng anh, anh dùng một tay của mình nắm lấy hai tay cô đặt lên đầu. Nụ hôn không kéo dài vì anh cảm thấy cô khó khăn khi thở nên mới luyến tiếc rời môi cô.

- Anh....

Cô trừng mắt nhìn anh, cảm nhận được đôi môi mình đã bị anh làm sưng đỏ lên.

- Thông gia hai nhà đang muốn có cháu a~~ nên chúng ta phải cố gắng thôi.

Anh cười tà mị nhìn con mèo nhỏ đang trừng mắt, chợt nụ cười ấy tắt đi trên gương mặt anh lại xuất hiện tia lạnh lẽo.

- À sẵn tiện trừng phạt em tội dám đi bar.

Nghe anh nói cô liền lạnh cả sống lưng " lần này tôi rồi " cô nghĩ thầm. Anh không đợi cô trả lời một lần nữa lại ngậm lấy chiếc môi đang đỏ ửng của cô. Cuộc triển miên giữa anh và cô bắt đầu, hai cơ thể quấn lấy nhau, những âm thanh mê mị vang lên khắp cả phòng.

Trăng hôm nay ở ngoài kia thật sáng a~~ nhưng tại sao trăng lại đỏ mặt nh? Cuộc triển miên không biết đến bao lâu mà khi nó kết thúc thì trời đã sắp sáng.

Anh ôm lấy cô gái đã ngất lịm đi từ lúc nào vào lòng ngực rắn chắc của mình, anh mỉm cười hạnh phúc rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

~~~~~Biến thái~~~~~

Mặt trời đã nhô lên cao nhưng người trong căn phòng huyền ảo giữa sự kết hợp của trắng và đen vẫn còn đang say giấc ngủ. Hình ảnh mờ ảo thoát ần thoát hiện sau những lọn tóc đen huyền kia là gương mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh xắn, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười nhẹ mang thêm phần quyến rũ.

Bất chợt đôi mắt đang nhắm nghiền kia từ từ mở ra, cô đã thức dậy sau một đêm dài đằng đẵng. Cô chuẩn bị ngồi dậy thì chợt con đau nhức từ hạ thân và hai chân truyền đến làm cô đau đón đến nhăn mặt.

- Đại ác ma, đợi tôi khỏe lại sẽ không tha cho anh. Cô tức giận nói to.

Cô cố gắng dựa người vào đầu giường rồi nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Cô nhìn sang đồng hồ, chiếc đồng hồ đã chỉ 10 giờ 25 phút, cô nghĩ chắc hẳn anh đi làm rồi. Cô vén tấm chăn đang đắp trên người chầm chậm đưa hai chân ra cạnh giường, cô chịu đựng cơn đau để bước vào phòng tắm nhưng vừa đi được một bước, chân không giữ được thăng bằng nên bất giác ngã xuống, tưởng rằng cô sẽ chịu đựng một cú thật đau khi ngã nhưng tại sao lại không đau gì chứ bởi một bàn tay rắn chắc đã kịp đỡ cô, bàn tay ấy vòng qua eo cô để giúp cô giữ vững.

Cô ngược nhìn là ai đã đỡ mình, cô có chút ngạc nhiên khi người đỡ cô chính là đại ác ma mà cô đang chờ nữa. Cô khó hiểu tại sao anh còn ở nhà mà không đi làm.

Anh để cô ngồi cạnh giường, trên mặt không chút biểu cảm nhìn cô.

- Anh.....chưa để cô nói hết câu anh đã cắt ngang lời cô nói.

- Em ngồi yên trên giường không được sao, nếu lúc này tôi không đỡ là em ngã rồi.

Cô không nói gì chỉ lờm anh một cái rồi quay mặt sang chỗ khác. " Tại ai mà tôi ngã chứ " cô mắng thầm lời mắng của cô rất nhỏ có lẽ anh cũng không nghe thấy nhưng những gì cô nói anh đều nghe được cả không sót chữ nào a~~.

Anh nhìn cô tức giận trong lòng cũng có chút tự trách bản thân, anh rất muốn nói câu xin lỗi với cô nhưng từ trước đến nay anh có nói lời xin lỗi với ai đâu nên không biết bắt đầu từ đâu.

- Anh không đi làm à. Cô bất chợt hỏi.

- Tôi không đi làm nên mới nghe được em mắng tôi là Đại ác ma gì đó còn nói sẽ không tha cho tôi.

Anh nhếch môi cười trong lòng lại suy tính điều gì đó. Cô cảm giác một luồng khí lạnh quanh người khi nghe anh nói câu đó, cô quay lại nhìn anh nhưng không nói gì.

- Nếu em đã nói là không tha cho tôi vậy thì.....

Anh đang nói nửa chừng thì chợt nhìn cô làm cô bất giác rùng mình.

- Nền ở trên giường.

- Anh.....biến thái. Cô tức giận nói.

- Tôi từ trước đến nay chưa từng biến thái với ai mà có thì chỉ với em thôi.

Anh cười gian tà đẩy ngã cô xuống giường.

- Đây anh là thiếu tướng ai cũng sợ mà sao ở nhà anh lại biến thái như vậy chứ.

- Tôi là thiếu tướng là khi làm việc còn về nhà tôi là chồng em.

Anh cười chuẩn bị áp môi mình lên đôi môi đỏ mọng của cô nhưng đã bị cô né tránh, cô nhanh chóng đẩy anh qua một bên định bước xuống giường nhưng cơn đau từ hạ thân lại không cho phép.

- Em muốn đi đâu.

- Phòng tắm. Cô nhìn anh nói.

Anh nghe vậy thì cười nhẹ ngồi dậy bế cô lên rồi bước vào phòng tắm. Cả quá trình làm vệ sinh cá nhân của cô anh đều giúp, cô muốn mình tự làm nhưng anh lại nói. " Em muốn nằm trên giường 1 tuần không " thế là cô im phăng phắc để cho anh muốn làm gì thì làm.

Anh giúp cô thay bộ đồ mới rồi bế cô xuống phòng bếp vì anh biết chắc hẳn cô đói rồi. Những món đầy chất dinh dưỡng được đặt rất nhiều trên bàn, tính ham ăn của cô lại bộc phát khi thấy đồ ăn ngon. Anh để cô ngồi vào ghế rồi giúp cô trải khăn mới bắt đầu ăn. Có lẽ cô đang đói nên ăn rất ngon miệng nhưng khi ăn cô thì lại không nhìn anh dù chỉ một lần.

Anh chỉ biết lắc đầu, có lẽ cô đang giận anh rồi. Anh vừa ăn vừa ngắm cô.

- Mèo nhỏ thật dễ thương a~~. Anh nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

~~~~~Ôm ngủ~~~~~

Ăn xong anh bế cô lên phòng rồi thay đồ đi làm. Cô chán nản nằm trên giường đọc sách hay chơi game để chiết thời gian. Hôm nay ở Tổng cục có một vụ án khá quan trọng nên anh cần ở lại xử lý nên sẽ về trễ, anh gọi cho quân gia báo bà dọn cơm cho cô sớm không cần chờ anh về. Có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên ở đây cô ăn cơm 1 mình.

Hai chân cô lúc này đã bớt đau hơn nên cô đã xuống phòng ăn, ăn xong cô ra vườn hoa một lúc lác rồi lại lên phòng xem tivi, trong lòng cô giờ đây rất lạ, nó thiếu một cái gì đó nhưng cô lại không biết nó là gì. Có lẽ thiếu bóng dáng của anh chăng?

Gần 7 giờ tối

Cô đang mãi mê xem tivi thì cửa phòng chợt mở, cô quay lại nhìn thì thấy anh đang bước vào trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm. Anh bước lại chỗ cô vén tấm chăn lên rồi nằm xuống cạnh cô.

- Anh làm gì vậy.

- Ngủ.

Anh trả lời một cách ngắn gọn.

- Há.....ngủ. không được anh qua phòng anh ngủ đi.

Cô có chút sợ hãi khi nghe anh nói, anh nói ngủ nhưng chắc hẳn không đơn giản như vậy cơ thể cô còn đau nếu lần nữa thì cô khỏi xuống giường 1 tuần luôn quá.

- Không ôm em tôi ngủ không được.

Anh tất nhiên hiểu cô đang sợ điều gì liền cười nhẹ nói.

- Không ngủ được cái đầu anh đấy, tôi muốn ngủ một mình.

Cô lấy gối ném vào người anh, anh bắt được rồi để cạnh mình.

- Em muốn xuống giường hay không xuống giường.

Anh lạnh giọng nhìn cô nói.

Cô há hốc mồm trước câu nói của anh, giờ cô không biết nói gì chỉ biết nhìn chăm chăm vào anh, vài sợi tóc mềm mại vàng nâu óng ánh phủ lên gương mặt anh, trong ánh lúc này vô cùng soái và quyến rũ a. Anh thấy cô vẫn nhìn mình mà không nói gì anh liền lên tiếng cắt đứt mọi tâm trạng của cô.

- Tôi rất đẹp sao.

Bởi câu nói bất chợt ấy khiến cô giật mình.

- Đẹp cái đầu nhà anh đấy. Cô đỏ mặt nói.

- Không đẹp tại sao em lại nhìn lâu như thế.

- Tôi.....

Cô ấp úng không biết nói gì mà anh thật sự rất đẹp a nếu cô nói anh đẹp thì không phải đúng ý anh sao.

- Anh muốn ngủ ở đây cũng được nhưng không được làm gì tôi nếu không...nếu không..

- Thì sao. Anh nhìn cô nói.

- Thì.....anh...anh đừng trách tôi ra tay với anh.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt nâu xanh của anh mà nói.

- Ô, với chút võ mèo quào của em đấy à, cũng được tôi sẽ cho em đánh đọi em đánh xong thì tôi sẽ trừng phạt em, thế nào.

Anh cười nham hiểm

- Anh....

Cô tức giận chỉ tay vào anh,"anh biết cô có võ sau từ lúc nào chứ " cô nghĩ thầm, đúng lúc đó anh nắm lấy tay cô kéo lại phía mình, anh vòng tay qua eo cô ôm chặt mặt của cô trực tiếp gián lồng ngực rắn chắc của anh, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh nhưng lại không tài nào thoát được.

- Bỏ tôi ra.

- Em ngoan ngoan chút đi nếu không muốn xuống giường.

Anh gần giọng nói làm cô có chút sợ nên không vùng vẫy nữa, anh cười nhẹ tắt tivi và đèn rồi ôm lấy cô. Anh hôn nhẹ lên mái tóc cô rồi nhẹ giọng nói.

- Ngủ ngon.

Cô cười nhẹ, có lẽ vì có lồng ngực ấm áp của anh nên cô nhanh chóng thiếp đi, anh cũng vậy bởi cô có bên cạnh nên anh cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ sau một ngày dài ở Tổng cục.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

~~~~~Mua sắm~~~~~

Từ hôm đó ngày nào anh cũng đi ôm cô khi ngủ nếu cô không đồng ý thì vẫn là câu nói rất nhẹ nhàng của anh " Muốn xuống giường hay không xuống giường " câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô mỗi tối, nhiều lúc cô tức giận mà quát anh " Anh không còn câu nào khác à " Anh nghe câu hỏi của cô thì nhìn cô một lúc lâu như đang suy nghĩ chuyện gì quan trọng lắm, anh đắm chiều một lúc thì trả lời " Còn, em muốn tôi ăn hay tôi ôm " nghe được anh nói câu này cô như muốn lao vào đánh anh một trận nhưng anh là ai chứ là thiếu tướng a cô làm sao mà đánh lại.

Hôm nay cô nói với anh cho mình đi mua sắm, anh suy nghĩ một lúc rồi mới đồng ý. Cô thấy anh đồng ý thì rất vui nhưng một lúc cô lại nói đi một mình rất buồn nên cô muốn rủ Hàm Lộ đi cùng vì bạn của cô chỉ có Hàm Lộ mới có thể đi chung với cô nếu mấy người khác e là cuộc đời tươi đẹp của cô cũng coi như xong.

Anh gật đầu đồng ý, cô vui mừng nhảy lên như đứa trẻ lên 3 vui mừng khi được kẹo. Anh

nhìn cô vui mừng như vậy thì không khỏi lắc đầu,tính trẻ con của cô bao giờ mới hết đây nhưng như vậy trong cô rất đáng yêu. Anh gọi Lăng Vũ đến để đi theo bảo vệ cô rồi mới đến Tổng cục.

Hôm nay chắc hẳn tâm trạng cô đang tốt nên trước khi anh đi làm cô liền chủ động hôn nhẹ lên má anh, anh khá bất ngờ trước hành động này của cô nhưng anh lại cảm thấy rất hạnh phúc a. Anh hí hửng lái xe đi làm, người trong Tổng cục thấy vẻ mặt của anh rất khác thường ngày không phải thường này mà từ lúc anh làm cảnh sát a họ bất giác rung mình chuẩn bị tâm lý sẵn sàng trước mọi hành động của anh.

Sau khi anh đi cô liền lấy điện thoại gọi cho Hàm Lộ.

- Alo, Hàm Lộ hôm nay cậu có tiết trống không?.

- Tiết trống hả, à có chiều nay không có tiết mà cậu có chuyện gì à.

- À không, cậu đi mua sắm với tớ đi tớ ở nhà buồn sắp chết rồi.

- Được, tớ đi cùng cậu à mà chồng cậu không ghen à.

- Yên tâm anh ấy đồng ý rồi, vậy chiều tớ qua nhà đón cậu.

- OK. Vậy tớ cúp máy trước.

Cô " Ủ " rồi cúp máy, sao mà anh ghen với con gái được chứ, chuyện Hàm Lộ là con gái thì anh đã biết nhưng Hàm Lộ lại không biết được điều đó. Cô để điện thoại sang một bên rồi chạy xuống phòng khách xem tivi rồi lại ra vườn hoa, thời gian của cô ở nhà chủ yếu là những việc giết thời gian.

Chiều đến, Lăng Vũ chở cô đến nhà Hàm Lộ để đón cô ấy. Lăng Vũ cũng khá ngỡ ngàng không hiểu tại sao thiếu tướng nhà anh lại cho cô đi chung với con trai chứ, anh không ghen à. Lăng Vũ không nghĩ nữa chuyện tâm chờ hai người đến một cửa hàng khá nổi tiếng. Lăng Vũ bước xuống mở cửa xe cho cô.

Cô bước xuống liền thu hút mọi ánh nhìn xung quanh đó, với chiếc quần jean đơn giản cùng chiếc áo sơ mi kính đáo vì nếu ăn mặc thoáng một chút thì cô coi như không xuống giường được rồi. Cô không thích giày cao gót nên chỉ mang giày bata, đôi giày bata trắng đơn cao làm thân hình nhỏ bé của cô cao thêm một chút. Mái tóc đen óng à xỏa dài ngang lưng. Cô ăn mặc rất đơn giản nhưng lại tôn lên 3 vòng hoàn hảo của cô giúp cô thêm phần quyến rũ và thu hút được mọi ánh nhìn.

Chưa dừng lại ở đó, cánh cửa con lại được mở ra, một đáng người vô cùng chuẩn bước xuống. Chiếc quần tây đen cùng với chiếc áo thun tôn lên đáng người cao tầm 1m7 của Hàm Lộ. Gương mặt sắc sảo đến từng góc

cạnh, mái tóc ngắn được vuốt lên cao trong rất soái. Hàm Lộ bước đến chỗ cô mỉm cười, Lăng Vũ bảo họ vào trước còn mình thì đi đỗ xe cô gạt đầu cùng Hàm Lộ bước vào trong nhìn họ như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy, rất xứng đôi nhưng đáng tiếc cô là hoa đã có chủ còn Hàm Lộ thì không thể rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

~~~~~Gây sự~~~~~

Hai người cười nói đi xung quanh xem quần áo nhưng cô lại không chọn gì chủ yếu là cô chọn cho Hàm Lộ cùng những người khác.

- Hàm Lộ này, chừng nào cậu mới xuất hiện đúng với thân phận của mình vậy.

Cô vừa đứng trước 1 cái váy hồng nhạt thiết kế đơn giản nhưng lại mang đến cho người khác có cảm giác rất đặc biệt hỏi.

- Chuyện này hả, à thì khi nào thời cơ đến mình sẽ xuất hiện với thân phận kia.

Hàm Lộ tỏ ra dăm chiêu một lúc rồi mới trả lời.

Cô gạt nhẹ đầu nhìn chiếc váy đó hồi lâu rồi bỗng nảy ra một ý định gì đó liền nở nụ cười quay qua Hàm Lộ nói.

- Hay là cậu thử chiếc váy này cho mình xem đi, tớ rất muốn xem cậu mặc trông như thế nào a~.

- Không được.

Hàm Lộ khi nghe được cô nói thì không cần suy nghĩ mà trả lời ngay.

- Nhưng....

- Ày, chiếc váy này thật đẹp nha tôi mua nó.

Chưa đề cô nói hết câu thì có một giọng nói ngăn cản lời của cô.

Cô cùng Hàm Lộ quay sang nhìn nơi phát ra giọng nói ấy. Đó là 2 người con gái, một người thì diện bộ váy đen ngắn khoét rất sâu ở ngực, đôi gầy cao gót cùng mái tóc uốn xõa dài. Người còn lại thì diện bộ váy hồng ngắn tóc được buộc cao, có lẽ những người đàn ông khi nhìn thấy họ đều phải mê mẩn và nổi lên ham muốn. Họ đi đến chỗ cô bảo nhân viên lấy chiếc váy đó xuống. Nhân viên mỉm cười lấy chiếc váy đó xuống đưa cho hai người họ.

- Khoan đã, chiếc váy này tôi đã chọn trước rồi. Cô thấy vậy liền nói.

- Nhưng tôi thích đây mà trông cô chắc không mua nổi nó đâu.

Người con gái mặc váy đen hồng hách trả lời.

- Ô đây không phải là Dư Ân Ân cùng Hàm Lộ hay sao thật trùng hợp đấy.

Người còn lại chỉ tay vào hai người nói.

- Trùng hợp thật, Lai Lan.

Hàm Lộ chán ghét nói.

- Lai Lan hai người họ là.....

- À, một người là hoa khôi khoa một người là nam thần của khoa chúng ta đấy.

- Ô là người đã cướp chức hoa khôi của cậu à nhìn tầm thường thật.

Người còn lại bĩu môi khinh bỉ nhìn hai người nói.

Người tên Lai Lan là người đứng thứ hai trong cuộc bầu chọn hoa khôi khoa cô ta chỉ thua cô 1 phiếu. Thật ra lần bầu chọn đó cô không tham gia nhưng đám đàn em của cô lại phản bội cô mà đi đăng kí giúp cô, có lẽ do may mắn nên cô được chức hoa khôi khoa nhưng từ đó những người thích Lai Lan đều đổ kị và ghét cô.

- Tiết Na cậu mới chuyển đến nên không biết đấy thôi dạo này hoa khôi của chúng ta mình nghe nói được tên nào đó vừa già vừa mập bao nuôi đấy, hiện tại cũng nghỉ học ở nhà làm vợ hiền rồi.

Lai Lan nhìn cô nói.

- Đây, cậu ăn nói đáng hoàng lại đi. Hàm Lộ tức giận nói.

- Đây sao cậu lại phải tức giận, mình chỉ nói sự thật thôi à mà còn nữa cậu đừng đi theo cậu ta nữa xem chừng cậu sẽ bị cậu ta chiếm gia sản đấy.

- Phải đấy, cậu cũng thật đẹp trai nếu cậu làm bạn trai của Lai Lan nhà tôi thật tốt đấy.

Tiết Na nắm tay Lai Lan nói với vẻ đầy tự tin lại còn nhìn Hàm Lộ bằng ánh mắt dò xét.

- Tôi nói này Lai Lan cậu nghĩ tôi được người khác bao nuôi cũng tốt tôi được chồng tôi bao nuôi đấy thì sao à mà cậu không được người khác bao nuôi thì ganh tị sao.

Cô nhìn Lai Lan nói.

- Cô.....

- Đây lúc này cô gái này nói tôi làm bạn trai của cậu ấy sao chắc tôi không dám treo cao với bạn cô đâu xin lỗi nhé, Ân Ân chúng ta đi đi ở đây chắc hẳn bị những thứ không sạch sẽ vậy bản rồi.

Hàm Lộ nhìn Tiết Na rồi nắm tay cô đi.

Khi đi qua hai người đi qua họ chợt Tiết Na đưa chân ra cô không xử lý kịp nên ngã xuống tay cô vì chống đỡ nên cách tay cô có phần đau đớn, Hàm Lộ hoảng hốt đỡ cô đứng lên cô tức giận đi về phía Tiết Na giáng xuống cho cô ta một cái tát đau đến người bởi sức lực của cô có thể nói là hơn à gấp nhiều lần. Cô là một người ôn hòa đều tính rõ, cô ta làm cô ngã tất nhiên cô cũng không chịu thiệt. Cô ta lấy tay sờ lên má vừa bị đánh nhìn cô bằng đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, cô ta tức giận đánh trả lại nhưng bị cô bắt lấy và tát vào bên má của Lai Lan người đứng này giờ xem trò. Cô nhìn hai người họ vì không muốn gây ra chuyện lớn nhưng hai người họ lại được nước lấn tới.

- Cái tát này là tôi cảnh cáo hai người đừng động vào tôi nếu không thì đừng trách.

Cô nói xong thì rời khỏi nhưng mới bước được vài bước thì giọng Tiết Na vang lên.

- Cô được lắm dám đánh tôi cô chờ đó tôi sẽ nói với bạn trai tôi bắt các người vì tội gây thương tích cho người khác, tôi sẽ cho hai người ngồi tù.

Cô ta tức giận ôm một bên má rồi nói lấy điện thoại gọi cho ai đó. Cô khi nghe được câu nói ấy thì không khỏi mỉm cười nhìn sang Hàm Lộ như muốn ở lại xem trò. Lúc này Lăng Vũ cũng vừa bước vào đi về phía cô, Hàm Lộ nói với Lăng Vũ chuyện vừa xảy ra, Lăng Vũ cô chửi tức giận lấy điện thoại gọi cho anh nhưng bị cô ngăn cản, cô không muốn phiền đến anh cũng muốn xem xem bạn trai Tiết Na quyền cao chức trọng đến đâu. Cô ta gọi điện xong thì

vui mừng đi về phía cô.

- Cô chờ đó cho tôi, bạn trai tôi sẽ nhanh chóng đến đây tôi sẽ cho cô biết đánh tôi thì không có kết quả tốt.

- Được tôi sẽ mở to mắt ra xem bạn trai cô là người thế nào. Cô nhìn cô ta nói.

Lúc này hai người họ mới để ý đến Lăng Vũ, Tiết Na cười nói.

- Đừng nói với tôi đây là người bao nuôi cô a.

- Cô hãy nghỉ kĩ trước khi nói nếu không đừng trách tôi.

Lăng Vũ tức giận nói, Tiết Na không nói gì đi về phía sofa.

Còn Lăng Vũ khi nghe câu nói ấy của Tiết Na thì không khỏi rùng mình.

"Nếu thiếu tướng nghe được thì cuộc đời anh xem như không thấy ánh sáng rồi "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

~~~~~Trùng phát~~~~~

Cô cùng Hàm Lộ nhân nhả ngồi trò chuyện, Lăng Vũ thì đứng bên cạnh anh khó hiểu nhìn Hàm Lộ chăm chú. Thứ nhất anh không hiểu được tại sao thiếu tướng lại đồng ý cho một người con trai thân thiết với cô, anh nhớ thiếu tướng nhà anh là một nhà sản xuất giảm mà. Thứ hai là anh lại có cảm giác rất lạ khi nhìn Hàm Lộ, anh cũng không hiểu vì sao lại có cảm giác này.

Dòng suy nghĩ của Lăng Vũ chợt dừng lại khi một người đàn ông với bộ cảnh phục trên người phía sau còn có 2 người khác, người đàn ông đó tiến lại chỗ Tiết Na đang ngồi cô ta thấy hắn đến thì không khỏi vui mừng nhưng thái độ đó nhanh chóng chuyển thành ủy khuất cô ta ôm lấy hắn khóc thút thít. Hắn thấy vậy rất đau lòng hỏi han cô ta, trên gương mặt Tiết Na xuất hiện vài giọt nước mắt kể lại mọi chuyện cho hắn. Hắn nghe xong rất tức giận đi về phía cô, cô thấy vậy liền nhếch môi cười.

- Tại sao cô lại đánh cô ấy. Hắn gằn giọng nói.

- Anh hỏi cô ta xem tại sao tôi lại đánh cô ấy. Cô cười nói.

- Anh, em chỉ không may làm cô ấy ngã mà cô ấy lại ra tay đánh em và Lai Lan, anh phải làm chủ cho em.

Tiết Na ông ọ tay tay của người đàn ông đó nói, cô cùng Hàm Lộ không khỏi trợn mắt vì lời nói của Tiết Na.

- Cô nghe rồi đấy cô ấy chỉ lỡ làm ngã cô, cô cũng không bị gì nhưng tại sao cô lại đánh cô ấy ra nóng nổi này.

Hắn vừa nói vừa xoa nhẹ 1 bên má đỏ ửng vì sung của cô ta.

- Cũng như cô ta nói tôi chỉ lỡ tay thôi.

Cô nhìn hắn nói.

- Cô đúng là không có phép tắc đã đánh người còn dám nói như vậy, tôi chính thức bắt cô về đồn vì tội gây thương tích cho người khác, người đầu dẫn đi.

Hắn nhìn cô nói rồi quay sang 2 người đang đứng xách đó không xa. Hai người họ nghe thấy thì gật đầu tiến về phía đám người của cô, Lăng Vũ tức giận nói.

- Khoảng đã, anh chưa làm rõ việc gì đang xảy ra còn bắt người vô cơ còn nữa anh dám đụng vào người này thì cái chức danh cảnh sát của anh cũng không giữ được lâu đâu.

Hai người kia định tiến lại bắt lấy cô nhưng nghe câu nói của Lăng Vũ thì đột nhiên dừng lại, hắn nghe được câu nói ấy cũng không khỏi hoang mang trong lòng, hắn nhìn chăm chú vào người cô suy nghĩ về thân phận của cô nhưng đột nhiên có một lời nói đã xen vào dòng suy nghĩ của hắn.

- Anh đừng nghe anh ta nói nhảm cô ta chỉ được người khác bao nuôi thôi anh không cần phải sợ cô ta. Lai Lan lên tiếng.

Anh nghe vậy cũng nghĩ là hợp lý bởi trên người cô không có điểm gì đặc biệt chỉ được gương mặt xinh đẹp còn hai người còn lại cũng chắc hẳn không có quyền lực gì hẳn liền nhanh chóng nói.

- Anh là ai mà dám nói đỡ cho cô ta hay anh bị cô ta mê hoặc nên bênh vực cô ta anh đừng mơ, cả 3 người theo tôi về đồn.

Hắn nói xong thì ôm Tiết Na ra ngoài, Lai Lan cũng đi sau đó, hai người kia bước tới liền bị lời nói của cô ngăn cản.

- Chúng tôi tự đi, không phiền các người đâu.

- Lăng Vũ hình như hắn ta không biết cậu thì phải. Cô nhẹ giọng hỏi Lăng Vũ.

- Hình như là người mới nên không biết tôi là ai.

Lăng Vũ nhìn theo hắn đang bước ra ngoài nói.

Cô mỉm cười gật nhẹ đầu quay qua Hàm Lộ cười nói.

- Chúng ta vào đó chơi chút sẵn tiện thăm chỗ làm việc của người đó luôn, cậu đi không nếu không thì cậu có thể về nhà chuyện này cũng không liên quan đến cậu.

- Lần trước mình vào rồi bị anh ta nói mấy câu mình nghĩ sẽ không vào đó nữa nhưng lần này có cậu thì chúng ta vào chơi cho đã nào.

Hàm Lộ vừa nói vừa nhìn Lăng Vũ bằng ánh mắt sắc bén rồi quay qua cô cười.

Hai người đằng sau thấy cô vẫn chưa đi liền hối thúc cô, cô vui vẻ bước đi. Nếu ai nhìn vào người ta tưởng cô đang đi chơi chứ không phải bị người ta bắt vào đồn a.

Tại đồn cảnh sát nào đó, hắn và hai người con gái kia ngồi đối diện với cô cùng Hàm Lộ còn Lăng Vũ thì tất nhiên không thể ngồi cùng cô rồi. Tiết Na cùng Lai Lan nhìn cô như vậy thì không khỏi nhếch môi cười.

"Đám đánh tôi, tôi cho cô chết " Tiết Na nghĩ thầm.

Hắn ngồi hỏi cô biết bao câu hỏi rồi sao đó đòi giam họ 3 ngày để cảnh cáo. Nếu nói giam 3 ngày thì cô không cảm thấy xa lạ rồi, ở nhà cô bị anh chàng nào đó giam trên giường hết 3 ngày cô vẫn chịu được đấy thôi. Hàm Lộ thì đang muốn trải nghiệm a~~~ vì từ trước đến nay ít ai giam giữ được cô. Còn về Lăng Vũ thì không cần nói rồi ngày nào anh cũng ở đây nhưng chưa bị giam giữ bao giờ nên cũng muốn trải nghiệm ở trại giam của tội phạm chút.

Cả 3 người chuẩn bị đi thì cánh cửa phòng tra hỏi được mở ra, một bóng dáng cao lớn uy nghiêm với bộ cảnh phục trên người, anh đằng đằng sát khí bước vào. Cô quay sang gặp anh thì không khỏi mỉm cười, Hàm Lộ thì không nói gì còn Lăng Vũ thì không khỏi đỏ mặt hỏi, tay anh run run lau trán.

"Thiếu phu nhân người hại tôi không thấy mặt trời ngày mai rồi "

Hắn ngạc nhiên cùng hoảng sợ khi anh xuất hiện nhưng một lúc sau hắn giữ bình tĩnh liền đứng dậy chào anh rồi hỏi.

- Thiếu tướng đến đây có việc gì không ạ.

- Báo lĩnh.

Anh lạnh nhạt trả lời, khí lạnh quanh người anh làm căn phòng trở nên lạnh lẽo hơn mặc dù điều hòa đang mở, 2 người con gái kia cũng khá bất ngờ bởi vẻ soái ca của anh nhưng họ lại run sợ trước khí thế của anh.

- Báo lĩnh, ngài có ai cần báo lĩnh sao ạ.

Hắn run sợ hỏi.

Anh không nói gì liền đi về phía cô nói với giọng nhẹ nhàng khác hẳn với giọng nói lúc nãy của anh.

- Vợ à, em lại không ngoan rồi.

Câu nói đó thốt ra làm cho hắn cùng hai người con gái kia há hốc mồm.

"Vợ chẳng lẽ chồng cô ta nói là người này " Lai Lan nghĩ thầm

" Thân phận của cô gái này...là...là vợ của thiếu tướng sau, không xong rồi "

Hắn lau mồ hôi trên trán, hai chân run run như đứng không vững.

- Đầu cô, em rất ngoan nên mới đến tận nơi làm việc để thăm chồng.

Cô gãi vò nói với giọng ngọt ngào.

- Ô, vậy nơi đây không tốt chúng ta đến nơi khác tốt hơn.

Anh xoa nhẹ đầu cô rồi bế cô lên định bước ra ngoài thì giọng của Tiết Na lại vang lên.

- Khoang đã, là cô ta đánh chúng tôi tại sao lại đi dễ dàng như vậy chứ!

- Camera tại cửa hàng đó, cô muốn xem lại không. À từ nay hai người các cô không cần đi học nữa cũng đừng động chạm vào vợ tôi nếu không hậu quả các người tự biết, anh cũng không cần đi làm nữa các khu vực khác cũng đứng mong anh có thể bước vào, Lăng Vũ cậu không hoàn thành tốt nhiệm vụ phạt 1 tháng tiền lương ra ngoài chạy 15 km. Trước khi chịu phạt đưa Hàm Lộ về nhà.

Lời nói của anh khi đã phát ra thì như đinh đóng cột, hắn thì ngồi bệch ngay tại chỗ thảm mắng trong lòng, hai người kia thì không khỏi xanh mặt bởi lời nói của anh, Lăng Vũ thì thầm khóc trong lòng " Thiếu tướng tôi không có lỗi " còn Hàm Lộ thì há hốc mồm tại sao những người khác đều bị phạt còn cô lại không.

Anh bế cô bước ra ngoài, cô khi nghe được lời nói của anh thì không khỏi ngưỡng mộ " Anh thật uy nghiêm nhưng lại đáng sợ vô cùng" Cô nghĩ xong liền vùi mặt đang đỏ ửng vào lồng ngực rắn chắc của anh bởi những người khác đang nhìn hai người a~.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

~~~~~Tham quan~~~~~

Anh bế cô ra chiếc xe Brabus được phủ một lớp sơn đen sang trọng, anh tiến đến cánh cửa của ghế phụ cánh cửa xe được anh nhanh chóng mở ra,anh nhẹ nhàng bế cô ngồi xuống ghế, thắt dây an toàn cho cô sau đó mới đóng cửa xe lại và đi về chỗ lái xe. Cô chăm chú nhìn những động tác rất thành thục của anh nhưng rồi cô lại thấy khó hiểu tại sao anh lại bế cô ra xe mà không phải là nơi làm việc của anh, anh định đưa cô đi đâu sao.

Anh mở cửa bước vào ghế ngồi và khởi động xe, chiếc xe Brabus bắt đầu di chuyển anh đưa mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, anh thấy cô đang suy nghĩ điều gì đó thì đột nhiên nói.

- Tôi đưa em về nơi làm việc của tôi.

Cô mở to mắt nhìn anh, anh nói như vậy thì nơi này không phải là nơi làm việc của anh sao, cô không nói gì mà chỉ gật nhẹ đầu rồi nhìn ra cửa xe. Cửa xe được thiết kế rất đặc biệt người bên trong có thể nhìn rõ được mọi thứ bên ngoài nhưng người bên ngoài lại không thấy được những gì bên trong xe.

Cô mỉm cười nhìn cảnh vật bên đường, tốc độ của chiếc xe cũng không quá nhanh có lẽ anh đang để cô ngắm mọi thứ bên ngoài. Anh luôn dõi theo cô qua gương chiếu hậu nhìn những biểu hiện trên gương mặt của cô. Không khí trong xe im ắng đến lạ thường không có tiếng nhạc im ắng như những chiếc xe khác bởi anh là người không thích những thứ này. Đôi mắt pha lẫn hai màu đen nâu thật xinh đẹp và long lanh của cô dõi theo những hàng cây xanh bên đường hay những con người đang vui vẻ cười nói trên phố, những chiếc xe chạy lướt qua nhau trên đường nhưng những chiếc xe đó lại thua kém chiếc xe của anh bởi sự bắt mắt của nó và họ nghĩ rằng chủ nhân của chiếc xe này cũng không phải dạng có thể đụng đến.

Một lúc sau chiếc xe chậm chậm tiến vào cánh cổng thật lớn và nơi đây chính là Tổng cục Cảnh sát chính của cả nước, chiếc xe lướt qua nhiều khu rồi dừng lại trước một tòa nhà lớn. Anh bước xuống và mở cửa cho cô, bàn tay to lớn của anh đặt trên cửa xe để trách đầu cô bị đụng trúng, tay còn lại thì nắm lấy tay cô, Ân Ân cười nhẹ rồi bước ra cô nhìn xung quanh quả thật khác hẳn khi nhìn từ trong xe, nó rất rộng lớn và được bố trí một cách rất đặc biệt, cô lại nhìn sang anh hỏi.

- Đây là nơi làm việc của anh sao.

Anh gật nhẹ đầu đáp trả câu hỏi của cô. Bỗng từ đầu xuất hiện một người con trai mang cảnh phục tiến đến chỗ hai người, đứng nghiêm và đưa 1 tay lên trán đó là một cách chào hỏi rất quen thuộc trong ngành cảnh sát hay quân đội.

- Chào thiếu tướng, thiếu phu nhân.

Anh gật nhẹ đầu rồi đưa chìa khóa xe cho người con trai đó, người đó nhanh chóng nhận lấy rồi đi đỗ xe. Cô có chút ngạc nhiên khi người đó gọi cô là thiếu phu nhân trong khi cô chưa từng đến nơi này dòng suy nghĩ ấy chợt cắt ngang khi anh nắm tay cô bước vào trong tòa nhà lớn trước mặt. Bên trong có rất nhiều huấn chương và cờ, không gian rất thoáng bởi đây chính là nơi làm việc của anh. Cô ngồi xuống sofa gần đó và nhìn mọi thứ xung quanh.

- Nơi này thật lớn a~. Cô thốt lên.

- Nơi chồng em làm việc mà.

Anh nhìn cô cười rồi nói tiếp.

- Em muốn đi xem xung quanh không, tôi bảo người dẫn em đi.

Cô gật nhẹ đầu, cô nghĩ chắc anh cũng còn công việc phải xử lý cô cũng không muốn làm phiền anh nên gật đầu cô cũng rất muốn tham quan một chút a~~. Anh nhắc điện thoại gọi cho ai đó rồi quay qua nói với cô.

- Cảm em nhìn con trai nếu không em tự biết hậu quả.

Cô trừng mắt với anh rồi cũng gật đầu, cô cũng biết hậu quả mà anh nói là gì mà. Một lúc sau một nữ cảnh sát bước vào, đứng nghiêm đưa tay lên trán chào anh.

Anh gật nhẹ đầu rồi quay sang cô.

- Em đi với cô ấy và nhớ lời tôi nói.

Cô không nói gì đứng dậy mỉm cười với nữ cảnh sát đó.

- Thiếu phu nhân, mời.

Nữ cảnh sát đưa tay làm động tác mời, cô mỉm cười bước ra ngoài, nữ cảnh sát cúi chào anh rồi cũng đi theo sau cô. Còn anh bước lại bàn làm việc và xem xét một vụ án nào đó.

Cô cười nói với vị cảnh sát kia, cô không tỏ ra xa lạ hay chán ghét, vị cảnh sát đó dẫn cô đi tham quan rất nhiều nơi, cô thì lại hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến anh cô cũng không biết tại sao mình lại muốn biết những điều đó, có lẽ là tâm lý của một người vợ chăng? Đi tham quan một vòng cũng gần đến hết giờ làm việc, cô liền quay lại chỗ anh. Cô bước vào cũng là lúc anh ngẩng đầu lên hỏi.

- Thế nào, có mệt không.

Cô lắc đầu, đi chỉ có bấy nhiêu sao làm cô mệt được chứ.

- Được rồi về nhà nào.

Anh xếp lại tài liệu rồi đứng dậy lấy chiếc áo choàng đi lại phía cô rồi khoác lên người cô.

- Không muốn về, tôi muốn đi ăn, đi chơi công viên.

Cô nhìn anh với đôi mắt long lanh như đang cầu xin anh.

- Em lại không ngoan rồi.

- Không có tôi rất ngoan mà, anh dẫn tôi đi đi.

- Em không muốn xuống giường phải không.

Cô nghe anh nói thì buồn bã xụ mặt xuống " Lúc nào anh cũng chỉ có bấy nhiêu thôi chỉ biết hù dọa người khác " cô làm nhâm trong miệng.

Anh tất nhiên nghe thấy thì không khỏi buồn cười anh biết đó là điểm yếu của cô mà, với cái tính trẻ con của cô nên cô rất sợ việc này a~. Anh lấy tay xoa nhẹ đầu cô rồi nhẹ giọng nói.

- Được rồi về nhà thay đồ rồi tôi dẫn em đi.

- Thật sao.

Về mặt cô trở nên vui hẳn khác hoàn toàn với về mặt lúc nãy a~, anh cũng lắc đầu chịu thua với cô nhóc này rồi. Anh mỉm cười gật nhẹ đầu rồi bước ra cửa, cô vui mừng đi theo sau anh. Con người lạnh lùng đến đâu cũng phải có những lúc chào thua thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

~~~~~Nguy hiểm~~~~~

Cuộc sống của hai người cứ luôn diễn ra như thường lệ, một người thì lạnh lùng một người thì trẻ con nhưng họ lại rất hạnh phúc. Cô ở nhà thì rất rảnh rỗi, cô đã học nấu ăn và làm những công việc nhẹ để giết thời gian. Khi anh đi làm thì trong nhà rất yên ắng nhưng về rồi lại nhộn nhịp cả lên. Anh một câu, cô một câu không ai nhường ai nhưng cuối cùng người chịu thua lại là cô. Hôm nay cũng như thường ngày, anh cùng cô ăn sáng rồi đi làm, cô ăn xong thì đi dạo ở vườn hoa một lúc rồi vào nhà vừa đứng lúc điện thoại cô reo lên.

Reng.....reng.....reng. Cô nhấc máy.

- Alo.

Giọng nói trong trẻo của cô vang lên trong điện thoại.

- Con gái ngoan, nhớ mẹ không.

Giọng mẹ cô ở đầu dây bên kia vang lên.

- Con tưởng mẹ quên con luôn rồi chứ.

- Làm sao mẹ quên con gái bảo bối của mình được, à ba mẹ về nước rồi chừng nào ba mẹ rảnh sẽ qua thăm con.

- Dạ.

- Con có cháu ngoại cho ba mẹ chưa, ba mẹ rất muốn bế cháu rồi.

- Mẹ à.....

Cô có chút đỏ mặt nói.

- Ấy được rồi không nói chuyện này nữa con sống ở đó thế nào có ngoan ngoãn không hay là lại quậy phá hả.

- Con rất ngoan nhưng anh ta lúc nào cũng ức hiếp con.

Cô có chút ủy khuất nói.

- Vậy sao, mẹ nghĩ với tính khí của con thì đáng ra người bị ức hiếp là chồng con chứ. Bà cười nói.

- Mẹ là đang bình anh ta sao.

Cô có chút buồn nói.

Bà mỉm cười rồi " Ừ " một tiếng.

- Mẹ, con là con gái mẹ đấy. Cô giận dỗi nói.

- Tôn Khiết cũng là con rể mẹ đấy.

- M.....mẹ.....con không nói chuyện với mẹ nữa.

- Để mẹ nghĩ xem con nói câu này bao nhiêu lần rồi nhi.

- Mẹ...

- Thôi được rồi, con ở đó nhớ ăn uống đầy đủ không được quậy phá đấy mẹ với ba sắp xếp xong việc sẽ qua thăm con nhớ mau có cháu sớm cho ba mẹ đấy.

Chưa để cô trả lời bà đã tắt máy.

Cô hậm hụi nhìn màn hình điện thoại đã tắt đi. Cô nhìn xuống chiếc bụng phẳng lì của mình bất giác đỏ mặt, cô bỏ điện thoại qua một bên rồi đi vào bếp.

[...]

Tại Tổng cục anh đang xem xét một số hồ sơ. Giương mặt không chút biểu cảm, đôi mắt màu nâu xanh của anh nhìn chăm chú vào những tập hồ sơ ấy, mái tóc vàng nâu óng ánh được chải chuốt gọn gàng. Khí thế toát ra từ những động tác nhỏ của anh cũng đủ làm cho người khác phải sợ hãi. Lúc này Lăng Vũ bước vào gương mặt có chút hoảng hốt, Lăng Vũ đứng nghiêm chào anh rồi báo cáo.

- Thiếu tướng, chủ tịch tập đoàn Vũ Thị nội Vũ Tương Tư con gái họ bị băng nhóm TK mà chúng ta đang truy đuổi bắt đi rồi à, chúng báo nếu muốn cứu người thì ngài phải tự mình đến đó ạ.

Anh dừng lại động tác, suy nghĩ gì đó rồi anh nói.

- Được tôi sẽ đến đó còn các cậu cứ làm theo kế hoạch đã chuẩn bị trước.

Anh đứng dậy nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ cần thiết để cứu người, có lẽ cũng vì anh nên mới liên lụy đến người khác,anh không muốn những người bị anh liên lụy mà chết oan.

Lăng Vũ đứng nghiêm tay để lên trán hô " Rô " rồi rời đi.

Băng nhóm TK là 1 băng nhóm phạm tội nổi tiếng, anh đang tìm mọi cách để tiêu diệt băng nhóm này có lẽ vì vậy mà họ đều muốn đối phó với anh.

Anh nhanh chóng lái xe đến điểm hẹn của bọn chúng đưa ra là khu nhà kho cũ gần biển. Chiếc xe dừng lại gần đó, cánh cửa xe được mở ra anh bình thần bước ra, cảnh phục chính tề, cây súng anh thường xư dụng được dắt bên hông thắt lưng của anh, anh bước vào. Cánh cửa nhà kho do bị anh đập mạnh mà ngã xuống, ánh sáng yếu ớt thay nhau qua cánh cửa ấy chiếu rọi vào bên trong, một bóng người ngồi bất chéo hai chân ở chiếc ghế chính giữa nơi mà ánh sáng không chiếu vào hẳn bởi thân hình của anh đã cản hết những tia sáng đó. Khung cảnh bên trong nhà kho ám u đến đáng sợ nhưng đều đó cũng không đáng sợ bằng khi lạnh toát ra từ người anh. Hắn cười nhẹ, hàm răng trắng lộ lên trong bóng tối hẳn hút nhẹ một hơi thuốc rồi phả một làn khói trắng muốt vào không khí, làn khói ấy hòa vào không khí mang theo một mùi hương đặt trung của thứ thuốc mà hắn đang hút.

- Lại gặp nhau rồi, Diêm cảnh sát.

- Người đầu!

Anh lạnh lùng nói.

Hắn cười nhẹ sau đó là 1 vài tiếng vỗ tay " Bốp.....bốp....bốp" của hắn vang lên. Một người đàn ông bước ra trên tay còn có một người phụ nữ trông rất xinh đẹp, tay cô ta bị trói miệng bị giật lại bằng băng keo. Tiếng " ừ...ừ.." phát ra từ miệng người con gái ấy có lẽ là đang kêu cứu chẳng?

- Để xem hôm nay mày có thể cứu người này ra không, ha.....ha...ha.

Hắn cười lớn nói rồi từ đầu xuất hiện một nhóm người cầm súng đầu súng đều nhắm vào anh, họ tầm khoảng 5 6 người. Dù những mũi súng kia có chĩa vào người mình nhưng trên gương mặt hoàn mỹ của anh vẫn giữ nét bình tĩnh, không một tia sợ hãi có lẽ những điều này đối với anh là rất quen thuộc.

Lúc này điều thuốc trên tay hắn cũng rót xuống, có thể nói đây là ám hiệu chẳng bởi cùng lúc đó những tiếng nổ súng vang lên in ỏi.

" Pằng.....bằng...bằng...."

Nhưng chưa đầy 10 giây thì tiếng súng ngừng hẳn, 5 6 tên bao vây anh cũng đồng loạt ngã xuống trước sự kinh ngạc của hắn cũng như những tên đã chết kia vẫn không biết được nguyên nhân vì sao mình chết, một phát súng ngày đêm trị mạng chết ngay tức khắc. Hắn há hốc mồm không tin được tại sao chưa đầy 10 giây họ lại chết chứ, tuy là vậy nhưng hắn lại có lấy lại nét bình tĩnh mà nhìn anh.

Anh lại lạnh lùng nhìn những kẻ đã chết, trên tay anh từ bao giờ đã xuất hiện một cây súng, trên đầu súng còn lưu lại một ít khói bay ra.

- Tốt, không hổ danh là thiếu tướng ra tay nhanh như chớp. Nhưng đó chỉ là phần dạo đầu của cuộc chơi này thôi.

Hắn cười nham hiểm " Bốp.....bốp....bốp" tiếng vỗ tay của hắn lần nữa vang lên rồi sao đó mười người trên tay đều cầm súng xuất hiện, anh nhìn họ mà không khỏi nhếch môi cười nói thầm " Hôm nay tôi nên luyện tập một chút rồi "

Tiếng súng vang lên lần nữa, cuộc độ súng giữa 1 với 10 lại diễn ra, từng động tác thoát ẩn thoát hiện của anh né tránh những viên đạn đang bay về phía mình cùng với đó là những viên đạn được bắn ra từ súng của anh vô cùng chuẩn xác một phát bắn ra đều khiến người đó chết ngay tại chỗ. Một lúc sau, bóng dáng cao lớn đứng giữa những sát chết nằm bất động kia mùi máu tanh nồng nặc loan khắp nhà kho chật hẹp.Bây giờ chỉ còn lại 3 người sống sót là anh, hắn và người con gái kia. Hắn vẫn ngồi đó xem màn trình diễn súng hoạn mục này,còn người con gái bên cạnh có lẽ vì hoảng sợ nên đã ngất đi, hắn cười lớn đứng dậy nói.

- Quá xuất sắc, nhưng hôm nay hai chúng ta chỉ một người sống sót rời khỏi nơi này, chúng ta chơi một trò chơi đi mỗi người có 1 viên đạn để bắn chết đối phương thế nào thiếu tướng đây dám chơi không?

- Được.

Anh trả lời sau đó lấy đạn ra khỏi súng chỉ chừa lại 1 viên duy nhất, hắn cũng vậy chỉ chừa lại một viên đạn từ khẩu súng trên tay hắn. Anh và hắn đưa súng lên nhắm thẳng vào đối phương, hai người chỉ một người sống và một người chết. Anh từ trước đến nay không biết đã trải qua bao cuộc đổ máu, bao nhiêu lần cứu người bao nhiêu lần vào sinh ra tử nhưng anh không bao giờ sợ hãi có lẽ vì điều này giúp anh chiến thắng mọi thứ, mỗi khi làm nhiệm vụ anh không nhớ đến bất kì ai nhưng tại sao lần này anh lại nhớ đến có chứ.

Lúc này cô đang xem tivi trên tay còn cầm một ly nước cam mát lạnh, cô vui vẻ uống từng ngụm nước cam ngon lành.

Choang

Ly nước cam trên tay cô chợt rơi xuống, cô nhanh chóng lượm những miếng thủy tinh lên nhưng lại không may mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm vào tay cô từng giọt máu chảy ra, cô nhanh chóng cầm máu cô không biết tại sao lại vậy, có ít khi làm rơi đồ nhưng lần này có lẽ rơi rồi còn bị thương, tim có đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhói khó chịu trong lòng hiện lên nỗi bất an, tại sao chứ.

Tại nhà kho

Pằng.....Pằng

Hai tiếng súng vang lên cùng lúc nhắm thẳng vào đối phương nhưng tại sao lại có tiếng súng thứ ba vang lên.

Pằng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

~~~~~Thoát nguy~~~~~

Viên đạn thứ 3 vang lên chính là từ cây súng được giấu phía sau hắn. Viên đạn từ súng của anh lao như tên bắn về phía trước, mục tiêu của nó chính là người đàn ông trước mặt, nó nhắm chuẩn sát và lao nhanh đến giữa trán hắn nó ghim sâu vào từng lớp da trên trán hắn, một dòng máu đỏ tươi trào ra, nó chảy xuống gương mặt đang trợn tròn của hắn rồi từng giọt từng giọt chảy xuống nền nhà lạnh lẽo.

Cây súng trên tay hắn xem như được giải thoát mà rơi xuống cùng lúc đó thân thể không tự chủ của hắn ngã về phía sau, phải hắn đã chết bởi đạn từ súng của anh khi bắn ra thì không có kẻ sống sót nhưng còn anh thì sao với 2 viên đạn còn lại.

Viên đạn từ cây súng hắn để trước mặt anh thì lao đến đầu anh bởi nó xem đầu anh là mục tiêu cần đến nhưng có lẽ nó không đạt được mục đích rồi bởi trước khi nó đến anh đã tránh được nhưng anh không ngờ rằng lại còn viên đạn thứ 3 nó nhắm thẳng đến người anh, anh không kịp tránh vì quá bất ngờ nên viên đạn ấy đã thành công ghim vào ngực phải của anh, anh bất giác đưa tay lên ngực phải rồi khụy gối xuống nền nhà đã nhuộm đầy mùi máu tanh lúc này. Lúc này Lăng Vũ xông vào bởi anh cảm thấy có chút lo lắng cho thiếu tướng nhà anh, những tên bao vây xung quanh đây đã bị anh tiêu diệt. Lăng Vũ thấy anh khụy xuống thì hốt hoảng bước lại đỡ anh nói.

- Thiếu tướng ngài không sao chứ, ngài đừng dọa tôi đấy.

- Tôi không dễ chết đâu.

Anh vẫn lạnh nhạt nói rồi tháo chiếc áo cảnh phục ra, viên đạn ghim vào ngực phải của anh nhưng tại sao lại không chảy máu bởi nó không ghim vào da thịt anh mà là ghim là vào chiếc áo chống đạn anh đang mặc.

Lăng Vũ thấy vậy thì không khỏi vui mừng, anh biết thiếu tướng tài năng như anh làm sao sảy ra chuyện gì được chứ. Tuy có áo chống đạn nhưng tác động một lực khá lớn từ viên đạn cũng làm cho phần ngực phải của anh có chút đau đớn nhưng anh vẫn không bộc lộ ra ngoài. Anh đứng lên nói.

- Cậu qua xem con tin thế nào rồi báo cho người của Vũ thị.

Anh nói xong thì xoay người bước ra ngoài, khí thế trên người anh vẫn như lúc bước vào dù đã trải qua một cuộc chiến sinh tử với súng đạn, kẻ tội phạm mà anh truy đuổi đã chết đó chính là kết cục của những kẻ chống đối anh.

Anh lái xe về Tổng cục để sắp xếp lại và kết thúc vụ việc xảy ra hôm nay.

Chiều đến

Chiếc xe Brabus từ từ tiến vào căn biệt thự Khiết Ân, nó chậm rãi đi qua từng cây hoa trà Middlemist đã tàn, vòng qua đài phun nước tuyệt đẹp ở giữa rồi dừng lại tại cửa lớn của căn biệt thự. Anh mở cửa xe và bước xuống, anh đưa chìa khóa cho người làm rồi bước vào trong. Bỗng ai đó nhào lại ôm anh, anh mỉm cười không cần nhìn đã biết là ai rồi con mèo nhỏ của anh chứ đâu. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô nói.

- Em nhớ tôi sao?

- Anh không sao chứ.

Cô ngước mặt lên nhìn anh trong đôi mắt ấy chứa đựng bao niềm vui bởi sự lo lắng lúc sáng của cô đã tan biến khi cô thấy anh vẫn tốt.

- Không sao.

Cô không nói gì chỉ dụi mặt vào lòng ngực anh một lúc rồi buồn ra.

- Anh lên tắm rửa đi rồi ăn cơm.

Anh mỉm cười gật nhẹ đầu rồi bước lên phòng, cô cũng đi vào phòng ăn. Một lúc sau anh bước xuống với một bộ đồ đơn giản, anh thấy cô đang ngồi ở bàn chờ mình thì không khỏi cười nhẹ, anh bước vào ghế ngồi nói.

- Em đói thì ăn trước đi không cần phải đợi tôi.

Nói xong anh lấy đĩa gấp thức ăn để vào chén cô.

Cô " Ừm " một tiếng rồi bắt đầu ăn, anh nhìn cô một lúc nhưng có gì đó khác lạ trên người cô anh nói với giọng có chút không được vui.

- Tại sao lại bị thương.

Cô nghe vậy thì hoảng hốt nói.

- Là lúc sáng không cẩn thận làm vỡ ly nên mới bị cắt trúng.

- Đưa tôi xem

- Không sao đâu mà.

- Đưa tôi xem. Anh gần giọng nói.

Cô có chút sợ hãi đưa ngón tay đã được băng cẩn thận cho anh xem, anh đưa tay nắm lấy tay cô xem xét một lúc rồi nói.

- Từ nay không được để mình bị thương, biết không.

Cô gật đầu rồi lấy tay về tiếp tục ăn cơm, cả buổi ăn anh đều gấp thức ăn cho cô nhìn họ hạnh phúc làm sao.

Ăn uống xong xuôi hai người đều ra phòng khách cô thì xem tivi còn anh thì đọc báo, được một lúc anh ngừng đọc bỏ tờ báo xuống nhìn cô thì thấy cô đã ngủ từ bao giờ. Anh chỉ biết lắc đầu, đứng dậy đi về phía cô anh tắt tivi rồi nhẹ nhàng bế cô lên phòng. Anh đặt cô xuống giường rồi nằm cạnh cô anh ôm cô vào lòng, có lẽ cô cảm nhận được hơi ấm của anh cô liền đưa tay ôm lấy eo anh cả gương mặt đều vui vào lòng ngực đầy ấm áp của anh, anh mỉm cười nhìn con mèo nhỏ trong ngực mình mà nhẹ giọng nói.

- Mèo ngoan, ngủ ngon!

Anh nói xong thì nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

~~~~~Vũ Tương Tư~~~~~

Cùng thời điểm đó tại một căn biệt thự nguy nga tráng lệ, một người con gái khá xinh đẹp đang nằm trên chiếc giường rộng lớn trong căn phòng được thiết kế theo phong cách Châu Âu. Bên cạnh người con gái ấy còn có một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi. Sắc mặt ông ấy rất kém có lẽ là do lo lắng quá nhiều. Người con gái nằm đấy giống như đang ngủ rất ngon nhưng chợt trên gương mặt cô gái ấy xuất hiện nỗi sợ hãi hình như đang nhớ về chuyện gì đó rất đáng sợ đối với cô, cả người cô run run rồi một tiếng hét vang lên.

- C...cứu.....cứu tôi..a.....aaa.

Tiếng hét kết thúc cũng là lúc đôi mắt nhắm nghiền của cô mở ra. Người đàn ông bên cạnh lo lắng nắm lấy tay cô nói.

- Con gái.....không sao rồi.....không sao rồi.

Giọng nói của người đàn ông đó thốt lên được một lúc thì cô nhìn ông.

- Ba!

Cô ngồi dậy ôm chặt lấy ông.

- Ừ, ba đây!

Ông vỗ nhẹ vào lưng cô để trấn an và giúp cô bớt sợ hơn.

Cô không nói gì mà ôm chặt lấy ông, không gian trong căn phòng bỗng chốc trở nên im ắng như lúc ban đầu nhưng nó có thêm bao nhiêu cảm xúc khác chứ không phải là nỗi sợ hay lo lắng nữa. Một lúc sau cô buồn ông ra, nhìn ông hỏi.

- Ba, những kẻ đó.....những kẻ đó.....

- Con yên tâm đi, bọn chúng chết hết rồi không ai làm hại con nữa đâu, ba sẽ cho thêm người bảo vệ con an toàn.

Cô gật nhẹ đầu rồi hỏi.

- Người cứu con là ai?

Ông trầm ngâm một lát rồi nói.

- Người cứu con chính là Diêm Tôn Kiệt thiếu tướng của Tổng cục Cảnh sát đứng đầu nước ta.

Khi câu nói của ông thốt lên, cô liền trầm ngâm suy nghĩ gì đó một hồi lâu rồi nói.

- Ba, con muốn nghỉ ngơi một chút.

- Được, con nghỉ ngơi đi ba xuống bảo người nấu cho con ít thức ăn nào con muốn ăn thì nói với quản gia.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô thốt lên một tiếng " Vâng ", ông mỉm cười nhìn cô rồi đứng dậy xoay người bước ra cửa, ông mở cửa bước ra trước khi rồi đi ông không quên đóng cửa lại giúp cô. Cánh cửa từ từ khép lại cũng là lúc trên đôi môi cô xuất hiện một nụ cười rất tươi có lẽ cô đang nghĩ đến chuyện gì đó rất vui. Cô chỉnh gối ngay ngắn rồi nằm xuống, đôi mắt từ từ khép lại nhưng nụ cười trên môi vẫn còn đó.

Cô không ai khác chính là tiểu thư nhà họ Vũ năm nay chỉ 22 tuổi, người được cưng chiều vô đối từ nhỏ, nhan sắc khá xinh xắn vóc dáng hoàn hảo có thể nói là ai gặp đều thích, những người đã bị cô từ chối chắc hẳn không đếm hết, cô chính là Vũ Trương Tư cái tên rất nổi tiếng trong các mặt báo bởi cô là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Vũ thị. Còn người đàn ông trung niên lúc này chính là ba của cô cũng là chủ tịch tập đoàn Vũ thị, tập đoàn trang sức đứng đầu nước A.

Cô là con gái duy nhất của Vũ thị bởi từ lúc sinh ra mẹ cô không may mất đi, ba cô không lấy vợ mới mà chỉ tận tâm chăm sóc và dạy dỗ cô. Ba cô lúc nào cũng cho người đi theo cạnh để bảo vệ cô nhưng cô lại không thích họ nên nhiều lần cô đã tìm mọi cách để cắt đứt họ, tai nạn xảy ra vừa rồi chắc hẳn cũng vì nguyên nhân đó. Ánh đèn ngủ mờ ảo chiếu rọi khắp căn phòng với cả gương mặt kiểu điển của cô và đôi mắt đang chìm vào giấc mộng đẹp.

Hiện tại ở nơi nào đó cũng có một đôi vợ chồng đang rất hạnh phúc ôm nhau ngủ say. Cô thì chôn mặt trong lòng ngực đầy ấm áp của anh, đôi môi hồng hào nhỏ nhắn đầy sức quyến rũ của cô bất giác nở nụ cười nhẹ. Khung cảnh lúc này đẹp tựa như tranh vẽ và có thể còn hơn thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

~~~~~Bữa sáng ngọt ngào~~~~~

Mặt trời bắt đầu ló dạng trên những đám mây trong xanh kia, những tia nắng ban mai chiếu rọi khắp mọi nơi, những nụ hoa trà dọc theo con đường ngoài kia cũng bắt đầu đua nhau nở rộ, vài chú chim nhỏ ngân nga bài ca lâu lo quanh biệt thự Kiệt An.

Trong căn phòng còn mờ ảo ánh đèn ngủ, hình ảnh người con gái đang ngủ say giấc, dù đang ngủ nhưng nét đẹp từ gương mặt cô vẫn không thay đổi. Chợt cô quơ tay về chỗ cạnh mình có lẽ cô đang tìm hơi ấm của anh nhưng tại sao lại không có chứ, cô từ từ mở đôi mắt đang nhắm nghiền từ bao giờ, một chút ánh sáng từ chiếc đèn ngủ chiếu vào đôi mắt vừa mới thức dậy làm cô nhắm tịt mắt lại vì không kịp tiếp thu ánh sáng chẳng? Một lúc sau cô mới mở mắt ra, nhìn xung quanh nhưng lại không thấy anh đâu cô ngồi dậy đi vào phòng tắm. " Có lẽ anh ta đi làm rồi " Cô lẩm bẩm.

Vệ sinh cá nhân xong cô bước ra với một chiếc váy hồng nhạt đơn giản dài đến gối, tóc được buộc gọn gàng. Cô bước lại cửa và mở ra, cô nhẹ nhàng đóng lại,đôi chân nhỏ nhắn chạy xuống dưới lầu qua từng bậc thang rồi lại chạy nhanh vào bếp bởi cô đang rất đói. Cái tính trẻ con và tính nghịch của cô lại bộc phát khi không có anh ở nhà, người trong nhà đều rất thích cô kể cả quản gia Tô cũng muốn nhận cô làm con nuôi luôn rồi. Cô hí hửng chạy vào bếp gọi lớn.

- Bác Tô, con đói rồi.

Nhưng quản gia không đáp lại lời cô như thường ngày mà ngược lại là...

- Em đi từ từ không được à, em có tin là em khỏe chạy được nữa không!

Giọng nói có chút gần gũi vang lên và không ai khác đó là giọng của anh chàng thiếu tướng nhà ta. Cô nghe được giọng nói đó thì đứng lại, cô há hốc mồm nhìn người đàn ông trước mặt, gương mặt cô bỗng chốc hiện lên tia kinh ngạc. Người chồng còn bá đạo với cô hôm qua bây giờ lại đang đeo tạp dề a tay còn bưng một đĩa thức ăn chuẩn bị đặt xuống bàn, đáng vẻ này của anh cũng thật đẹp trai a~~.

- Anh....anh...không đi làm sao?

Cô ập a ập ứng nói.

- Em đừng hỏi nhiều mau lại đây ăn đi không phải em vừa la đói sau.

Anh vừa nói vừa cời chiếc tạp dề trên người để qua một bên rồi kéo ghế giúp cô. Cô từ từ bước lại chỗ anh, cô ngồi xuống anh mới ngồi vào ghế mình.

- Những món này đều là anh làm sao?

Cô nhìn những món ăn đầy chất dinh dưỡng trên bàn hỏi.

Anh không nói gì mà chỉ gật nhẹ đầu.

- Sao hôm nay anh lại xuống bếp? Có khó hiểu hỏi.

- Tôi muốn nấu cho vợ ăn cũng không được sao. Anh lạnh nhạt nói.

- Không....không...tôi chỉ thấy lạ.

- Em tự ăn hay muốn tôi đút.

- Hà....tôi...tôi ăn liền.

Cô nói xong thì cầm thìa lên và bắt đầu ăn, cô thưởng thức từng món một.

" Thật sự rất ngon a~" cô nghĩ thầm.

Anh nhìn cô ăn rất ngon miệng thì nhếch môi cười và cũng bắt đầu ăn. Hôm nay anh đặt biệt thức dậy sớm để làm bữa sáng cho cô, anh muốn tạo một chút bất ngờ cho cô và anh cũng muốn bồi đắp tình cảm a~. Anh muốn nấu cho cô vợ ngọc của anh ăn mỗi ngày, anh muốn cô vui và hạnh phúc khi có anh chứ không phải là nỗi sợ hãi.

Anh ăn xong thì đứng dậy vén vài sợi tóc rơi xuống trên mặt cô nói.

- Tôi đi làm đây, em ở nhà không được để mình bị thương nếu không tôi không cho em xuống giường.

Cô gật nhẹ đầu rồi lại tiếp tục ăn vì câu nói này cô đã đặt nó trong đầu luôn rồi. Tôn Kiệt mỉm cười xoa đầu cô rồi đi ra ngoài chuẩn bị đến Tổng cục.

Một lúc sau, tiếng xe của anh cũng vang lên có lẽ anh đi làm rồi, cô cũng đã ăn xong định dọn dẹp thì quản gia Tô bước vào nói.

- Con cứ để đấy, bác làm cho.

- Không sao đâu ạ, con muốn làm gì đó một chút.

Bà cũng không nói gì bước lại phụ cô, cả hai vừa làm vừa cười nói rất vui. Và cô cũng đang rất cảm thấy thật hạnh phúc và ấm áp a.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

~~~~~Lạnh nhạt~~~~~

Tại Tổng cục cảnh sát nước A

Chiếc xe Brabus nhanh chóng tiến vào cổng lớn rồi chậm chậm chạy về phía tòa nhà anh đang làm việc, những người gặp xe anh đều phải dừng lại đứng nghiêm làm động tác chào đến khi xe lướt qua thì họ mới đi tiếp. Có lẽ đó là sự kính trọng của cấp dưới đối với cấp trên của mình.

Xe anh chậm rãi đỗ ngay trước cửa nơi làm việc của anh, anh mở cửa và bước xuống xe, anh đưa chìa khóa cho người luôn túc trực ở đây vào mỗi sáng. Anh bước vào trong và bắt đầu làm việc, mọi kế hoạch truy bắt kẻ phạm tội được anh suy nghĩ và trình bày rất kĩ càng ra giấy. Tốc độ làm việc và vận dụng mọi giác quan để giải quyết những vụ án của anh có thể nói là hoàn hảo và xuất sắc.

Hôm nay không thấy bóng dáng Lăng Vũ đâu là vì Tôn Khiết giao cho anh đi điều tra một vụ án ở ngoại ô thành phố.

Một lúc sau tại cổng chính của Tổng cục xuất hiện một chiếc xe Porsche được phủ một lớp sơn trắng sang trọng và người lái được chiếc xe này chắc hẳn cũng rất giàu có.

Chiếc xe dừng lại trước cổng, cửa xe từ từ được mở ra bóng dáng một người con gái bước xuống, trên người diện một bộ váy đen rất bắt mắt nó không quá hở hang nhưng lại tôn lên 3 vòng hoàn hảo của cô gái đó, mái tóc được uốn và xòa xuống ngang lưng trông rất đẹp. Đôi giày cao gót màu đen tôn lên đôi chân trắng ngần của cô. Chiếc túi xách đi kèm được thiết kế rất tinh xảo có lẽ những thứ trên người cô gái này đều được thiết kế riêng bởi không ai biết được thương hiệu của nó. Cô đi đến chỗ của người túc trực ở cổng, người đó chào cô rồi nói.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

- Tôi có một số việc cần gấp thiếu tướng của các anh. Cô mỉm cười nói.

- Xin lỗi, thiếu tướng của chúng tôi không muốn gặp người ngoài.

Người túc trực nói, khi nghe câu hỏi đó của cô anh cũng bất giác khó hiểu nhưng rồi lại cho qua vì quy tắc của thiếu tướng anh là không gặp bất kì người ngoài nào đặc biệt là phụ nữ trừ thiếu phu nhân của họ.

- Anh có thể vào nói giúp tôi là con gái của tập đoàn Vũ thị muốn gặp được không?

Vũ Trương Tư vẫn mỉm cười nói với anh cảnh sát bảo vệ kia.

Người đó khi nghe được là cô là con gái của tập đoàn Vũ thị thì không khỏi bất ngờ. " Tiểu thư Vũ thị tại sao lại muốn gặp thiếu tướng chứ " Anh nghĩ một lát rồi nói.

- Được, tôi sẽ thông báo phiên cô ở đây đợi một lát.

Anh cười rồi bước vào trong nhắc bộ đàm lên và thông báo với anh.

- Thiếu tướng, Vũ tiểu thư của tập đoàn Vũ thị muốn gặp ngài.

- Cậu không biết quy tắc của tôi sao.

Tôn Khiết lạnh lùng nói làm anh phải rùng mình.

- Đã rõ thưa.....

Chưa để anh nói hết câu Tôn Khiết đã ngắt kết nối. Người đó quay lại nhìn cô nói.

- Thưa cô, thiếu tướng chúng tôi không muốn gặp cô phiên cô về cho.

Vũ Trương Tư không ngờ mình bị từ chối một cách như vậy, trước khi đến đây cô đã điều tra qua anh, anh là một người rất khó tiếp xúc nhưng cô nghĩ với thân phận của mình có thể tiếp xúc được với anh nhưng không ngờ...

Cô mỉm cười chào rồi bước vào trong xe, chiếc xe Porsche nhanh chóng lăn bánh và rời khỏi đúng lúc Lăng Vũ cũng vừa về khi đã điều tra xong, hai chiếc xe lướt qua nhau như một cơn gió. Anh dừng xe lại và hỏi người cảnh sát đó là ai đã đến thì anh mới biết là Vũ Trương Tư người mà các anh đã cứu vào mấy ngày trước.

Anh lái xe vào trong bãi đỗ rồi đi gặp Tôn Khiết. Lăng Vũ bước vào thì thấy anh đang chăm chú làm việc, Lăng Vũ đứng nghiêm trước mặt anh đưa tay lên trán chào anh, anh không nhìn Lăng Vũ mà chỉ gật nhẹ đầu rồi nói.

- Thế nào?

- Thưa thiếu tướng, tất cả mạnh mẽ đều ở đây.

Lăng Vũ nói xong thì để xuống bàn anh một sấp tài liệu trong đó có những chứng cứ mà Lăng Vũ đã bỏ ra nửa ngày để tìm kiếm. Anh lấy tài liệu của Lăng Vũ vừa đưa và lật ra xem, bỗng Lăng Vũ nhớ đến chuyện gì đó nên hỏi anh.

- Thiếu tướng, Vũ tiểu thư đến tìm ngài sao ngài không gặp.

- Tôi không hứng thú mà hình như cậu rất quan tâm.

- A.....không lúc tôi đến thì đúng lúc gặp xe của Vũ tiểu thư rồi khỏi nên mới.....

- Xem ra cậu rất rành rồi, nếu cậu rành đến vậy thì ra ngoài chạy bộ đi cứ theo quy tắc cũ.

Anh lạnh nhạt cắt ngang lời của Lăng Vũ nói.

- Thiếu tướng tôi chưa làm gì sai.

Lăng Vũ trầm khóc mà nói với anh.

- Được cậu không sai vậy tháng lương tôi cậu không cần nhận.

- Đã rõ, tôi đi chạy bộ ngài đừng cắt lương tôi.

Lăng Vũ buồn bã bước ra ngoài và bắt đầu tập thể dục buổi trưa. " Tôi chưa làm gì sai mà, từ nay tôi không quan tâm đến ngài nữa " Lăng Vũ thầm nói.

Tôn Khiết vẫn chuyên tâm vào công việc, anh không muốn gặp người con gái nào khác ngoài cô vợ nhỏ ở nhà và có lẽ anh cũng biết được Vũ Trương Tư không đơn giản là chỉ muốn gặp anh, những chuyện này đã xảy ra với anh rất nhiều rồi họ chỉ muốn tiếp cận anh và lần nào cũng thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

~~~~~Ngọt ngào~~~~~

Giờ nghỉ trưa cũng sắp đến, anh cũng chuẩn bị đi xuống phòng ăn riêng dành cho anh, mỗi bữa cơm trưa đều có người nấu riêng theo khẩu vị của anh. Nhiều khi anh còn bỏ cả bữa cơm trưa vì quá bận, Lăng Vũ cũng thường nhắc nhở anh nhưng anh đều bỏ ngoài tai. Những lúc đó Lăng Vũ đều chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm rồi cho qua.

[...]

Tại cổng Tổng cục, một bóng dáng nhỏ nhắn bước ra từ một chiếc taxi, cô mỉm cười trả tiền cho bác tài xế rồi bước vào, trên tay còn cầm thứ gì đó.

Người túc trực ở cổng gặp cô thì mỉm cười đứng nghiêm làm động tác chào nói.

- Thiếu phu nhân.

Cô mỉm cười gật đầu rồi nói.

- Thiếu tướng có ở đây không?

- Thưa thiếu phu nhân có ạ, để tôi nhờ người đưa thiếu phu nhân vào trong.

- Cảm ơn cậu, không cần đâu tôi tự vào được.

- Rõ thưa thiếu phu nhân.

Người túc trực đứng nghiêm nói.

Cô mỉm cười "Ừ " một tiếng rồi bước vào trong, lần trước cô đến đây với anh thì chắc hẳn ở đây ai cũng biết cô cả rồi. Cô thong thả bước đi, vừa đi vừa nhìn xung quanh. Ai gặp cô đều đứng lại chào, cô cũng mỉm cười chào lại họ.Cô đang đi thì bất gặp Lăng Vũ đang chạy bộ, Lăng Vũ đứng lại chào cô anh nói.

- Thiếu phu nhân sao lại đến đây.

- Ở nhà buồn quá nên tôi đến đây chơi một chút mà tại sao cậu lại chạy dưới trời nắng này chứ.

Cô khó hiểu nhìn Lăng Vũ người toàn mồ hôi hột.

- Tôi bị thiếu tướng phạt.

Anh có chút buồn nói.

- Tại sao?

- Tôi chỉ hỏi thiếu tướng là tại sao không gặp Vũ tiểu thư có vậy thôi mà thiếu tướng phạt tôi.

- Vũ tiểu thư, là ai?

Cô ngạc nhiên hỏi.

- Ấy....à thì... thưa thiếu phu nhân Vũ tiểu thư là Vũ Tương Tư con gái tập đoàn trang sức đứng đầu nước ta Vũ thị, mấy hôm trước cô ấy bị bắt cóc được thiếu tướng cứu có lẽ cô ấy đến cảm ơn nhưng có lẽ không đơn giản như vậy.

- Ừm tôi biết rồi.

- Thiếu phu nhân vào trong đi, tôi phải chạy tiếp đây.

Chưa để cô nói Lăng Vũ đã rời đi, cô chỉ biết lắc đầu với cái tính thích người khác chịu phạt của Tôn Khiết anh dù chỉ là chuyện nhỏ.

Cô xoay người đi thẳng đến nơi làm việc của anh, ở ngoài cô đã thấy anh đang chăm chú làm việc cô không khỏi cười thầm bởi đáng về này thật nghiêm túc không giống với anh lúc ở cạnh cô gì cả.

Cô lấy lại vẻ bình thản mà nhẹ nhàng bước đến gần cửa, cô gõ nhẹ lên cửa, tiếng " Cốc...cốc...cốc " vang lên theo nhịp điệu và trình tự nhất định. Tiếng gõ cửa lọt vào tai anh nhưng anh lại không ngược mặt lên nhìn mà chỉ nhìn những gì trên tay anh. Anh lạnh lùng cất tiếng.

- Nói.

- Thiếu tướng Vũ tiểu thư lại đến.

Giọng nói trong trẻo nhưng lại có chút thay đổi với thường ngày của cô vang lên.

- Nói với cô ta tôi đã có vợ rồi nếu cô ta còn đến đứng trách tôi không khách khí.

Anh lạnh nhạt trả lời, nhưng câu nói lạnh nhạt ấy lại lọt vào tai cô một cách âm áp vô cùng cô không ngờ được anh lại yêu cô nhiều đến như vậy, cô mỉm cười và giữ bình tĩnh để mình không phải khóc.

- Thật sao! Cô nói.

- Thật.

Anh trả lời xong thì cảm thấy có gì đó không đúng liền ngược mặt lên, anh có chút ngạc nhiên khi người đứng đó là cô vậy những lời vừa rồi là của cô vừa nói. Anh liền bỏ tài liệu trên tay xuống đứng dậy đi về phía cô.

- Sao em lại đến đây, vào trong đi.

Anh nắm tay cô đi vào.

- Tôi đến mang cơm cho anh, thế nào anh không vui à.

Cô đặt hộp cơm trên bàn rồi ngồi xuống, anh thì ngồi đối diện cô thấy hộp cơm trên bàn thì không khỏi nhếch môi cười.

- Tôi chỉ có chút bất ngờ thôi.

- Ở nhà rất buồn nên tôi nấu cho anh vài món coi như là cảm ơn anh lúc sáng nấu cho tôi đi.

Cô vừa nói vừa dọn những món ăn mình đã chuẩn bị ra bàn.

- Là em tự nấu.

Anh chăm chú nhìn cô hỏi.

- Đúng vậy, tôi đã học nấu ăn và đây là món đầu tiên tôi nấu đây.

Cô mỉm cười nhìn anh nói rồi đưa bát đĩa cho anh.

- Vậy tôi thật vinh hạnh khi ăn món đầu tiên em làm rồi.

Anh nhận lấy cười nói rồi bắt đầu thưởng thức từng món. Cô chăm chú nhìn biểu cảm trên gương mặt anh khi thưởng thức từng món một, hình như rất khó ăn thì phải nên anh cứ nhăn mặt. Cô biết là không hợp với khẩu vị của anh buồn bã nói.

- Nếu khó ăn đến vậy anh đừng ăn nữa.

- Phải đấy không ăn cái này nữa nhưng tôi muốn ăn em, ăn em ngon hơn nhiều.

Anh bỏ đĩa xuống nhìn cô nhếch môi cười nói.

- Anh.....anh biến thái, tôi không ở đây nữa.

Cô đỏ mặt tức giận đứng dậy định bước ra ngoài thì chợt bàn tay to lớn của anh nắm cô lại rồi kéo về phía mình, vì kéo lại bất ngờ nên cô không giữ được thăng bằng nên nằm gọn trong lòng anh, cô vùng vẫy muốn thoát ra nhưng lại không tài nào thoát khỏi đôi bàn tay to lớn của anh, anh lạnh nhạt nói.

- Đừng nháo.

Cô nghe giọng nói của anh có chút lạnh lẽo im thin thít không vùng vẫy nữa mà giật dỗi quay mặt sang chỗ khác. Anh nhìn cô thì nhếch môi cười " Lại giận rồi " anh nghĩ thầm rồi nhẹ giọng nói.

- Được rồi không giận với em nữa, đồ ăn em làm thật sự rất ngon.

Anh để cô ngồi ngầy ngấn bên cạnh mình.

- Thật sao?

Cô nhìn anh bằng đôi mắt mong chờ câu trả lời từ anh.

Anh gạt nhẹ đầu rồi bắt đầu cầm đĩa lên, anh gấp một ít thức ăn đưa lên miệng cô, cô né tránh nói.

- Anh ăn đi, tôi không đói.

- Em muốn tôi ăn em à.

Giọng nói vẫn lạnh nhạt vang lên, cô nghe câu được nói ấy thì không khỏi rùng mình, cô lườm anh rồi há miệng ăn thức ăn anh gấp cho. " Cũng không đến nỗi nào nhì " cô thầm nghĩ.

- À lúc này em đến đây bằng gì?

Anh lấy một cái bát và đôi đũa rồi gấp thức ăn vào đưa cho cô.

- Taxi. Cô nhận lấy rồi nói

- Tại sao không chạy xe.

- Tôi không biết lái với lại tôi ít khi ra ngoài mà có đi đều là Lăng Vũ hay anh chở mà.

- Tôi sẽ dạy cho em

- Không...không cần đâu tôi mà lái là mấy chiếc xe ở nhà chắc hẳn không còn chiếc nào nguyên vẹn đấy.

Cô lắc đầu nói, thật ra cô cũng từng tập lái xe nhưng không đụng gốc cây cũng đụng này nọ, cô đã khiến cho mấy chiếc xe của ba cô đều phải đi sửa lại rồi, từ đó cô cũng từ bỏ việc học lái xe. Lúc trước cô đi học đều là tàu điện ngầm hay đám bạn cô đến đón.

- Không sao, hóng thì mua chiếc mới tôi không ngại tiêu tiền vì vợ của mình đâu.

Anh bình thản nói, cô kinh ngạc nhìn anh một lúc, đột nhiên cô nhớ ra việc gì đó nói.

- Anh có thể đừng phạt Lăng Vũ không, tôi thấy chuyện đó rất nhỏ nhặt cũng không có gì nghiêm trọng với lại.....

- Em đang cầu xin giúp người khác sao. Anh cắt ngang lời cô nói.

- Không phải vậy tôi thấy anh ta chỉ muốn hỏi anh một chút nó cũng không có gì to tát nên tôi cảm thấy có chút bất bình khi anh phạt anh ta thôi.

- Miễn cũng được nhưng với một điều kiện là tối nay chúng ta phải hợp tác cùng tạo ra bão bão.

Anh nhếch môi cười nói

- Anh....anh...vậy không cần nữa.

Cô đỏ mặt nói.

- Không được, em đã nói thì không nên nuốt lời chứ, em không trả lời xem như đồng ý,em phản kháng tôi cho em không xuống giường một tuần.

Anh nói xong thì đứng dậy đi lại bàn nhắc bộ đàm lên và nói gì đó rồi đặt xuống đi về phía cô hí hửng tiếp tục ăn cơm và gấp cho cô. Cô chỉ biết ngồi ăn mà không dám nói câu nào.

" Lăng Vũ nếu biết trước tôi đã không xin cho cậu, nếu cậu gặp tôi thì nên tránh xa một chút nếu không tôi cho cậu biết tay " cô tức tối mắng thầm.

Còn anh nhìn biểu hiện trên gương mặt cô thì không khỏi nhếch môi cười. " Lăng Vũ xem như nhờ cậu trong tháng này coi nhừ cậu nhận đủ " anh thầm nghĩ.

- Thiếu tá Lăng, thiếu tướng báo là miễn phạt cho ngài,ngài không cần chịu phạt nữa đâu.

Giọng của anh chàng cán bộ trẻ chạy đến nói rồi rời đi. Còn Lăng Vũ thì ngơ ngát không hiểu gì cả " Hôm nay thiếu tướng miễn phạt cho mình sao hay là nhờ thiếu phu nhân, ày đúng rồi chắc nhờ thiếu phu nhân nói giúp rồi mình phải cảm ơn thiếu phu nhân mới được "

Anh nghĩ thầm rồi đi về nơi làm việc của anh để tắm rồi đi ăn trưa. Thật ra anh chạy cũng gần xong rồi khoảng chừng 1km nữa là xong hình phạt 10km. Thiếu tướng nhà anh tính toán cũng thật chính xác a~.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

~~~~~Giận dỗi~~~~~

Ăn xong anh kêu Lăng Vũ đưa cô về vì không muốn cô đi taxi. Cô gượng cười với anh rồi bước ra xe bởi sao cô cười nói với về mặt muốn ăn từng tất thịt trên người cô của anh chứ. Chiếc xe của Lăng Vũ nhanh chóng ra khỏi cổng

rời rồi đi, vừa lái xe Lăng Vũ vừa nói.

- Thiếu phu nhân, có phải người nói với thiếu tướng giúp tôi không.

- Cậu còn nhắc nữa là cậu không yên với tôi đâu. Cô giận đối nói.

- Tại sao? Lăng Vũ khó hiểu hỏi.

- Tại cậu, tất cả là tại cậu mới khiến anh ta.....hử...

Cô giận đối quay mặt ra cửa xe.

Lăng Vũ thì không biết nói gì hơn chỉ im lặng chăm chú lái xe. "Tôi lại liên quan đến chuyện gì à " Lăng Vũ ngẫm nghĩ một hồi lâu vẫn không biết bản thân sai chỗ nào mà khiến cô tức giận hay là anh được thiếu tướng miễn phạt làm thiếu phu nhân giận. Cả con đường về biệt thự anh cứ khó hiểu nhưng lại không dám hỏi cô sợ làm cô giận thêm thì cuộc đời anh coi như xong với vị thiếu tướng lạnh lùng kia.

Chiếc xe nhanh chóng tiến vào cổng biệt thự rồi dừng lại trước cửa lớn. Cô không để Lăng Vũ ra mở cửa mà tự mình mở rồi bước xuống xe một mạch đi thẳng vào trong mà không nói lời nào. Lăng Vũ nhìn những động tác của cô qua gương chiếu hậu thì chỉ biết lắc đầu.

"Tình tình của hai vợ chồng nhà này cứ như vậy chắc có ngày mình không thấy mặt trời mà không biết li do là gì luôn đấy"

Lăng Vũ nghĩ rồi nhanh chóng lái xe về Tổng cục. Còn cô thì bước vào thẳng trong bếp giận đối đặt hộp cơm trống xuống bàn, cô hậm hực lấy cốc nước uống một hơi. Quán gia Tô chăm chú quan sát những hành động có chút giận đối của cô thì nói.

- Con làm sao thế không vui à.

- Từ nay con không đến gặp anh ta nữa, con mặc kệ anh ta luôn.

- Tại sao?

- Anh ta tức hiếp con.

Nghe câu nói của cô bà chỉ biết cười bởi có lần nào hai người gặp mặt nhau mà cả hai đều vui đâu, một người thì lạnh lùng bá đạo một người thì như trẻ con, lúc nào cô nói không lại anh đều giận đối đi xuống chỗ bà mà hậm hực mắng anh xối xả. Những lúc đó bà đều không nhận được cười với đôi vợ chồng này chỉ biết an ủi cô rồi cho qua.

- Được rồi, đừng giận nữa con lên phòng rửa mặt thay đồ đi rồi xuống đây bác gọt trái cây cho con. Âm thanh trầm ấm của bà Tô vang lên.

- Vâng ạ, ở đây chỉ có bác quan tâm con không như ai kia chỉ biết tức hiếp con.

Cô nói xong thì chạy lên phòng, bà Tô cười rồi đi gọt trái cây giúp cô.

[...]

Tại Tổng cục

- Thiếu tướng, thiếu phu nhân đã về đến nhà rồi ạ.

Lăng Vũ đứng nghiêm trước bàn làm việc của anh nói.

- Tháng này tiền lương cậu sẽ nhận đủ.

- Thật sao!

Lăng Vũ nghe xong thì vui hẳn lên " Mai quá tiền lương vẫn còn nếu không mình làm sao dành để lấy vợ đây " Lăng Vũ vui mừng nghĩ.

Tôn Khiết gạt nhẹ đầu xem như đã trả lời anh, anh thấy vậy vui như muốn nhảy cẫ lên nhưng anh vẫn phải giữ nét bình tĩnh, anh như nhớ ra điều gì đó liền hỏi Tôn Khiết.

- Thiếu tướng có biết vì sao thiếu phu nhân lại tức giận với tôi hay không?

- Tôi làm sao biết, nếu không còn chuyện gì cậu ra ngoài được rồi.

Anh lạnh nhạt nói, phải anh làm sao biết bởi anh chính là người chủ mưu mà.

Lăng Vũ chào anh rồi bước ra ngoài, anh không nghĩ nữa mà đi làm việc của mình. Còn anh chỉ nhếch môi cười, anh nghĩ chắc hẳn cô đang tìm người xa giận rồi.

[...]

Ở nơi nào đó bóng dáng người con gái uy nghiêm ngồi ở ghế sofa, trên tay còn cầm một ly rượu vang. Bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi đứng cung kính nhìn cô, bỗng giọng nói của cô gái ấy vang lên.

- Thế nào?

- Vũ tiểu thư, theo như người của chúng ta điều tra thì trưa nay đã có một người con gái đến gặp Diêm Tôn Khiết hình như là mang cơm trưa đến ạ.

- Điều tra cô ta cho tôi.

Giọng nói có chút lạnh nhạt pha lẫn sự tức giận nói, ly rượu trên tay cô được lắc nhẹ, chất lỏng đỏ trong ly cứ như vậy mà chuyển động.

- Cô gái đó là Dư Ân Ân 20 tuổi là vợ của Diêm Tôn Khiết mới lấy vào 2 tháng trước ạ.

- Vợ ư, vậy thật đáng tiếc cho cô ta, tôi không may nhìn trúng anh ta rồi làm sao đây.

Vũ Tương Tư nhếch môi cười nâng ly rượu trên tay đưa lên miệng và uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

~~~~~Mời cơm, lạnh nhạt~~~~~

Cũng chỉ vì tình lo chuyện bao đồng của cô mà tối hôm đó không biết cô bị anh hành hạ bao nhiêu tiếng đồng hồ chỉ biết khi kết thúc cuộc hoan ái là đã gần sáng và cô cũng không biết ngắt đi từ bao giờ. Đến khi cô thức dậy thì đã gần giữa trưa, cô nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng anh đâu có lẽ anh đã đi làm từ sớm.

Cô một mình nhấc chân ra khỏi chiếc chăn trên người cô nhưng chưa kịp nhấc lên là con đau từ hạ thân lại và về làm cô bất lực nằm ở đó, miệng thì mắng chửi anh xối xả bởi lần nào cũng vậy anh ăn cô xong là hôm đó cô không thể xuống giường.

Cô cố gắng vờ tay lấy chiếc điện thoại ở từ nhỏ cạnh giường gọi cho quán gia Tô đem thức ăn cho cô bởi cô đang đói vì mất sức quá nhiều vào đêm qua a~, nói xong cô tắt điện thoại. Còn quán gia Tô thì mỉm cười, bà nhanh chóng hâm nóng lại thức ăn cho cô vì trước khi anh đi làm đã căn dặn bà là chuẩn bị thức ăn trước,khi cô thức thì cô thể ăn ngay vì anh sợ cô sẽ đói.

Kể từ chuyện này cô bỏ luôn lòng tốt đem cơm trưa đến Tổng cục cho anh bởi cô đang đề phòng anh ở mức cao nhất vì cô sợ lại lọt vào bẫy của anh lần nữa. Mấy ngày sau đó cuộc sống của họ vẫn diễn ra rất bình thường nhưng hôm nay có lẽ khác một chút chẳng?

Tại Tổng Cục

Anh đang chăm chú làm việc thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, anh nhìn lướt qua số điện thoại đang nhấp nháy trên màn hình, một dãy số lạ không có tên anh có chút ngạc nhiên vì từ trước đến nay rất ít người có được số điện thoại của anh, toàn bộ công việc đều được xử lý qua bộ đàm ở đây, anh nhấc máy.

- Ai

Anh lạnh nhạt nói.

- Ấy, chào anh Khiết tôi là Trương Tư người được anh cứu đấy ạ.

Giọng nói trong trẻo có chút vui mừng của Vũ Trương Tư vang lên.

- Tôi không thích người khác gọi tên tôi.

- A...tôi xin lỗi, anh Diêm tôi muốn cảm ơn anh vì anh đã cứu tôi, tôi có thể mời anh một bữa cơm không?

Cô có chút bối rối nói.

- Tôi không thích cùng người khác ăn cơm và nhiệm vụ của tôi là cứu người cô không cần để ý.

Anh vẫn lạnh nhạt nói, đối với anh việc ăn cơm với cô gái trẻ khác ngoài vợ anh tất nhiên là điều không thể bởi anh không muốn cô buồn dù lúc nào cô cũng đối đầu với anh.

- Nể tình tôi là con gái của tập đoàn Vũ thị anh có thể dành chút thời gian ăn cơm cùng tôi được không.

- Dù có cô là ai đi nữa thì tôi vẫn không thể đi, nếu cô muốn tôi có thể nhờ đồng nghiệp của tôi đi với cô, tôi cũng xin nhắc lại tôi cứu cô là việc tôi nên làm cô cũng không cần để tâm quá nhiều.

- Anh.... Tút.....tút...tút..

Chưa kịp cô nói hết câu anh đã tắt máy, cô nhìn màn hình điện thoại đang nhấp nháy thì tức giận vung tay ném mạnh nó xuống sàn làm chiếc điện thoại vỡ vụn.

- Diêm Tôn Khiết nếu anh không nể mặt tôi sẽ không nể mặt anh nữa, anh cứ chờ đi rồi sẽ có ngày anh phải bước đến trước mặt tôi mà xin lỗi aaaa.

Vũ Trương Tư giận dữ nói rồi đẩy ngã những vật dụng trên bàn ở phòng khách, những mảnh vỡ của thủy tinh bay tứ tung va vào nhau tạo nên những âm thanh gai óc. Mấy ngày qua vì không thể tiếp cận với anh nên cô đã cho người tìm số liên lạc của anh, cô tưởng rằng với thành ý của cô anh sẽ chấp nhận nhưng không ngờ câu trả lời của anh lại vậy.

Còn anh sau khi tắt điện thoại thì vẫn chăm chú làm việc mà không mần đến những chuyện liên quan đến Vũ Trương Tư nữa vì trong lòng anh chỉ có cho mỗi cô vợ trẻ con ở nhà a~ và chắc anh cũng biết được cô ta không chỉ đơn giản là mời ăn cơm hay là gì khác đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 31

~~~~~Gặp mặt Vũ Trương Tư~~~~~

Từ sau cuộc điện thoại đó, Vũ Trương Tư không còn làm phiền anh nữa, anh cũng không mấy bận tâm đến cô ta anh chỉ không muốn cô ta làm phiền đến Ân Ân.

Biệt thự Khiết Ân

Cô nhàn nhã ngồi xếp hai chân trên sofa tay cầm một túi đồ ăn vặt, đôi mắt to tròn của cô chăm chú nhìn vào màn hình tivi lớn gấp mấy lần với tivi thông thường được đặt ở giữa phòng khách. Cô vừa ăn vừa xem như đang ở rạp chiếu phim vậy, không gian im ắng chỉ có tiếng phát ra từ tivi và tiếng cô đang ăn nhồm nhoàm.

Miệng cô đôi khi lại xuất hiện nụ cười nhẹ dù chỉ là thoáng qua nhưng nó lại mang một vẻ đẹp làm người khác không khỏi xao xuyến. Không gian ấy chợt bị cắt đứt bởi một khúc nhạc du dương vang lên từ điện thoại đặt trên bàn của cô, đó cũng là tiếng nhạc chuông được cô gái trong điện thoại.

Nghe được tiếng chuông điện thoại cô quay lại lấy điện thoại lên, một dãy số lạ nhấp nháy trên màn hình điện thoại, cô có chút khó hiểu rồi nhấc máy.

- Alo, ai vậy.

Giọng nói trầm ấm của cô vang lên.

- Tôi là tiểu thư của Vũ thị, cô có thể dành chút thời gian đi ăn với tôi không?

Giọng nói Vũ Trương Tư mang chút sự chán ghét nói.

Khi nghe nói đến Vũ thị cô có chút ngỡ ngàng nhưng cô nhanh chóng trả lời lại.

- Tại sao cô biết được số liên lạc của tôi.

- Cô không cần biết, cô chỉ cần biết tôi muốn mời cô một bữa cơm thế nào?

Cô trầm ngâm một chút nghĩ " Muốn làm tiểu tam sao, được thôi để tôi xem cô dở trò gì " Cô nhếch môi cười nói.

- Được, cho tôi địa điểm.

- 2 giờ chiều nay nhà hàng xx.

Nói xong Vũ Trương Tư tắt máy. Cô chăm chú nhìn màn hình điện thoại đã tắt đi, đôi môi mông hờng hào nở nụ cười nhẹ, cô nhìn lên đồng hồ bây giờ chỉ mới 10 giờ sáng từ đây đến cuộc hẹn cũng còn rất lâu cô phải ngủ một giấc trước đã. Cô tắt tivi và đứng dậy bước lên phòng.

Đúng 2 giờ chiều cô bước xuống lầu, cô muốn đi trễ một chút để tạo ấn tượng cho người đã hẹn gặp cô.

Việc đi gặp người sắp trở thành kẻ thứ ba đối với những người khác chắc hẳn họ phải trao chuốt cho bản thân phải thận trọng lấy, phải đẹp đẽ để có thể lấn áp kẻ thứ ba nhưng đối với cô thì khác hẳn hoàn toàn với những ý nghĩ đó, cô khoác trên người một chiếc quần jean và áo sơ mi đơn giản, cô không đeo trang sức cầu kỳ như bao người mà cô chỉ đeo trọn vẹn một chiếc đồng hồ nhỏ được thiết kế tinh xảo. Mái tóc đen nháy được cô buộc lên gọn gàng. Cô nói với quản gia là đừng để anh biết cô ra ngoài gặp Vũ Trương Tư vì cô sợ anh lo lắng.

Cô bước lên chiếc xe Maserati được phủ một lớp sơn trắng đầy sang trọng và quý phái đỗ sẵn ngay ở cửa, đây là xe dành riêng cho cô và cả tài xế được anh tìm cho cô vì anh nói nếu cô muốn đi đâu thì cứ bảo tài xế đưa cô đi anh không muốn cô đi taxi vì khá bất tiện. Cửa xe đóng lại cũng là lúc chiếc xe từ từ khởi động và lảng bánh rồi khỏi cổng lớn của biệt thự Khiết Ân chạy thẳng đến điểm hẹn.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước cửa nhà hàng xx, cô mở cửa bước xuống và đi thẳng vào trong. Mọi ánh mắt cứ đổ dồn vào người cô cả trai lẫn gái, cả người cô có thể nói là một sức hút đối với người khác bởi dù cô có ăn mặc đơn giản cách mấy thì trông cô vẫn rất xinh đẹp. Bước vào trong cô đảo mắt xung quanh, cô nhếch môi cười nhìn về người con gái đang ngồi ở góc khuất đằng xa, cô từ từ tiến lại gần người con gái ấy.

- Cô là Vũ Tương Tư sao. Cô mỉm cười nói.

- Phải, cô ngồi đi.

Vũ Tương Tư chỉ tay về chiếc ghế ở gần cô nói. Ân Ân gật nhẹ đầu bình thản ngồi xuống nói.

- Cô hẹn tôi ra đây chắc không phải là mời com tôi đâu nhỉ?

- Xem ra cô rất thông minh, vậy chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Vũ Tương Tư nói xong định vẫy tay gọi phục vụ thì cô đã ngăn lại.

- Không cần đâu nói chuyện chính đi.

Cô vẫn giữ vẻ mặt vui vẻ nhìn Vũ Tương Tư nói.

- Được, cô cũng biết anh Tôn Khiết đã cứu tôi một mạng và tôi cũng rất thích anh ấy cho nên...

- Ý cô là muốn tôi nhường chồng mình cho cô sao.

- Cô rất thẳng thắn đấy, phải tôi muốn cô nhường anh ấy cho tôi.

- Chỉ vì anh ấy cứu cô nên cô muốn anh ấy thuộc về cô và bảo tôi rời xa anh ấy vậy thì cô không nghĩ với công việc của anh ấy thì từng cứu bao nhiêu người và việc cứu cô cũng là chuyện thường tình nếu cô nghĩ vậy không lẽ ai đã từng được anh ấy cứu đều phải giống như cô sao.

Cô ôn nhu nhìn Vũ Tương Tư nói.

- Được vậy tôi không nói đến việc anh ấy cứu tôi vậy cô xem cô hơn tôi ở điểm nào, gia thế tầm thường, nhan sắc kém cô có nói xem cô có chỗ nào hơn con gái tập đoàn đứng đầu nước A này, nhan sắc của tôi còn hơn cô gấp trăm lần với một người như anh Khiết thì tôi mới xứng đáng ở bên cạnh anh ấy còn cô chỉ xứng làm osin thôi.

Vũ Tương Tư nhếch môi khinh bỉ nhìn cô như dò xét nói.

- Cô nói đúng, tôi quả thật không có điểm nào hơn cô. Cô có chút buồn nói.

Nghe cô nói như vậy Vũ Tương Tư như vui mừng hẳn lên, " Cô mà đòi so với tôi sao những thứ Vũ Tương Tư tôi muốn thì người khác phải từ bỏ huống chi một người như Diêm Tôn Khiết " cô nghĩ rồi vui mừng nói.

- Cô biết là tốt, vậy cô mau chóng rời xa anh ấy đi.

- Tôi chưa nói hết mà quả thật tôi không có điểm nào nổi bật, tôi không giàu có bằng cô tôi chấp nhận nhưng nhan sắc của tôi là để chồng tôi nhìn, chồng tôi thích là được không cần cô nói đâu.

- Cô.....

- À còn nữa cô thua tôi một thứ mà thứ này cả đời cô cũng không có được đó là GIẤY KẾT HÔN, thôi không làm phiền Vũ tiểu thư nữa tôi phải đi gặp chồng đấy, nếu Vũ tiểu thư muốn hẹn tôi dùng com thì cứ gọi cho tôi, tạm biệt.

Cô nói xong thì mỉm cười đứng dậy rồi đi để lại Vũ Tương Tư tức giận như muốn lao vào xé xác cô vậy. Lúc đầu Vũ Tương Tư nghĩ cô chỉ là một đứa con gái vừa mới nghỉ học, rất dễ đối phó một hai câu là có thể bảo cô rời xa Tôn Khiết nhưng không ngờ lại hoàn toàn ngược lại cô không giống với đứa con gái 20 tuổi ngây thơ mà giống như người đã từng trải qua những chuyện này, biết dùng lời nói áp chế người khác.

Vũ Tương Tư tức giận nhìn bóng dáng cô dần dần khuất đi, cô chưa bao giờ thua ai mà bây giờ lại thua một con nhóc kém tuổi mình.

- Được lắm, cô đợi đó cho tôi.

Cô xiết chặt chiếc ví trên tay giận dữ nói.

Ân Ân sau khi rời khỏi nơi đó liền nở một nụ cười nhẹ nói thầm.

- Trên đời này thứ Ân Ân này ghét nhất đó chính là kẻ thứ ba và đặc biệt là người như cô.

Nói xong cô bước thẳng ra xe bảo tài xế đưa mình về nhà, hôm nay tâm trạng cô cực kỳ tốt nên cô quyết định nấu một bữa cơm thật đặc biệt cho anh xem như ăn mừng chiến thắng tiểu tam của cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

~~~~~Bữa cơm ngọt ngào~~~~~

Hôm nay vẫn như thường lệ, đúng 5 giờ 20 phút chiều là tiếng xe Brabus lại vang lên từ cổng lớn, thời gian tan làm ở Tổng cục là 5 giờ chiều và đoạn đường từ Tổng cục đến biệt thự là mất tầm 20 phút với tốc độ bình thường. Chiếc xe từ từ chạy vào bên trong vòng qua đài phun nước rồi dừng ngay cửa chính, thân ảnh cao lớn từ trong xe bước ra bộ cánh phục vụ vẫn ngay ngắn trên người toát lên vẻ khí thế của anh.

Anh đóng cửa xe lại và đi về phía cửa, một tay anh cầm chìa khóa đưa cho người làm tay còn lại anh cầm chiếc cặp để tài liệu bước vào trong. Đồi mắt anh đảo quanh phòng khách để tìm kiếm bóng dáng cô vợ nhỏ của anh nhưng vẫn không thấy cô ở sofa như thường ngày, anh bất giác đi thẳng vào phòng bếp có lẽ là vì cảm tính của anh nghĩ cô đang ở phòng bếp.

Quả thật không sai anh dừng lại ở cửa bếp đối mặt chăm chú nhìn bóng dáng cô đang bay hoay nấu giở đồ, chiếc váy trắng ngang gối đã được chiếc tạp dề bao bọc phía trước, mái tóc được buộc lên cao gọn gàng trông cô lúc này không khác gì một cô vợ đảm đang. Anh nhếch môi cười nhẹ, đi đến cạnh bàn và bỏ cặp xuống một tiếng động nhỏ anh cũng không để nó phát ra nên cô vẫn không biết anh đang đứng phía sau lưng cô từ bao giờ. Anh đi đến ôm lấy eo cô từ phía sau, đầu dựa vào hóm cổ cô hít lấy mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ người cô, vì hành động bất ngờ của anh làm cô giật mình rơi cả đôi đũa trên tay, cô hét toáng lên.

- A....aaa.

- Chồng em đấy, làm gì mà em la lớn thế.

Anh có chút buồn nói, lần nào cũng vậy hễ anh ôm cô từ phía sau cô đều giật mình hét lên.

- Anh làm tôi giật cả mình, khi đi anh có thể phát ra chút tiếng động được không?

Cô giận dỗi nói gỡ tay anh ra khỏi eo mình nhưng anh vẫn giữ chặt làm cô không tài nào gỡ ra được nên cô đành mặc anh tiếp tục nấu ăn.

- Được rồi tôi hứa không làm em giật mình nữa, em đang nấu cho tôi ăn sau?

Anh nhìn những món cô đang nấu nhếch môi cười hỏi.

Cô không trả lời chỉ gật nhẹ đầu, anh chợt buồn cô ra nói.

- Anh thay đồ rồi xuống phụ em.

Tôn Khiết nói xong thì hôn lên mái tóc cô rồi bước lại lấy cặp đi lên phòng. Cô chỉ cười nhẹ khi anh rời đi, những động tác này của anh cô đã dần quen thuộc và cảm thấy rất hạnh phúc. Một lúc sau anh bước xuống với bộ đồ đơn giản khi ở nhà nhưng vẻ soái ca từ anh vẫn không thay đổi. Lúc này cô đã nấu xong và dọn thức ăn ra bàn, anh lại báo cô cứ ngồi xuống để anh làm. Cô cúi chiếc tạp dề trên người treo lên gác rồi ngồi xuống ghế. Anh dọn ra hết

cũng ngồi xuống cạnh cô chợt anh hỏi.

- Vũ Tương Tư gặp em sao?

- Sao anh biết!

Cô nhìn anh có chút ngạc nhiên hỏi vì cô đã dặn mọi người không nói cho anh nhưng tại sao anh lại biết.

- Tôi là chồng em cũng phải biết vợ mình đi đâu chứ mà cô ta có làm gì em không?

Anh gấp thức ăn vào chén cô nói.

- À...thì, cô ta sao làm gì được tôi nhưng có điều tôi làm cô ta giận rồi có khi nào vì chuyện này cô ta làm khó anh không dù gì người ta cũng là con gái Vũ thị.

Cô cầm đũa lên nói nhưng gương mặt lại hiện lên tia buồn bã.

- Em nghĩ có ai làm khó được chồng em không, từ nay nếu cô ta động đến em thì em cứ việc xử lý cô ta không cần nể mặt ai, vợ của Diêm Tôn Khiết này ai động đến thì đều phải nhận hậu quả.

Anh nói như một lời phàn xét, cô mỉm cười khi nghe câu nói này của anh, dù anh không nói vậy thì với tính tình của cô thì làm sao gây khó dễ cho cô. Cô lấy đũa gấp món anh thích vào chén anh nói.

- Cô ta nói muốn tôi nhường anh cho cô ta đấy, cô ta có gia thế có nhan sắc hơn tôi rất nhiều rất xứng với anh.

- Vậy sao, nhưng dù em có nhường thì tôi vẫn không đồng ý, em mãi mãi thuộc về tôi chỉ riêng tôi, tôi cảm em nhường tôi cho ai khác và tôi cũng không nhường em cho bất kì kẻ nào, trên đời này tôi chỉ có một người vợ duy nhất là Dư Ân Ân em, em cũng đừng hòng thoát khỏi tay tôi.

Anh bá đạo nói làm đôi đồng tử trên gương mặt xinh đẹp của cô rơi vài giọt nước mắt, phải cô đã khóc, khóc vì vui mừng vì hạnh phúc và có lẽ cô yêu anh thật rồi, cô không muốn mất anh không muốn anh rời xa cô và không muốn ai chen vào hạnh phúc của hai người. Anh thấy cô khóc liền bỏ đũa xuống, bàn tay to lớn đầy ấm áp đưa lên mặt cô lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt, có chút đau lòng nói.

- Sao em lại khóc, tôi nói gì sai sao?

- Không, tôi chỉ đang vui thôi.

Cô mỉm cười nói với anh, cô cũng muốn nói " Tôi cả đời này cũng chỉ có một người chồng là Diêm Tôn Khiết anh " nhưng lời nói này cô chỉ giữ trong lòng.

- Đến vui em cũng khóc sao, đúng là trẻ con.

Anh cười nói.

- Nay tôi không phải trẻ con.

Cô gạt tay anh ra, lấy tay mình lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, gấp đôi nói.

- Em nói như vậy thì em thừa nhận, nếu em phản bác là lời tôi nói càng đúng.

Anh cầm đũa lên và bắt đầu ăn.

- Anh...anh...được lắm tôi không phản bác nữa tối nay anh sang phòng khác ngủ, tôi trẻ con nên tôi không muốn ngủ cùng người khác.

Cô nở nụ cười gượng gạo nói rồi bắt đầu ăn.

- Không được không ôm em tối ngủ không được, em nở lòng nào để chồng mình ngủ chỗ khác sao, em không thương tôi, tôi phải đi tìm mẹ vợ làm chi.

Anh nói xong thì đứng dậy, cô thấy vậy liền kéo anh ngồi ngồi. Cô nhìn anh nói những lời đó mà cô muốn nhào lại đánh anh một trận nhưng làm sao cô đánh lại, cô chỉ biết cố gắng nở nụ cười nói.

- Thôi được rồi, anh muốn ngủ ở đâu thì ngủ đi.

Nghe được câu trả lời hài lòng anh nhếch môi cười gấp thức ăn vào chén cô.

- Em ăn đi đồ ăn cũng sắp nguội rồi đấy.

Cô không nói gì chỉ biết lờm anh một cái rồi bắt đầu ăn, cô thể là từ nay về sau không dám phản bác lời anh nói nữa vì lần nào cũng như lần nào người chịu thua cũng là cô. Cô chỉ khó hiểu một điều là trên các bộ phim truyền hình mà cô đã xem khi hai vợ chồng bắt hòa thì người chồng luôn là người nhường nhịn và xuống nước trước vậy tại sao cô lại khác họ chứ lần nào cô cũng là người xuống nước trước trong khi người nào đó rất vui.

Ăn xong cô bắt đầu dọn dẹp anh thấy vậy liền ngăn lại, anh bảo cô ra ngoài phòng khách nhưng cô không đồng ý, quân gia Tô lúc này đi vào định giúp cô nhưng cô lại báo là không cần, anh chỉ biết lắc đầu rồi bảo cả hai người ra ngoài để anh dọn là được. Nghe vậy cô hí hửng gấp đầu năm tay quân gia Tô ra ngoài phòng khách bởi cô đang rất muốn tìm người tâm sự trừ anh. Và xem như cô đang trả thù anh việc lúc này đã làm cô giận mà cô lại không làm gì được a~~.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

~~~~~Nguy hiểm 1~~~~~

Mấy hôm sau, không biết vì sao cô cứ luôn cảm thấy không thoải mái, cô ít ăn hơn trước rất nhiều quân gia Tô lo lắng muốn nói cho anh biết nhưng cô lại ngăn không cho bà nói cô cũng không muốn anh bận tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này, Ân Ân nghĩ có lẽ căn bệnh đau dạ dày của cô lại tái phát vì trước khi kết hôn với anh cô vẫn thường xuyên bị đau dạ dày nên cô cũng không quá lo lắng.

Sau khi ăn sáng với cô xong, anh cũng bắt đầu đi làm dạo gần đây có một vụ án xảy ra nên công việc của anh khá bận nhưng không vì điều đó mà thời gian anh giành cho cô không có, mỗi lúc ở nhà anh đều đeo bám cô không rời có nửa bước đôi lúc cô cảm thấy rất phiền cô muốn nói điều đó với anh nhưng rồi lại thôi vì cô biết mình sẽ không nói lại anh.

Hôm nay cô muốn đi siêu thị mua một ít đồ dùng cho mình và cô cũng muốn ra ngoài cho khuấy khỏa nhưng sắc mặt của cô hiện tại so với lúc sáng có phần kém hơn một chút, quân gia Tô lo lắng báo cô nên đến bệnh viện để kiểm tra cô cười rồi gật đầu.

Cô diện trên người một chiếc quần tây đen không quá bó sát người, chiếc áo thun đơn giản kết hợp với chiếc áo khoác bên ngoài, cô trang điểm nhẹ để che đi sắc mặt không tốt của cô, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ra ngoài lại phải trang điểm.

Cô bước xuống lầu và tiến lại chiếc xe quen thuộc đã được tài xế mở cửa sẵn ở trước cửa, cô cười nhẹ cuối người bước vào trong tài xế đóng cửa giúp cô rồi bước về chỗ lái của mình, tài xế nhìn cô qua kính chiếu hậu hỏi cô muốn đi đâu cô trầm ngâm một lát rồi nói đến bệnh viện trước, tài xế gạt nhẹ đầu rồi bắt đầu khởi động xe, chiếc xe nhanh nhóng đi chuyển khỏi biệt thự.

Xe chậm rãi di chuyển trên con đường tấp nập xe cộ qua lại, cô quay qua cửa xe nhìn cảnh vật bên ngoài đó có lẽ là một thói quen của cô chăng? Những chiếc xe ngoài kia cứ lướt qua nhau theo một trình tự nhất định. Đột nhiên có rất nhiều chiếc xe quay quanh xe cô, họ ép xe cô vào sát lề làm cho tài xế phải dừng xe lại. Một đám người mặc vest đen từ những chiếc xe ấy bước xuống làm cô và tài xế có chút lo lắng.

Căn nhà hoang ngoại ô thành phố

Bóng dáng người con gái bị trôi ở chiếc ghế ở giữa, dù có cố gắng phản kháng đám người đã bắt cô nhưng làm sao cô thể thoát được chứ, họ đánh ngất cô rồi trôi cô đến nơi này, đôi mắt đang nhắm nghiền từ từ mở ra, cô nhìn mọi thứ xung quanh nhìn hai người đàn ông mặc vest đen đứng cạnh cô nhưng cô lại không hoảng sợ hay lo lắng mà vẫn giữ nét mặt bình tĩnh vốn có của cô. Bỗng từ ngoài cửa xuất hiện bóng dáng người con gái khác từ từ bước vào. Cô chăm chú nhìn người đó, chợt cô nhếch môi cười.

- Vũ Tiểu Thư thật có nhã hứng bắt tôi đến đây chơi nhĩ?

Vũ Trương Tư không nói gì chỉ phất tay nhẹ, có lẽ hai người đàn ông hiểu được nên nhanh chóng cung kính rời khỏi. Đợi 2 người đó rời đi, Vũ Trương Tư đi lại gần cô cười nói.

- Xem ra cô không sợ thì phải.

- Sao tôi phải sợ, cô đường đường là con gái tập đoàn Vũ thị mà dùng chiêu bí ỏi thế này sao.

Cô nhìn Vũ Trương Tư cười nhẹ nói.

- Thứ Vũ Trương Tư tôi muốn có thì tất nhiên phải có sao lại gọi là bí ỏi, hôm nay tôi phải cho cô biết việc si nhục tôi lần trước thì nhận hậu quả thế nào.

- Tôi chỉ nói đúng sự thật sao lại gọi là si nhục, à còn nữa cô thêm khác đồ của người khác đến vậy sao.

- Cô muốn nói sao thì cứ nói, hôm nay tôi sẽ cho cô mãi mãi rời xa anh ấy.

Nói rồi Vũ Trương Tư lấy từ đâu ra một cây dao nhỏ nhưng nó sắc bén vô cùng.

- Cô..... muốn..... giết tôi.

Cô trở mặt nhìn con dao trước mặt nói.

- Không,tôi không giết cô đâu cô yên tâm chỉ là cô có nói gương mặt của cô anh ấy rất thích vậy nếu tôi hủy đi nó chắc vui lắm đây.... Haha....

Vũ Trương Tư cười nói rồi đưa con dao sắt bén kia lên gương mặt cô mà lướt qua lướt lại làm cô bất giác rùng mình.

- Nếu anh ấy biết thì sẽ không tha cho cô.

Cô gằn giọng nói.

- Haha nếu cô bị bọn buôn người đem đi thì cô nghĩ ai sẽ biết hà.

- Cô...không được.....aaa.....

Mũi dao sắt nhọn kia từ từ ghim sâu vào da mặt cô, những giọt máu đỏ nóng ẩm từ mặt cô chảy ra, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống chiếc áo trắng cô đang mặc làm nhuộm đỏ cả một vùng, cô đau đớn nhưng lại không làm gì được, tay chân cô đều bị trời cầm thì bị cô ta giữ lại,cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này cô chỉ biết nhìn cô ta với con dao đang từ từ ghim vào da mặt cô. Cô cố gắng thoát khỏi sợi dây trời ở tay nhưng nó rất chặt. Cô đau lắm, gương mặt mặt này của cô thực sự bị hủy hoại hay sao, cô không muốn cô không muốn đều này xảy ra, cô nhắm nghiền mắt lại một tiếng hét thất thanh lại vang lên.

- A...aaaa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

~~~~~Cứu nguy~~~~~

Tiếng la vang lên cũng là lúc cô dồn hết sức lực vào đôi chân đang bị trời của mình đập mạnh vào chân cô ta làm cô ta mất thăng bằng mà ngã xuống, con dao trên mặt cô cũng theo đó mà kéo dài thêm làm máu rỉ ra càng nhiều rồi mới rơi xuống, tiếng va đập của con dao sắt nhọn với nền nhà lạnh lẽo kia tạo nên một âm thanh phải làm người ta gai ốc.

Chiếc ghế đang trôi có cũng vì vậy mà ngã về bên phải, sức nặng của cơ thể cô đều dồn vào cánh phải làm nó va mạnh xuống sàn nhà. Cô đau lắm nhưng đau đớn cô làm được gì, cô phải tìm cách tự cứu mình bởi cô còn muốn gặp lại anh, gặp lại người chồng mà cô đã yêu, cô tìm cách tháo sợi dây ở tay mình chỉ cần tháo được cô có thể không chế cô ta mà thoát khỏi đây, đều đó được kẻo lên trong đầu cô vào lúc này.

Vũ Trương Tư vì cô đập của cô mà đau đớn ôm chân mình, một lúc sau cô ta đứng dậy đi về phía Ân Ân kéo chiếc ghế lại ngay ngắn, cô ta tức giận đánh mạnh vào một bên mặt không bị thương của cô một tiếng "CHÁT" vang dội cả căn nhà, cô không khóc chỉ nhìn Vũ Trương Tư với ánh mắt căm ghét.

- Cô được lắm dám đập tôi, hôm nay tôi cho cô chết.

Cô ta nói xong định vung tay đánh thì đột nhiên dừng lại bởi những tiếng la hét bên ngoài, những tiếng đánh nhau vang lên dữ dội. Cả hai người đều đồng loạt nhìn ra cửa, chưa đầy 1 phút một bóng dáng cao lớn bước vào, sát khí tỏa ra quanh người đó như muốn đưa người ta vào cõi chết.

Cô nhếch môi cười, anh đến rồi, anh đến cứu cô rồi, cô biết anh sẽ không bỏ cô một mình. Phải người đó chính là anh, bóng dáng cao lớn của anh che đi phần nào ánh sáng muốn chiếu rọi vào bên trong, sự lạnh lẽo trên người anh tựa như tầng băng trời ngoài đại dương rộng lớn kia.

Anh vẫn đứng đó, đôi mắt sắc lạnh nhưng lại có phần đau xót nhìn người con gái đang bị trời kia, từng giọt máu đỏ tươi trên mặt vẫn từng giọt từng giọt chảy xuống thấm đỏ cả chiếc áo cô đang mặc. Đôi mắt cô hiện lên tia vui mừng chầm chú nhin anh. Ngoài mặt anh không chút biểu cảm nhưng trong lòng anh khi nhìn cô nó như có từng mũi dao đâm thẳng vào tim anh, nó đau đớn gấp bội những gì cô đang chịu đựng. Lăng Vũ cũng vừa bước vào, anh nhìn qua một lượt thì không khỏi rùng mình có lẽ anh đã biết kết cục trước mặt của Vũ Trương Tư sẽ như thế nào. Cô ta nhìn anh, cả người bắt giắc run lên, Vũ Trương Tư không ngờ được anh lại đến đây, chuyện này cô đã cho người đầu kín nhưng tại sao anh lại biết. Cô ta vẫn đứng đó run rẩy nói.

- Tôn Khiết....chuyện này.....tôi....

tôi....không cố ý.....là...là cô ta ép tôi.

Vũ Trương Tư chỉ tay về phía Ân Ân, cô chưa bao giờ sợ ai cả nhưng tại sao đối diện với người đàn ông phía trước cô lại sợ hãi như vậy dù người đó không làm gì cả.

Anh không nói gì, đưa tay ra Lăng Vũ như hiểu được gì đó liền lấy trong túi đưa anh một chiếc khăn nhỏ màu trắng, anh lấy rồi từ từ tiến về phía cô, Vũ Trương Tư cũng bất giác sợ hãi lùi về phía sau. Anh khuy gối xuống đưa chiếc khăn lên mặt đang chảy máu của cô, anh giữ khăn thật chặt để cầm máu giúp cô tay còn lại thì mới trở cho cô. Hai tay cô sau đó được giải thoát cô nhào lại ôm chầm lấy anh, nước mắt lại đột nhiên rơi xuống bộ cánh phục trên người anh. Anh đau sót ôm lấy cô.

- Tôi... xin.. lỗi.

Giọng nói run run của anh vang lên, chưa bao giờ anh sợ hãi như vậy, lời xin lỗi anh thốt lên cũng là lần đầu tiên anh nói xin lỗi với cô và cũng là lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi với ai đó, có lẽ anh xin lỗi là vì anh không bảo vệ tốt cho cô chăng. Cô buồn anh ra, nhìn anh với đôi mắt ấm áp, cô cười nhẹ nói.

- Sao phải xin lỗi, anh không có lỗi chúng ta.....

Chưa nói hết câu đột nhiên đôi đồng tử của cô chợt khép lại, sắc mặt có phần trắng hơn trước cô ngã vào người anh làm anh hoảng hốt gọi cô.

- Ân Ân, em sao vậy, Ân Ân.

Anh lay nhẹ người cô nhưng vẫn không có phản ứng, anh vội bế cô lên bước ra ngoài, trước khi đi anh còn để lại vài câu làm ai cũng sợ hãi.

- Bất cô ta tự tay hủy dung cho tôi, nếu làm không tốt Lăng Vũ cậu cũng nên biết phải làm gì. Vũ Tiểu Thư đây chỉ là bước mở đầu, cô làm hại vợ tôi thì nên nhớ kết cục đều không tốt.

Nói xong anh bế cô rời khỏi để lại tiếng cầu xin của cô ta nhưng vẫn không ai bận tâm. Anh đi chưa đầy 1 phút thì tiếng hét thất thanh của cô ta cũng vang lên, có lẽ đây là kết cục cho những kẻ đã hãm hại Ân Ân cô. Anh bế cô ra xe, bảo tài xế nhanh chóng đến bệnh viện, anh giữ chặt chiếc khăn trên mặt cô không cho máu chảy ra,anh nhìn gương mặt trắng bệch của cô thì không khỏi tự trách, anh hôn nhẹ lên trán cô giọng nói có vài phần uy hiếp nhưng lại

rất ảm áp vang lên.

- Ân Ân em nhất định không được xảy ra chuyện gì nếu không tôi không tha cho em.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

~~~~~Mang thai~~~~~

Chiếc xe cảnh sát cứ như vậy chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất. Tài xế không biết bao nhiêu lần lau mồ hôi trên trán bởi sự hồi thích của anh, có lẽ anh tài xế kia là lần đầu tiên thấy được vẻ mặt lo lắng của anh hiện tại.

[30 phút trước, Tại Tổng cục]

Lăng Vũ hôn hải chạy vào mà không giống với phép tắt thường ngày.

- Thiếu tướng,....có chuyện rồi....

Anh thờ hồn hèn đứng trước bàn làm việc của anh áp ứng nói.

- Cậu không muốn lãnh lương nữa sao, nói!

Anh lạnh nhạt nói.

- Thiếu tướng,.... Thiếu phu nhân.....thiếu phu nhân bị người của Vũ tiểu thư bắt đi rồi ạ.

Anh không nói gì mà khí lạnh từ người anh cũng đủ chứng tỏ anh đang tức giận. Anh không chỉ tức giận mà còn là sự lo lắng, sợ hãi bởi anh sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì.

- Địa điểm

Anh đứng dậy khoát áo choàng lên người lạnh nhạt nói.

- Theo như định vị trong điện thoại thiếu phu nhân thì hiện tại phu nhân đang ở căn nhà hoang ở ngoại ô thành phố.

Lăng Vũ gấp gấp nói, lúc này cô người đã thấy cô bị bắt đi, tài xế thì bị đánh ngất khi tài xế tỉnh lại thì nói cô là thiếu phu nhân nên người đó đã thông báo đến Tổng cục. Lăng Vũ biết được nên nhanh chóng điều tra mới biết được những người đó là người của Vũ Trương Tư, anh bật định vị đã được Tôn Khiết cài trên điện thoại cô mới biết được cô đang ở đó.

- Đi

Anh nói xong thì bước ra ngoài, Lăng Vũ cũng đi theo sau.

Chiếc xe lao nhanh đến chỗ cô anh mong cô sẽ không xảy ra chuyện gì dù là vết thương nhỏ nhưng khi đến nơi anh không ngờ lại thấy cô trong tình trạng như vậy.

[...]

Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa bệnh viện, anh bế cô đi nhanh vào trong, các bác sĩ cũng nhanh chóng đưa cô lên xe cáng rồi đẩy vào trong phòng cấp cứu, họ thấy bộ cảnh phục trên người anh cũng không giám lo là họ gọi những bác sĩ gọi nhất đến.

Anh muốn vào trong với cô nhưng những y tá lại ngăn anh ở ngoài cửa, anh chỉ còn cách đứng ở ngoài. Những người xung quanh thấy khí lạnh từ người anh tỏa ra đều sợ hãi không dám nhìn anh dù chỉ một cái.

1 tiếng lại trôi qua, một tiếng này đối với anh là một sự dầy vò, sự đau đớn trong lòng anh. Lăng Vũ cũng vừa xử lý xong chuyện của Vũ Trương Tư liền chạy đến, anh nhìn Tôn Khiết cứ ngồi đấy cũng không dám lên tiếng chỉ đứng đó nhìn anh rồi lại nhìn cửa phòng cấp cứu, nó vẫn sáng đèn cánh cửa thì cứ khép chặt.

- Khiết, Ân Ân sao rồi.

Giọng nói của người phụ nữ gấp gấp vang lên. Bóng dáng người phụ nữ cùng một người đàn ông đi đến cạnh anh. Anh ngược lên nhìn 2 người họ, giọng nói có chút lo lắng của anh vang lên.

- Ba mẹ, Ân Ân cô ấy....

- Con đừng quá lo lắng, Ân Ân con bé nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Giọng nói của người đàn ông vang lên, ông vỗ nhẹ lên vai anh như muốn trấn an anh phần nào. Hai người vừa đến cũng chính là ba mẹ cô, hai người nghe tin liền vội đến đây.

Anh không nói gì mà chỉ biết gục đầu nhìn xuống nền gạch trắng muốt kia. Mẹ cô nhìn anh một lúc rồi lại nhìn cửa phòng cấp cứu, bà biết Ân Ân cô là một đứa con gái rất kiên cường nên bà tin cô nhất định sẽ không sao.

Sự căng thẳng và lo lắng của những người ở trước cửa phòng cấp cứu lại tăng thêm khi tiếng thứ hai lại trôi qua nhưng đột nhiên đèn cấp cứu từ từ tắt đi, cửa phòng cấp cứu cũng được mở ra những vị bác sĩ cùng y tá bước ra với mồ hôi dầy trên trán. Có lẽ họ vừa trải qua một ca cấp cứu có thể nói là họ có thể mất việc bất cứ lúc nào khi người con gái này xảy ra chuyện gì.

Anh thấy bác sĩ vừa bước ra liền đứng dậy đi đến trước mặt vị bác sĩ đi đầu, khí lạnh từ người anh vẫn tỏa ra làm vị bác sĩ ấy toát cả mồ hôi, không để anh hỏi thì vị bác sĩ đã cất giọng nói.

- Bệnh nhân hiện tại đã không có gì đáng ngại, vết thương trên mặt đã được xử lý, vết thương không sâu nên có thể điều trị không mà không để lại sẹo.

- Vậy tại sao cô ấy lại ngất.

Anh gấp gấp hỏi.

- Cơ thể cô ấy vì thiếu chất dinh dưỡng nên mới ngất, chúng tôi đã truyền dịch dinh dưỡng giúp cô ấy nên sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Câu nói của vị bác sĩ vang lên cũng làm khí lạnh quanh người anh giảm bớt phần nào. Ông bà Dư nhìn nhau tia lo lắng trong người họ cũng dần dần tan biến.

- À còn nữa chúc mừng gia đình cô ấy mang thai gần 1 tháng, nhưng do cơ thể cô ấy khá yếu nên cần phải điều dưỡng một thời gian, cô ấy sẽ nhanh chóng được chuyển sang phòng bệnh vip mọi người có thể đến thăm cô ấy.

Nói xong các bác sĩ cùng y tá rời đi.

Câu nói " có ý cô thai " cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh. Tâm trạng anh lúc này rối bời khác hẳn với đáng vẻ lúc này, anh được làm ba rồi, anh có con rồi. Anh vui mừng quay sang nhìn ông bà Dư nói.

- Ba mẹ Ân Ân có thai, con sắp làm ba rồi

Ông bà Dư khi nghe câu nói ấy cũng không khỏi vui mừng, bà Dư đi đến cạnh anh mỉm cười nói.

- Phải, ông bà đây cũng sắp có cháu bồng rồi, con đi thăm con bé đi đừng để con bé một mình à mẹ phải báo cho ba mẹ con chắc họ cũng vui lắm

Anh gật nhẹ đầu rồi rời đi, bà Dư cũng nhanh chóng gọi điện thông báo cho mẹ anh. Còn Lăng Vũ khi nghe tin cũng không khỏi vui mừng vì thiếu tướng nhà anh sắp làm ba cũng đồng nghĩa trong Tổng cục sắp có một buổi tiệc thật lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 36

~~~~~Mang thai~~~~~

Ánh nắng chiều ban mai chiếu rọi khắp mọi nơi, những tia nắng ấm áp muốn len lỏi qua tấm rèm nhưng ngoài cửa sổ nhỏ kia nhưng thế nào nó cũng chỉ mang được hơi ấm của nắng vào bên trong phòng còn tia nắng ánh vàng kia thì đã bị chặn lại bởi tấm rèm đã được kéo kín lại.

Căn phòng bên trong chỉ trợn vẹn một màu trắng ngà, không gian im ắng đến lạ thường nó có thể nghe rõ được cả tiếng thờ đều đặn của hai người trong căn phòng ấy. Tiếng tí tách chảy từng giọt từng giọt của ống truyền dịch được truyền vào cơ thể cô. Thân ảnh người con gái nhỏ nhắn nằm trên giường, gương mặt đã có chút sắc hồng hơn so với lúc cô ngất đi. Hàng mi dài uốn cong trên đôi đồng tử đang nhắm lại. Đôi môi hồng nhạt tuy hơi khô nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp riêng của nó, vết thương trên mặt cũng đã được băng bó kĩ càng bằng băng trắng. Dù mặt cô đang bị thương nhưng nét xinh đẹp vốn có của cô vẫn còn đó.

Án Ân đang ngủ rất say chắc hẳn cô không biết có một đôi mắt luôn dõi theo cô, từng động tác nhỏ như nhũu mày có lẽ vì đau của cô cũng không qua khỏi mắt anh. Anh vẫn lạnh nhạt như ngày thường nhưng lại pha lẫn một chút ảm áp. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đầy vết kim ứng đỏ của cô như muốn truyền hơi ấm từ tay mình sang tay cô, anh muốn cô không phải sợ hãi vì anh đã bên cạnh cô rồi.

Đôi mắt đang nhắm nghiền trên gương mặt cô bỗng chớp từ từ mở ra, thứ ánh sáng từ ánh đèn mờ ảo chiếu thẳng vào mắt cô làm cô nhanh chóng đưa tay lên che lại ánh sáng ấy. Những động tác của cô làm nét mặt của anh xuất hiện tia vui mừng.

- Em tỉnh rồi,em cảm thấy thế nào?

Anh nhẹ giọng hỏi.

Cô khẽ tay xuống nhanh chóng tiếp thu mọi thứ vào trong mắt mình, cô đảo mắt nhìn xung quanh một căn phòng xa lạ cứ hiện lên, cô nhìn bàn tay anh đang nắm lấy tay cô rồi lại nhìn gương mặt có chút vui mừng của anh.

- Đây là...

- Bệnh viện.

Anh nhanh chóng trả lời.

Cô không nói gì đưa tay lên mặt sờ lên vết thương đã được băng bó lại. Anh thấy vậy liền nói khẽ cô không phải lo lắng.

- Vết thương có thể trị khỏi em yên tâm sẽ không để lại sẹo.

Cô gạt nhẹ đầu nhìn anh nói.

- Vũ Tương Tư cô ta.....

- Cô ta sẽ không làm hại em nữa.

Anh lạnh nhạt nói, có chút đau lòng khi nhìn lên vết thương trên mặt cô.

- Tôi muốn về nhà được không?

Cô nắm lấy tay anh nói, cô không muốn nằm ở cái nơi xa lạ nhưng đầy mùi thuốc khừ trùng này, nó làm cô không thoải mái chút nào.

- Không!

Anh không suy nghĩ gì mà lập tức trả lời ngay, giọng nói rất dứt khoát làm cô có chút buồn bực trong người.

- Tôi không muốn ở đây.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt long lanh chứa đựng sự cầu xin trong ánh mắt ấy làm anh cũng phải bối rối khi nhìn vào nó. Anh đưa tay lên sờ nhẹ má cô nhẹ giọng nói.

- Được rồi, đợi con tốt hơn anh đưa em về nhà.

- Con?

Cô trở mắt nhìn anh, từ "con" cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô,"con" cô có thai rồi sao? Cô nghĩ.

- Phải chúng ta có tiểu bào rồi?

Anh cười nói.

Cô không nói gì nhìn xuống chiếc bụng còn phẳng lì của cô, cô đặt tay lên bụng xoa nhẹ. Trong người cô đang tồn tại một sinh linh bé nhỏ nó là đứa con mà anh và cô đã tạo ra, cô mỉm cười xoa xoa bụng rồi nhìn anh cười. Vết thương trên mặt tuy đau nhưng niềm vui này đối với sự đau đớn mà cô đang chịu bỗng chốc tan biến.

- Anh xin lỗi, nếu anh không đến kịp thì anh đã mất em và con rồi.

Giọng nói có phần tự trách của anh vang lên. Phải nếu anh không đến kịp cô lẽ con của hai người đã không còn và có khi anh mất luôn cả cô rồi chẳng?

Cô mỉm cười đưa tay lên gương mặt không tí vết của anh, gương mặt này đã khiến cho bao cô gái phải gục ngã và trong đó có cũng không ngoại lệ.

- Đừng xin lỗi nữa, qua hết rồi.

Cô nhẹ giọng nói. Anh đưa tay nắm lấy tay cô đang trên mặt mình mà hôn nhẹ lên nó, khung cảnh này thật đẹp làm sao nó đẹp như một bức tranh vậy bởi nó một sự thu hút khiến ai nhìn đều phải mê mẩn.

- À mà anh đôi cánh xung hô từ khi nào vậy. Cô bất chợt hỏi.

- Dù sao chúng ta cũng có tiểu bào cho nên cũng phải đôi cách xung hô một chút, nếu em không thích vậy anh nói với ba mẹ vợ chuyện này xem hai người đó sẽ làm gì em.

Anh nhếch môi cười nói.

- Anh....anh được lắm, tôi sẽ nói với ba mẹ chồng anh ăn hiếp tôi.

Cô nói xong thì hừ nhẹ rồi rút tay mình ra khỏi tay anh.

- Em làm mẹ rồi đấy đừng trẻ con nữa.

Anh chán nản nói.

- Anh cũng làm ba rồi đấy, đừng suốt ngày cứ ăn hiếp tôi.

- Được rồi, anh không ăn hiếp em nữa được chưa.

Cô không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ rồi đặt tay lên chiếc bụng nhỏ nhắn của mình. Anh chỉ biết nhếch môi cười rồi nhìn cô vợ trẻ con của mình, bỗng dưng cô nhớ đến gì đó cất giọng hỏi anh.

- Ba mẹ em có biết chuyện này không.

Anh gật nhẹ đầu rồi nói.

- Họ đến đây khi em còn trong phòng cấp cứu, anh đã kêu Lăng Vũ đưa ba mẹ về nghỉ ngơi rồi, một lúc anh sẽ thông báo cho ba mẹ biết là em đã tỉnh.

Cô nhìn anh " Ừ " nhẹ, anh mỉm cười đưa tay xoa nhẹ lên bụng cô. Cô có chút gương gao đỏ mặt vì hành động của anh nhưng rồi cô cũng để anh xoa.

" Anh nhất định sẽ bảo vệ mẹ con em thật tốt " anh nghĩ thầm vì xung quanh anh không biết còn bao nhiêu rắc rối phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

~~~~~Hủy diệt~~~~~

Cùng thời điểm đó tại một bệnh viện khác, cũng có một người con gái đang được các bác sĩ tích cực điều trị và khâu lại những vết thương trên mặt, một người đàn ông đứng tuổi chờ trước phòng cấp cứu mà đứng ngồi không yên. Ông lo lắng, bất an cho người con gái bên trong.

Vài tiếng sau các bác sĩ cùng y tá đồng loạt bước ra, người con gái đó cũng được chuyển sang phòng vip.

Trên giường bệnh, Vũ Tương Tư nằm đây dường như cả gương mặt đều có vết thương nên đều được băng bó lại. Có lẽ những vết thương này khi lành lại đều phải để lại sẹo rất lớn. Nhìn vào ai cũng cảm thấy đáng thương cho một cô gái xinh đẹp bỗng chốc trở nên xấu xí người không ra người ma không ra ma nhưng những đau đớn đều do tự mình cô chuốt lấy.

Cô được đưa vào đây bởi những tên thuộc hạ của cô, bọn chúng người thì bị thương ở tay người thì ở chân và hình như không có kẻ nào là không bị thương bởi khi anh ra tay đều không buồn tha một ai. Ông Vũ ngồi cạnh giường bệnh nhìn con gái mình, ông tự trách bản thân mình vì không dạy dỗ cô tốt để cô làm hại người không nên hại rồi phải lãnh hậu quả như thế này.

Một tên thuộc hạ của cô đã kể lại mọi chuyện cô làm cho ông nghe, có lẽ tại con gái ông ngốc nên mới đụng đến Diêm Tôn Khiết anh người mà ngay cả ông cũng không dám đụng đến.

Ai cũng biết anh là một thiếu tướng lạnh lùng luôn trừng phạt những kẻ tội phạm nhưng việc anh là con trai của ông Diêm người đã sáng lập ra tập đoàn K một tập đoàn với chuyên ngành bất động sản đứng đầu Anh Quốc và còn các mặt hàng khác thì rất ít ai biết được trừ những người trong giới như ông.

Ông chăm chú nhìn Vũ Tương Tư, có lẽ vì thuốc tê đã hết khiến con đau của vết thương cứ ủa về làm cô run rẩy cả người rồi chợt cô mờ mắt, đôi mắt cứ thế nhìn lên trần nhà trắng muốt.

- Con thế nào rồi.

Ông Vũ lo lắng hỏi nắm tay Vũ Tương Tư nói.

- Ba...mặt...con...

Cô nhìn ông với đôi mắt ngẩn lệ run run nói.

- Được rồi, đừng khóc con yên tâm ba sẽ đưa con sang Mỹ điều trị nhất định con sẽ trở lại như trước.

Ông đưa tay lên lau những giọt nước trên khóe mắt cô nói.

- Con xin lỗi vì tính bốc đồng nhất thời mà con không suy nghĩ về hậu quả này, con xin lỗi ba.

Nước mắt cô cứ thế tuông ra.

- Được rồi, mai ba sẽ đưa con sang Mỹ còn về bên phía Diêm Tôn Khiết ba sẽ đến xin lỗi họ giúp con.

Ông cười nhẹ nắm lấy tay cô nói. Cô ngồi dậy ôm chăm lấy ông òa khóc như một đứa trẻ, phải cô đã hối hận, hối hận vì những việc mình đã làm cho Ân Ân và hậu quả này có lẽ cũng là một bài học cho cô sau này để cô biết được rằng những thứ của mình thì sẽ là của mình những thứ không phải của mình thì mãi mãi nó sẽ không thuộc về mình.

Cùng lúc đó tin tức Vũ Tương Tư làm hại vợ của thiếu tướng Diêm Tôn Khiết đã là tin hot nhất trên các mặt báo và trang mạng, giá cổ phiếu của tập đoàn Vũ thị cũng vì vậy mà đồng loạt sụt giảm gây thiệt hại khá lớn đối với tập đoàn Vũ thị ở thời điểm hiện tại. Có lẽ việc này chính là anh đã ra tay và đó cũng là lời cảnh cáo của anh để lại trước khi rời khỏi căn nhà hoang đó.

Thư kí của ông gấp gấp gọi điện thông báo tình hình của tập đoàn cho ông. Vũ Tương Tư thấy sắc mặt của ông có chút thay đổi sau cuộc điện thoại của thư kí cô lo lắng hỏi ông, cũng không giấu cô nên đã nói mọi chuyện cho cô nghe, Vũ Tương Tư nghe xong lại thấy những việc mình làm càng ngu xuẩn, chính cô đã gây ra một thiệt hại lớn cho tập đoàn, cô không nói gì chỉ biết gục đầu xuống. Ông thấy vậy liền nói.

- Con yên tâm đi, ba sẽ giải quyết chuyện này sẽ không sao đâu, con nghỉ ngơi đi ba về tập đoàn một chuyến ba sẽ bảo quản gia vào với con. Ông xoa đầu cô nói.

- Không cần đâu ba con muốn ở một mình.

Cô mỉm cười nhìn ông nói.

- Được vậy có chuyện gì con cứ gọi y tá vào.

Cô mỉm cười gật nhẹ đầu, ông cũng rời đi ngay sau đó. Bóng dáng ông dần dần khuất khỏi tầm mắt của cô, cô bất giác nhìn ra cửa sổ nhìn những tòa nhà cao tầng ngoài kia từng tòa nhà xếp cạnh nhau cao có thấp có nhìn từ xa nó giống như những bậc thang vậy. Phòng bệnh của cô nằm ở tầng 5 của bệnh viện nên thấy được những tòa nhà ấy cũng là chuyện bình thường.

[...]

Tại bệnh viện X

Cánh cửa phòng bệnh vip được mở ra, ông bà Dư bước vào trên tay còn cầm thứ gì đó. Bà mỉm cười nói.

- Con gái, con sao rồi có cảm thấy khó chịu không.

- Con không sao.

Cô nhìn ông bà cười nói.

- Ba mẹ.

Anh cất giọng nói.

- Ừ, mẹ có nấu vài món cho con và cháo cho Ân Ân khi nào hai đứa đói thì ăn nhé.

Bà đặt thức ăn lên bàn nói.

- Cảm ơn mẹ.

Anh và cô đồng loạt lên tiếng.

- Con làm mẹ rồi phải nhớ chăm sóc tốt cho mình đừng suốt ngày cứ giờ thôi buồn bĩnh mà gây họa hay ức hiếp chồng con đấy.

Bà Dư cười nói.

- Con không có. Có biểu mỗi nói.

- Với cái tính khí 20 năm không bỏ của con ba mẹ còn không rõ sao.

Ông Dư nhìn cô nói.

- Phải đấy ba mẹ cô ấy suốt ngày cứ chống đối con.

Anh xen vào nói với giọng ủy khuất.

- Đến chồng con còn nói vậy con còn nói không có đi. Bà Dư nhìn cô nói.

- Các người ăn hiếp con.

Cô giận dữ nói rồi nằm xuống lấy chăn che kín đầu. Ông bà Dư lắc đầu cười rồi nói.

- Được rồi không làm phiền hai đứa nữa ba mẹ về trước, con nhớ chăm sóc tốt cho con bé.

Bà nhìn Tôn Khiết nói. Anh mỉm cười gật đầu tiễn hai người ra cửa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại bước vào ngồi xuống cạnh giường nói.

- Em ngồi dậy ăn chút cháo đi.

- Không, không muốn ăn gì hết á.

Cô giận dữ từ trong chăn nói vọng ra. Anh lắc đầu nhếch môi cười, anh chỉ muốn chọc cô một chút thì lại giận rồi.

- Em muốn con đôi sao?

Cô nghe vậy liền kéo chăn ra nhìn anh với vẻ tức giận. Cô cũng đang rất đói nếu còn tò về giận dữ nữa thì chắc cô đói chết luôn.

- Được rồi, đừng giận nữa nào ngồi dậy ăn chút cháo đi.

Anh vừa nói vừa đỡ cô ngồi dậy, anh múc cháo ra bát thổi nguội rồi đưa lên miệng cô, cô có chút ngỡ ngàng vì hành động này của anh nhưng rồi cũng mở miệng để cho anh bón.

Cô ăn rất ngon, cô lẽ là do mẹ cô nấu chẳng vì rất lâu rồi cô không ăn được món mẹ cô nấu nên rất nhớ hương vị của nó hay là có anh bón cũng nên.

Từ lúc cô tỉnh lại anh đã không rời cô nửa bước, mọi chuyện ở Tổng cục anh đều giao cả cho Lăng Vũ bởi anh muốn được chăm sóc hai mẹ con cô. Ăn uống xong, cô thư thái ngồi xem tivi còn anh thì gọt trái cây giúp cô. Anh đưa lên miệng cô, cô không nói gì chỉ việc ăn. Trông hai người rất hạnh phúc a~.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

~~~~~Về nhà~~~~~

Sáng hôm sau bác sĩ đến khám cho cô và bảo cô có thể xuất viện bất cứ lúc nào bởi sức khỏe cô hiện tại đã ổn còn về vết thương trên mặt khi về nhà cô cứ xử lý và thoa thuốc đúng cách sẽ nhanh chóng bình phục lại, nghe đến việc mình có thể về nhà cô vui đến mức muốn nhảy cẫng lên nhưng cô nghĩ đến việc mình đang mang thai nên những hành động như vậy cô chỉ biết giữ trong lòng.

Cô không thích ở đây vì mùi thuốc khừ trùng lúc nào cũng xông vào mũi cô làm cô khó chịu và còn suốt ngày cứ nói chuyện với anh chồng bá đạo kia làm cô lúc nào cũng giận dữ. Cô nói với anh là muốn về nhà liền, anh có chút lo lắng nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Anh thu xếp đồ đạc giúp cô xong rồi đi làm thủ tục xuất viện.

Căn phòng bây giờ lại trở nên im ắng vì chỉ có mình cô, Ân Ân ngồi trên giường mái tóc được xả xuống, vài sợi tóc che đi phần mặt đang được băng bó rất cẩn thận, những hành động trên gương mặt của cô đôi lúc lại động đến vết thương nó làm cô đau đớn, mỗi lần như vậy cô chỉ biết âm thầm chịu đựng vì cô không muốn anh lo lắng.

Cô mặc trên người một chiếc quần bò màu đen cùng với chiếc áo thun rộng vì thai nhi trong bụng cô còn rất nhỏ nên việc mặc những bộ đồ như thế này vẫn không thành vấn đề đối với vóc dáng của cô. Ân Ân đưa tay lấy chiếc điện thoại cạnh bàn, cô mở máy rồi bấm gọi cho một ai đó.

- Alo.

Giọng nói nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia vang lên.

- Mẹ ơi, một lúc con được về nhà rồi.

Cô nhẹ giọng vui mừng nói.

- Ủ, vậy ba mẹ sẽ đến biệt thự thăm con, con nhớ phải đi đứng cho đáng hoàng, có việc gì cứ gọi cho mẹ có biết không?

Bà Dư cẩn thận nhắc nhở cô bà thực sự lo không biết cô làm mẹ sẽ ra sao với tính háo thắng, trẻ con vốn có không bỏ được của cô.

- Con biết rồi, mẹ cứ xem con như con nít vậy.

Cô bủi bời nói.

- Mẹ nói có gì không đúng sau.

- Mẹ....

"Lại nữa rồi " 3 chữ đó cô chưa kịp thốt lên thì đã bị cắt đứt bởi tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

"Cốc.... Cốc.... Cốc "

3 tiếng gõ không nhanh không chậm mà tạo thành một nhịp điệu. Cô khó hiểu nhìn ra cửa có nghĩ là ai đến chăng vì nếu Tôn Khiết quay lại thì đầu cần gõ cửa làm gì. Cô quay sang nói vào điện thoại.

- Con không nói chuyện với mẹ nữa có người đến gặp con, con cúp máy đây.

Bà Dư "Ủ" một tiếng rồi cúp máy, màn hình điện thoại của cô cũng nhanh chóng tắt đi. Cô nhìn ra cửa nhẹ giọng nói.

- Cửa không khóa, vào đi.

Giọng nói của cô vừa kết thúc cũng là lúc cánh cửa đang khép chặt từ từ mở ra, một bóng dáng nhẹ nhàng bước vào người đó không quên khép cửa lại rồi mới tiến về phía cô, cô chăm chú nhìn người đang đi đến thì không khỏi vui mừng.

- Tổ đến thăm hai mẹ con cậu đây còn mang đến trái cây mà cậu thích nhất nữa này.

Hàm Lộ cười nói rồi đặt giỏ trái cây lên bàn, kéo chiếc ghế gần đó ngồi xuống cạnh cô.

- Cảm ơn cậu đã đến thăm tớ. Cô cười nói.

- Vết thương của cậu sao rồi.

- Không sao, tớ là ai chứ là lão đại của các cậu đây, một chút thương tích nhỏ thế này thì làm gì được tớ.

Cô tự tin mỉm cười nói.

- Lão đại của tôi ới, cậu đang mang thai đấy.

Hàm Lộ lắc đầu chán nản nói.

- Tớ biết rồi mà à cậu không đến trường sao mà lại rảnh đến thăm tớ vậy.

Cô nhìn Hàm Lộ nói.

- Tớ đến thăm cậu chút rồi mới đến trường.

Thấy cậu không sao là yên tâm rồi, lúc cậu thông báo là đang ở bệnh viện mọi người lo lắng cho cậu lắm đấy 4 tên đó đều muốn đến thăm cậu nhưng lại sợ người nào đó phạt nên không dám đến.

Thật ra mỗi lần Hàm Lộ gặp cô Tôn Khiết đều không ngăn cấm nên cô cũng biết được anh đã biết cô là con gái cũng là bạn thân từ nhỏ của Ân Ân nên Hàm Lộ cũng không mấy lo lắng khi đến thăm cô.

Hai người nói chuyện một lúc thì anh mở cửa bước vào trên tay còn cầm một tờ giấy xuất viện, Hàm Lộ nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ vào học nên nói lời tạm biệt với cô cùng anh rồi căn dặn cô rất nhiều rồi mới rời đi. Anh không nói gì chỉ gật đầu xem như chào hỏi rồi đi đến ngồi cạnh cô. Một lúc sau tiếng gõ cửa lại vang lên.

- Vào đi.

Anh lạnh nhạt nói.

Nghe được tiếng cho phép của anh Lăng Vũ mở cửa bước vào, lúc này Tôn Khiết đã gọi cho anh báo lái xe đến đưa hai người về nhà. Lăng Vũ cũng nhanh chóng chạy đến, trước khi vào đây anh đã thấy Hàm Lộ. Hàm Lộ vui vẻ chào anh rồi mới bước ra ngoài, anh cũng vui vẻ chào lại nhưng trong lòng lại có một chút cảm giác kì lạ khi gặp Hàm Lộ nhưng anh không biết đó là gì. Lăng Vũ đứng nghiêm nhìn Tôn Khiết.

- Cậu đem đồ ra xe đi.

Anh lạnh nhạt ra lệnh, nói xong anh đứng dậy bế cô lên theo kiểu công chúa làm cô hoảng hốt nói.

- Bỏ em xuống em tự đi được.

Cô đánh nhẹ vào lòng ngực anh nói.

- Im lặng.

Anh lạnh nhạt nói làm cô có chút sợ hãi, cô không đánh nữa mà chỉ gục đầu vào lòng ngực anh che đi bên mặt bị thương mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Anh nhếch môi cười nhìn cô rồi bế cô ra ngoài. Lăng Vũ lắc đầu đi lại cầm đồ đặt rồi bước theo sau. Hành động này của hai người làm cho Lăng Vũ anh có ngưỡng mộ và xen lẫn tức giận vì phải ăn cầu lương của hai người a~.

Chiếc xe Brabus màu đen quen thuộc đỗ ngay trước cửa bệnh viện làm người khác phải ngoái nhìn và trầm trồ. Anh bế cô vào trong để cô ngồi lên đùi mình, tư thế này làm cô có chút gượng gạo và bất giác đỏ mặt.

Lăng Vũ cất đồ lên xe rồi nhanh chóng khởi động xe, chiếc xe từ từ di chuyển khỏi bệnh viện và chạy thẳng về biệt thự. Suốt một quãng đường dài Lăng Vũ không dám phát ra một lời nói nào chỉ trú tâm lái xe vì anh sao nỡ cắt đứt niềm hạnh phúc của hai người cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

~~~~~Tha thứ~~~~~

Chiếc xe từ từ tiến vào căn biệt thự rồi dừng lại trước cửa lớn. Lăng Vũ bước xuống mở cửa xe giúp hai người, anh bế cô xuống xe quán gia Tô đã đứng ở trước cửa chờ hai người từ lâu, khi nghe tin cô bị thương bà đã rất lo lắng, gặp được quán gia Tô cô vui vẻ ngược lên nhìn anh nhẹ giọng nói.

- Bỏ em xuống đi.

Anh nghĩ gì đó rồi cũng nhẹ nhàng đặt cô xuống. Sau khi thoát được vòng tay rắn chắc của anh, cô đi về phía quán gia Tô mỉm cười nói.

- Bác Tô.

- Thấy con không sao bác vui lắm, nào vào trong đi con muốn ăn gì để bác làm cho.

Quán gia Tô nắm lấy tay cô mỉm cười nói rồi dẫn cô vào trong.

- Gì cũng được ạ.

Cô vui vẻ nói.

- Được, bác sẽ nấu vài món để bồi bổ cho con và cả em bé nữa.

Cô mỉm cười gật nhẹ đầu, cái thai chỉ mới 1 tháng mà mọi người đã chăm sóc cô như vậy không biết vài tháng sau cô sẽ ra sao nữa, cô nghĩ.

Anh giúp cô mang đồ vào trong còn Lăng Vũ thì trở về Tổng cục.

- Con lên phòng thay đồ rồi chờ bác một chút đồ ăn sẽ có ngay.

Bà vui vẻ nói, anh cũng vừa vào đưa cho quán gia Tô những thứ vừa mang từ bệnh viện về, quán gia Tô nhận lấy rồi đi vào bếp. Cô cũng bước lên phòng thay một bộ đồ thoải mái hơn nhưng chân chưa kịp bước lên bậc thang đầu tiên thì anh đã ngăn lại. Anh bước lại bế cô lên, cô tức giận nói.

- Em tự đi được, đừng bế em nữa.

- Không được.

Anh gần giọng nói.

- Anh muốn cả mẹ và con đều gần anh sao.

Cô nhìn anh nói, anh nghe vậy thì nhanh chóng thả cô xuống anh cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi mà, cô nhìn sắc mặt anh có chút thay đổi thì không nịn được cười. Cô đi nhẹ nhàng bước lên từng bậc thang, anh không bẻ cô mà chỉ đỡ cô lên phòng. Vừa mở cửa phòng cô nhanh chóng đi vào trong đóng sầm cửa lại nhốt anh ở ngoài nói.

- Anh qua phòng khác đi, em muốn tự thay đồ.

Không nghe tiếng anh trả lời cô cũng mặc kệ mà đi vào nhà tắm. Cô nhìn mình trong gương, trông cô lúc này thật xấu xí nếu như mặt cô không trở về được như trước nữa thì sao? Mọi người có xa lánh cô không? Và anh có chấp nhận một người vợ xấu xí giống như cô không? Rồi cô lắc đầu để những ý nghĩ đó bay mất khỏi đầu mình, mặt cô thì có là gì chứ cô không quan tâm đến nó sẽ ra sao đều cô quan tâm hiện tại là đứa trẻ đang từ từ lớn lên trong bụng cô.

Cô không nghĩ nữa vội đi thay quần áo. Một lúc sau cô bước ra với một chiếc váy vàng nhạt dài đến gối, cô buộc tóc lại gọn gàng rồi mở cửa bước ra.

- Aaa...aa

Cô hoảng hốt la toáng lên bởi anh đứng trước cửa như một pho tượng, không nói không cử động làm cô giật mình.

- Em cẩn thận chút đi.

Anh lo lắng đưa tay đỡ lấy cô nói.

- Anh có thể nào đứng đứng như pho tượng thế được không, anh không làm em giật mình thì ăn cơm không ngon à.

Cô tức giận bỏ tay anh ra rồi bước xuống lầu.

- Em không cho anh vào thì anh đứng ngoài cửa.

Anh đi theo sau cô nói.

Cô không nói gì đi một mạch xuống ghế sofa mở tivi lên, còn anh thì đi vào bếp làm gì đó. Cô khó hiểu nhìn theo anh một lúc sau anh đi ra với một đĩa trái cây đã được gọt sẵn. Anh đi đến cạnh cô đặt đĩa trái cây xuống bàn, anh đưa cô một miếng táo cô nhận lấy rồi bắt đầu ăn.

Bỗng tivi chợt phát sóng trực tiếp một cuộc họp báo, người mở cuộc họp báo ấy chính là ba của Vũ Trương Tư. Ông ấy lên tiếng xin lỗi Ân Ân cùng Tôn Khiết, ông ấy đã nói rõ mọi chuyện của Vũ Trương Tư và cũng xin anh và cô có thể tha thứ vì sự bông bột của Trương Tư.

Cuộc họp báo nhanh chóng kết thúc, cô quay sang nhìn anh rồi mỉm cười. Cô là một người rất rộng lượng nên không trách Vũ Trương Tư dù gì đó cũng chỉ là sự bông bột cô cũng nên tha thứ và cho Vũ Trương Tư một cơ hội sửa sai làm của mình. Anh dường như đoán được ý nghĩ của cô liền gạt đầu lấy điện thoại gọi cho ai đó. Xem ra anh đã chấp nhận lời xin lỗi từ phía Vũ thị.

Cô vẫn nhàn nhả vừa ăn vừa xem tivi, còn anh chỉ ngồi đọc báo. Một lúc sau, quần già bước ra gọi hai người vào ăn cơm. Cô hí hửng ăn hết miếng trái cây đang ăn dở rồi đi vào bếp, anh cũng bỏ tờ báo xuống mà đi sau cô. Cả bữa ăn cô ăn rất ngon miệng, anh thấy vậy cũng an tâm phần nào.

Vũ Trương Tư hiện tại cũng lên máy bay sang Mỹ, cổ phiếu của tập đoàn Vũ thị đang từ từ khôi phục lại như trước. Mọi chuyện dần dần trở lại quỹ đạo ban đầu của nó.

Tại một nơi nào đó, trong căn phòng không ánh đèn nỏ chỉ mang một màu đen u ám. Nhưng một tia sáng phía sau tấm rèm đen len lỏi vào được bên trong làm căn phòng mang một chút ánh sáng mờ ảo.

Bóng dáng một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa bất chéo hai chân, trên tay còn cầm một ly rượu Hardys, hắn bắt chợt nỏ nụ cười làm lộ ra hàm răng trắng sáng trong bóng tối u ám kia.

Bàn tay cầm ly rượu bỗng nhiên lắc nhẹ, những dòng nước bên trong ly cứ thế mà chuyển động, tiếng nước va vào ly thủy tinh từng giọt từng giọt dồn dập tạo nên một âm hưởng riêng biệt. Hắn nhếch môi cười nói.

- Lại một kẻ chịu thua dưới tay mày rồi Diêm Tôn Khiết.

Hắn nâng ly rượu lên và uống cạn. Nụ cười đầy vẻ nguy hiểm vẫn ở trên gương mặt sắc sảo của Tổng Lâm Cung.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

~~~~~Uống sữa~~~~~

Trong căn phòng đầy sang trọng mang một màu trắng tinh tế, các bộ cục và đồ trang trí đều được thiết kế chủ đạo theo phong cách Châu Âu. Thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi trên chiếc giường rộng lớn, nửa thân trên được dựa vào chiếc gối làm điểm tựa, nửa thân dưới thì được tấm chăn che lại.

Đôi mắt tựa hồ như viene sáng chăm chú nhìn vào chiếc tivi to lớn được treo trên tường, khóe miệng cô đôi khi lại nhếch lên một nụ cười tuyệt mỹ làm cho biết bao người say đắm. Cô đang xem một bộ phim mang yếu tố hành động, phiêu lưu khá đặc sắc và nổi tiếng của nước A.

Cô không thích những bộ phim tình cảm lãng mạn như bao người con gái khác, có lẽ điểm này của cô rất ít ai biết được. Cô ăn xong thì anh báo cô phải lên phòng nghỉ ngơi nhưng cô tài nào mà chịu nghe lời anh chứ.

Ân Ân vơ tay lấy chiếc gối bên cạnh mà ôm vào lòng, cô đặt cằm lên gối đôi mắt vẫn luôn dõi theo những tình tiết trong phim. Đôi khi cô lại chớp mắt vài cái, hàng lông mi dài uốn cong như được chau chuốt rất kỹ càng cứ thế mà chuyển động theo.

Cô đang mải mê xem phim thì đột nhiên cánh cửa phòng từ từ mở ra rồi khép lại nhẹ nhàng. Tiếng bước chân đều đặn nhưng lại không có một chút âm thanh nào phát ra từ sự ma sát của dép và sàn nhà, đó cũng là một điểm đặt biệt của người làm cảnh sát như anh. Cô vẫn dán mắt vào màn hình tivi bởi không cần nhìn cô cũng biết là ai vừa mới bước vào, cô nhẹ giọng cất tiếng.

- Anh không đi làm sao?

Cô nghĩ với công việc của anh thì rất bận, cả ngày hôm qua anh đều ở cạnh mà chăm sóc cô. Anh cũng là một thiếu tướng tất nhiên công việc không đếm xuể mà từ hôm qua đến giờ anh không động đến dù chỉ một chút.

- Em sợ anh không nuôi nổi hai mẹ con em sao?

Gương mặt Tôn Khiết không chút biểu cảm nói, anh từ từ bước đến mép giường rồi ngồi xuống cạnh cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng đưa lên mặt cô vén vài sợi tóc vương vtu che mắt đi gương mặt xinh đẹp của cô sang một bên. Cô không nói gì mà nhìn anh, một bên má vì ngượng ngùng mà bất giác ửng đỏ. Thấy cô không lên tiếng anh nói thêm.

- Em yên tâm, dù anh thất nghiệp thì em nghỉ với tài nghệ của chồng em thì không nuôi nổi em sao, còn nếu anh nuôi không nổi thì ba mẹ chồng em nuôi nên em không cần lo.

Anh vừa nói vừa lấy tay khuấy nhẹ ly sữa trong tay, nghe anh nói mà cô không khỏi cười thầm vì hạnh phúc. Một bên má ửng đỏ từ lâu của cô nay càng đỏ hơn. Ân Ân nhìn động tác trên tay anh rồi nhìn lên gương mặt không tí vết của Tôn Khiết, cô nhìn anh rất đắm chiều như đang suy nghĩ gì đó. Cô đang chăm chú ngắm thì bỗng anh cất tiếng nói làm cô giật mình xẩu hồ quay sang chỗ khác.

- Em thích ngắm anh đến vậy sao?

- Em không có!

Ân Ân nhanh chóng phản bác nhưng mọi hành động của cô đều trái ngược lại với lời nói. Anh thấy có xấu hổ thì nhếch môi cười, nụ cười mang đầy ý trêu chọc Ân Ân. Tôn Khiết đưa ly sữa đã làm nguội phần nào đến trước mặt cô nói.

- Em uống đi.

- Không!

Cô nhanh chóng trả lời, đưa tay đẩy nhẹ ly sữa về phía anh.

- Tại sao?

Anh khó hiểu hỏi.

- Em vừa mới ăn chưa đầy 30 phút, anh bắt em uống sữa anh muốn em mập lên phải không?

Câu nói của Ân Ân vừa thốt lên khiến Tôn Khiết không khỏi lắc đầu ngán ngẩm trước cô vợ trẻ con mãi không chịu lớn của anh.

- Em đang có báo bối mập lên là chuyện bình thường mà em phải mập thêm chút nữa ôm mới ấm, nào uống đi.

Tôn Khiết vừa nói vừa đưa sữa cho cô, Ân Ân nhìn ly sữa mà ngán ngẩm cô từ trước đến nay đều không thích uống sữa, cô cũng có chút thấy lạ hôm nay sao anh khác hẳn thường ngày " Anh ôn nhu hơn trước thì phải " cô nghĩ.

Anh thấy cô không nhận lấy anh liền gần giọng nói, sắc mặt cũng có chút lạnh đi.

- Em muốn tự uống hay anh bón em uống.

Lời nói của anh làm bao suy nghĩ tốt đẹp của cô về anh cũng bay đi mất, cô không biết anh có bao nhiêu nhân cách trong người nữa. Ân Ân lờ mờ anh một cái rồi nhận lấy ly sữa từ tay anh, cô hít một hơi thật sâu sau đó đưa miệng nhanh chóng uống hết. Anh nhìn hành động uống một cách gượng ép của cô thì chỉ biết lắc đầu. Cô uống cạn rồi đưa ly trống cho anh có chút giận dỗi nói.

- Hết rồi đây!

Anh gạt đầu tỏ vẻ hài lòng rồi lấy ly cô đưa đặt lên bàn. Tôn Khiết đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng đi về phía tủ nhỏ gần đó lấy ra hộp cứu thương rồi đi lại ngồi xuống cạnh cô. Cô khó hiểu hỏi.

- Anh định làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

~~~~~Tăng lương~~~~~

- Giúp em thoa thuốc.

Anh nói xong thì mở hộp cứu thương ra.

- Không cần đâu em tự làm được.

Cô vội nói, cô không muốn anh nhìn thấy những vết thương này cô nghĩ anh nhìn thấy sẽ sợ, Ân Ân biết vết thương trên mặt của mình ra sao cô không muốn ai nhìn thấy nó đến khi nó hoàn toàn lành lại.

- Anh không muốn em nhìn thấy những vết thương này, ngoan nào để anh làm.

Anh ôn nhu nói.

- Nhưng chắc nó rất xấu, sẽ làm anh sợ.

- Như vậy anh càng không cho em thấy, đừng bướng nữa.

Anh không sợ cô xấu đều anh sợ duy nhất là nhìn thấy cô buồn, cô đau và cả cô bị thương dù chỉ là vết thương nhỏ.

Cô cũng không nói gì nữa, nghiêng đầu đưa vết thương về phía anh. Tôn Khiết cười nhẹ đưa tay tháo từng miếng băng trắng trên mặt cô xuống, từng vết thương còn ri ít máu xuất hiện trước mặt Tôn Khiết tìm anh lại nhói lên từng hồi, anh thấy bản thân mình rất tệ anh không bảo vệ tốt cho cô còn để cô ra nông nổi này, nếu anh để cô tự thoa thuốc chắc hẳn cô chịu không nổi khi tự mình đối diện với nó.

Bàn tay anh cứ thế mà xử lý rồi thoa thuốc cho cô, từng động tác nhẹ nhàng, chậm rãi vì anh sợ cô đau. Cô đôi lúc lại liếc nhìn anh, gương mặt anh có chút thay đổi khi nhìn thấy những vết thương trên mặt cô " Chắc xấu lắm nhì " cô nghĩ.

Vết thương cũng nhanh chóng được băng bó kĩ càng. Anh đóng hộp cứu thương lại rồi đứng lên đi về phía tủ đặt nó gọn gàng vào trong rồi bước lại chỗ cô, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô nói.

- Em nghỉ ngơi đi, có việc gì em cứ gọi quản gia nếu không thì gọi cho anh, anh đến Tổng cục một chuyến.

Cô mỉm cười gật nhẹ đầu nói.

- Anh yên tâm đi đi, em khỏe rồi.

Anh " Ừ " một tiếng xoa nhẹ đầu cô rồi cầm ly sữa đã uống cạn của cô đi ra cửa, trước khi cánh cửa đóng lại anh không quên nhìn cô một cái rồi mới khép cửa lại, anh xoay người đi một mạch xuống bếp cắt ly rồi lại bước lên phòng của mình.

Một lúc sau, chiếc xe Brabus cũng từ từ đi chuyển khỏi cổng biệt thự. Xe chậm rãi đi chuyển trên con đường tập nập xe qua lại, những tia nắng ấm áp chiếu rọi khắp mọi nơi và đặc biệt là lên những bông hoa đang nở rộ được trồng ở dải phân cách của hai làn đường.

Xe cũng nhanh chóng đến cổng Tổng cục, anh chàng cảnh sát gát cổng thấy xe anh thì có chút ngạc nhiên bởi họ nghĩ " thiếu tướng anh có lẽ đang chăm sóc cho thiếu phu nhân mới đúng nhưng tại sao lại đi làm " dòng suy nghĩ chỉ thoát qua trong đầu anh cảnh sát rồi nhanh chóng mở cửa, Tôn Khiết lái xe chạy một mạch vào trong.

Xe dừng lại trước cửa phòng làm việc của anh như thường ngày, anh mở cửa bước xuống với bộ cảnh phục chỉnh tề làm anh toát ra vẻ khí thế của một thiếu tướng lạnh lùng đáng sợ chứ không phải là dịu dàng ôn nhu và mang một phần bá đạo như lúc ở nhà.

Người thường đậu xe vào bãi đỗ giúp anh vợ chạy đến, người đó đứng nghiêm chào anh rồi nhận lấy chìa khóa từ Tôn Khiết.

Anh bước vào trong, tháo chiếc áo choàng bên ngoài treo lên rồi ngồi xuống bàn làm việc. Dù Lăng Vũ đã xử lý nhưng những vụ án quan trọng đều do anh phải đích thân xử lý.

Anh đến chưa được 10 phút thì Lăng Vũ bước vào, anh đứng nghiêm chào anh rồi nói.

- Thiếu tướng sao ngài lại đến đây?

- Cậu không muốn tôi đến.

Tôn Khiết lạnh lùng nói.

- Không! Ý tôi không phải vậy mà là đáng lẽ ngài phải ở nhà chăm sóc thiếu phu nhân vài hôm rồi mới đến.

Lăng Vũ nhanh chóng giải thích.

- Cô ấy không sao.

- Vậy tôi có thể nói việc này được không ạ!

- Nói.

Sắc giọng không chút thay đổi của anh vang lên.

- Việc thiếu phu nhân có hi người trong Tổng cục đã biết hết rồi ạ!

Lăng Vũ nhìn anh nói, hôm nay anh thật sự lấy hết can đảm để nói nhiều với Tôn Khiết như vậy.

- Thì sao?

Anh khó hiểu hỏi.

- Thì ngài phải cho mọi người cùng chia sẻ niềm vui với ngài chứ ví dụ như một buổi tiệc hay gì đó cũng được.

Lăng Vũ nhìn anh, " sau hôm nay thiếu tướng nhà anh lại hiểu chậm vấn đề như thế " Lăng Vũ nghĩ.

Anh đắm chiều suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Được, tiền lương tháng này của mọi người sẽ được tăng, tiệc mừng sẽ tổ chức sao.

Nghe anh nói thế Lăng Vũ không khỏi mừng thầm, anh giúp bọn họ tăng lương thì tất nhiên phải có hậu hĩnh cho mình rồi.

- Rồi, tôi thay mặt toàn bộ người của Tổng cục cảm ơn thiếu tướng và chúc thiếu tướng cùng thiếu phu nhân có thật nhiều hi sự.

Lăng Vũ đứng nghiêm nói to rõ từng lời một. Bỗng anh cắt giọng nói.

- Riêng cậu tiền lương tăng hay giảm phải tùy vào cậu.

Câu nói của anh vang lên liền khiến niềm vui của Lăng Vũ như rớt xuống 18 tầng địa ngục vậy, Tôn Khiết nói như vậy thì chắc hẳn tiền lương tháng này của anh không vào được tay anh trọn vẹn rồi.

- Thiếu tướng, tại sao lại là riêng tôi.

- Cậu có ý kiến.

Anh gằn giọng nói.

- Không ạ! Nếu không còn chuyện gì tôi xin phép đi trước.

Giọng nói có phần buồn bã của Lăng Vũ vang lên, anh nói xong thì chào Tôn Khiết rồi rời đi. Còn anh thì vẫn bình thản làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Có Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

~~~~~Sự tức giận của bà Diêm~~~~~

Thông báo của Tôn Khiết vừa đưa xuống tất cả người trong Tổng cục đều vui mừng hò reo, họ đều muốn mời Lăng Vũ đi ăn một bữa thật thịnh soạn xem như công lao lần này đều nhờ có anh họ mới được tăng lương.

Nhưng khác với sự vui mừng của mọi người Lăng Vũ chỉ mang một tâm trạng buồn bã cùng sự không phục trước lời nói của Tôn Khiết. Lần nào làm sai một lỗi nhỏ Tôn Khiết đều trách phạt hay trừ lương anh, một năm có 12 tháng lương mà không biết anh bị trừ hết bao nhiêu tháng lương.

Lăng Vũ không nghĩ nữa bèn tập trung vào làm việc. Những người khác cũng nhanh chóng trở về trạng thái làm việc nghiêm túc. Được làm việc tại Tổng cục này họ đã phải cố gắng rất nhiều và trải qua sự kiểm tra khắt khe của Tôn Khiết.

Tại phòng làm việc của anh

Không gian tĩnh lặng đến khó tả, hầu như chỉ có tiếng hít thở đều đặn của anh ngoài ra không còn bất kì tiếng động nào khác.

Thân ảnh cứng đờ to lớn khoát lên người bộ Cảnh phục đầy khí thế. Đôi mắt lạnh khốc pha lẫn hai màu nâu xanh riêng biệt của Tôn Khiết đang nghiêm túc nhìn vào bản hồ sơ trên tay, đó là một vài vụ buôn bán vũ khí của những băng nhóm dưới tay Tổng Lâm Cung đã bị bắt giữ.

Không gian yên ắng và sự tập trung của Tôn Khiết bỗng nhiên bị cắt đứt bởi tiếng chuông điện thoại anh vang lên.

Reng....reng..

Anh liếc nhìn vào màn hình đang nhấp nháy liên tục, một cái tên thoát ần thoát hiện " VỢ YẾU CỦA CHỒNG " xuất hiện làm anh nhếch môi cười. Anh nhanh chóng bỏ tài liệu xuống rồi nhấc máy.

- Alo!

Giọng nói trong trẻo mang bao phần ấm áp của Ân Ân vang lên.

- Em nhớ anh rồi sao?

Anh nhẹ giọng nói, lời nói mang đầy ắp i trêu chọc cô.

- Nhớ cái đầu nhà anh á! Anh về nhà nhanh đi.

Cô gấp gáp nói. Lời cô nói có chút làm anh lo lắng " Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao " anh nghĩ rồi vội nói.

- Được, anh về liền.

Anh nói xong thì tắt máy, đứng lên lấy áo choàng rồi rời đi. Anh đi thật nhanh đến nơi đỗ xe, sự bất an trong lòng anh ngày một tăng cao, luồng khí lạnh từ người anh cứ thế tỏa ra xung quanh làm ai gặp anh đều phải toát mồ hôi.

Tôn Khiết mở cửa bước vào rồi đóng lại, anh khởi động xe, mọi hành động của anh đều rất nhanh, chiếc xe từ từ lăn bánh ra khỏi cổng lớn Tổng cục rồi chọt tốc độ xe lại thay đổi, nó nhanh hơn nhanh gấp đôi tốc độ xe bình thường.

Một chiếc xe màu đen đầy sự thu hút lao nhanh như tên bắn về phía trước, mấy trụ đèn đỏ anh đều vượt qua. Những chiếc xe khác chỉ còn cánh tránh né hay giảm tốc độ.

Tại biệt thự Khiết Ân

Tiếng Tút...Tút...Tút.. vang lên làm cô khó hiểu nhìn vào màn hình điện thoại rất lâu, " cô chưa trả lời mà tại sao lại tắt chứ " cô nghĩ. Một lúc sau cô đặt điện thoại xuống bàn rồi lại nhìn lên cặp vợ chồng đứng tuổi đối diện với cô.

Trông họ có vẻ rất tức giận, trước mặt người phụ nữ là một cây roi được làm bằng dây thừng rất chắc chắn, còn người đàn ông thì chỉ ngồi cạnh vờ nhẹ vào vai người phụ nữ có lẽ để kêu bà bình tĩnh lại, phải chăng ai đã làm gì khiến họ phải nổi giận đến mức phải có roi trước mặt chứ.

15 phút trước

Cánh cổng lớn của biệt thự Khiết Ân được mở ra, bóng dáng hai vợ chồng đứng tuổi từ từ bước vào, họ đi rất chậm rãi để ngắm những bông hoa trà Middlemist đỏ xinh xắn nở rộ, có lẽ đây cũng là tâm điểm thu hút những ai khi bước vào biệt thự.

Cô đang ngồi xem vài cuốn tạp chí ở phòng khách thì bỗng bị giật mình bởi một tiếng nói cất lên.

- Con dâu ngoan, con có khỏe không ba mẹ đến thăm con đây.

Giọng nói vui mừng của bà Diễm vang lên. Khi nghe tin cô mang thai ông bà Diễm đã sắp xếp mọi thứ rồi đến thăm cô. Cô ngạc nhiên quay sang nhìn cửa, " là mẹ anh còn có người đàn ông bên cạnh chắc là ba anh!". Cô nghĩ rồi mỉm cười đứng dậy đi về phía ông bà nói.

- Con chào ba mẹ, nào ba mẹ vào ngồi đi.

Cô đưa tay dịu bà Diễm lại ghế. Hai người ngồi xuống đối diện với cô, bà chăm chú nhìn vào vết thương trên mặt cô một hồi lâu rồi chợt bà Diễm cất tiếng nói.

- Mặt con tại sao lại nặng như vậy?

- Mẹ không sao đâu, vết thương nhỏ thôi mà!

Ân Ân đưa tay sờ nhẹ lên mỉm cười nói.

- Không sao mà lại như vậy hả! Con mau gọi thẳng ranh đó về cho mẹ!

Bà gằn giọng nói. Cô nghe bà Diễm nói thì có chút khó hiểu hỏi.

- Lâm gì a!

- Mẹ phải dạy dỗ thẳng ranh đó vì không bảo vệ con tốt để con dâu báo bối của mẹ để con bị thương như vậy.

- Mẹ không phải lỗi của anh ấy đâu, mẹ đừng có.....

- Con mau gọi nó về cho mẹ.

Bà cất ngang lời cô nói, giọng bà có vài phần tức giận vang lên. Bà đứng dậy đi vào trong bếp làm gì đó, một lúc sau bà bước ra với cây roi trên tay, bà ngồi xuống đặt chiếc roi lên trước mặt. Cô trở mắt nhìn bà trong lòng có vài phần sợ hãi, cô nhìn chiếc roi trên bàn rồi lại nhìn hai người, ông Diễm không nói gì chỉ gật nhẹ đầu có ý bảo cô mau gọi cho anh.

[Hiện tại]

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

~~~~~Thông gia gặp nhau~~~~~

Chiếc xe Brabus quen thuộc từ cổng chạy vào, bỗng một tiếng " Kétttt " do phanh xe gấp của anh vang lên in ỏi. Tôn Khiết dừng xe chìa khóa vẫn chưa được rút ra thì anh đã mở cửa xe lao nhanh vào trong nhà. Anh gấp gấp gọi cô với giọng đầy lo lắng cùng sợ hãi.

" Ân Ân em sao vậy, xảy ra chuyện gì? "

" Em không sao! "

Giọng nói vẫn nhẹ nhàng của cô vang lên, Tôn Khiết nhìn sang sofa thì bắt gặp nụ cười nhẹ trên gương mặt cô, anh liền đi lại phía Ân Ân thấy cô không sao nổi lo lắng trong lòng anh cũng bớt đi phần nào.

Cô đưa mắt nhìn về phía ông bà Diễm, lúc này anh mới để ý 2 người đang ngồi đối diện với cô anh có chút ngạc nhiên vì sao ba mẹ anh lại ở đây, anh định cất tiếng chào hỏi thì giọng nói có phần tức giận của bà Diễm vang lên.

" Quý xuống. "

Anh nghe vậy liền quý xuống, chắc hẳn anh cũng biết tại sao bà Diễm lại bắt anh quý, anh không đợi bà mở miệng thì anh đã cất tiếng nói.

" Ba mẹ là con không tốt, con không báo vệ tốt cho Ân Ân để cô ấy phải bị thương còn suýt nữa làm hại đến tiểu bảo. "

Cô có chút kinh ngạc nhìn những hành động của anh, bỗng bà Diễm cất tiếng nói.

" Con còn biết vậy sao, Ân Ân là con gái nếu vết thương trên mặt để lại sẹo thì phải làm sao! "

Bà Diễm vừa nói vừa đứng dậy, tay còn thuận tiện lấy chiếc roi cầm trên tay.

" Dù Ân Ân có ra sao con sẽ không bỏ vợ con. "

Anh nhìn bà nói, phải dù Ân Ân có trở nên xấu xí thì anh sẽ mãi không bỏ rơi cô, anh sẽ luôn bên cạnh cô việc này cũng là một lời thề mà anh đã nói ra trước khi kết hôn với cô.

" Có cho mày 10 cái mạng mày cũng không dám. Hôm nay bà đây phải dạy dỗ mày một trận xem như giúp con dâu ngoan truc giận. "

Nói xong bà định vung tay thì bị cô ngăn lại.

" Mẹ đừng đánh, không phải lỗi của anh ấy với lại con không sao mà, mẹ đừng đánh anh ấy mà. "

Cô có chút đau lòng nói.

" Không được, con ngồi đó cho mẹ,mẹ phải dạy dỗ nó. " Bà gằn giọng nói.

" Em đừng can, cứ để mẹ đánh đi. "

Anh nhìn cô nói.

" Anh bị ngốc à! "

Ân Ân quay sang anh nói rồi lại nhìn bà Diễm, không biết vì sao cô nhìn anh như vậy thì lòng ngực lại nhói lên, cô không muốn anh bị đánh, anh không có lỗi tại sao lại nhận sai.

" Mẹ đừng đánh anh ấy có được không? Mẹ!"

" Bà đừng diễn nữa, con bé khóc bây giờ! "

Ông Diễm lắc đầu nói, từ nãy đến giờ ông ngồi xem bà Diễm diễn thì không khỏi phì cười. Ông cũng không biết nói sao với tai diễn xuất đầy kịch tính bà, ông chỉ muốn vỗ tay thật to để khen ngợi, quả thật rất nhập tâm nếu muốn lần

sân vào ngành giải trí quả thật không khó. Tiếc là bà không thích thôi. Bà Diễm để cây roi xuống bàn rồi nắm lấy tay cô cười nói.

"Con yên tâm mẹ không đánh nó đâu, có đánh thì phải chính tay con mới được. "

Bà nói xong thì đầu cô ngồi xuống, còn cô thì vẫn còn đang trong sự rối bời. Tôn Khiết đứng dậy, anh nhếch môi cười bởi anh đang rất hạnh phúc vì cô đau lòng không nỡ để chồng mình bị đánh a.

Thật ra bà Diễm chỉ đang muốn xem hình cảm của hai người đến đâu thôi, không ngờ khiến cô lo lắng như vậy bà thật có lỗi mà, bà nghĩ.

"Mẹ à, tài nghệ diễn xuất của mẹ cũng thật là..." Anh nói.

"Được rồi, Ân Ân mẹ thật đáng trách con mới xuất viện mà lại khiến con lo lắng rồi. "

"Mẹ đừng nói vậy con không sao đâu, anh ấy không có lỗi nên con chỉ không muốn mẹ đánh anh ấy còn khi nào anh ấy có lỗi với con thì con sẽ không cần mẹ đánh đâu mẹ cứ đánh thoải mái. "

"Ngọc Cẩm, bà đừng nghe lời con bé này nói."

Một giọng nói từ cửa lớn vọng vào làm mọi người bên trong đều xoay lại nhìn nơi phát ra giọng nói ấy, bóng dáng một trai một gái xuất hiện tiếp theo đó là hình ảnh hai ông bà Dư bước vào, hình như trên tay ông Dư còn mang theo thứ gì đó. Bà Dư mỉm cười nhìn mọi người, bà không ngờ đến đây lại trùng hợp gặp đc ông bà Diễm. Hai gia đình kẻ ra đã không gặp nhau rất lâu rồi giờ mới có thể gặp nhau nhưng lại đúng ngay thời điểm họ đã sắp có cháu để âm bóng rồi.

"Ba mẹ / Hai người đến rồi sao "

Anh và cô cùng bà Diễm đồng loạt lên tiếng. Bà Dư "Ủ" một tiếng rồi đi lại chỗ họ, ông Dư và ông Diễm mỉm cười gật đầu chào nhau. Bà Dư lấy thứ trên tay ông Dư đưa cho cô, cô có chút tò mò nhìn bà rồi nhìn vật trên tay mình. Cô khó hiểu hỏi.

"Đây là..."

"Đây là sữa rất tốt dành cho phụ nữ mang thai, con phải uống mỗi ngày đấy "

Bà Dư cười nói, còn cô thì mở túi ra bên trong toàn là sữa cô bất giác rung mình bảo cô ngày nào cũng uống làm sao cô chịu nổi. Cô thật sự không muốn uống chút nào, đối với cô nó khó uống vô cùng. Cô đặt nó lên bàn rồi nhìn bà Dư với đôi mắt có chút đỏ, bà Dư mỉm cười bà tất nhiên hiểu cô không muốn uống nó.

"Nào, hôm nay xem như một ngày vui của hai nhà chúng ta vậy nên phải làm một bữa cơm thật thịnh soạn mới được "

Bà Diễm nói xong thì nhìn sang Tôn Khiết mỉm cười, có lẽ anh hiểu ra vấn đề liền nói.

"Được rồi, vậy bữa cơm này con sẽ làm "

Anh nói xong thì mang túi bà Dư đem đến đi vào trong bếp, hôm nay anh phải trở tài cho ba mẹ vợ xem rồi. Lần nào bà Diễm đến đây cũng đều bắt anh vào bếp, anh không muốn làm trái ý bà chỉ biết lẳng lẳng vào bếp. Bóng dáng anh khuất dần sau cửa phòng bếp, bà Diễm lại nhìn ông Diễm. Ông thấy ánh mắt của bà liền thở dài nói.

"Bà đừng nhìn nữa, để tôi vào phụ nó "

Ông Diễm nói xong cũng đứng dậy đi vào trong bếp. Nói ra thì ông Diễm cũng là một tay nấu ăn rất cừ khôi nha, ở bên Anh Quốc ông vừa là ba, là chồng, là một chủ tịch tập đoàn lớn và kiêm luôn việc nấu ăn rất giỏi. Ông tưởng rằng sang nước A là có thể rảnh rồi nhưng không ngờ vẫn phải vào bếp. Có lẽ anh nấu ăn ngon cũng là nhờ di truyền từ ba chăng? Hai người đàn ông nhà họ Diễm cũng đi rồi bây giờ chỉ còn lại ông Dư, ông Dư thấy vậy liền lên tiếng.

"3 người nói chuyện đi, tôi cũng vào trong phụ họ "

Ông Dư nói xong thì đi vài bếp để lại 3 người nhìn nhau cười.

"Đàn ông bây giờ phải như vậy để phụ nữ chúng ta thoải mái hưởng thụ cuộc sống chứ "

Bà Diễm cười nói, làm mẹ con cô cũng cười theo. Cả 3 người ngồi nói chuyện rất vui, bà Dư cùng bà Diễm ngồi kể lại chuyện xưa họ gặp nhau như thế nào? Trở thành bạn thân từ khi nào? Họ kể rất nhiều chuyện mà cô chưa hề biết, cô mỉm cười có lẽ cô cùng Hàm Lộ cũng gần giống như họ là một đôi bạn rất thân.

Bữa cơm chiều hôm ấy rất vui vẻ, hạnh phúc họ cùng nhau chúc mừng cho một thành viên mới sắp hiện hữu. Cô và anh đều rất vui vì chưa bao giờ họ cùng ăn một bữa cơm như thế này, thật ấm cúng làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

~~~~~Khám thai~~~~~

Sau bữa cơm giữa thông gia hai nhà ngày hôm đó, tình cảm của hai nhà tốt càng thêm tốt. Ông bà Diễm ở lại với hai vợ chồng cô vài hôm rồi mới trở về Anh. Bà Diễm muốn ở lại với cô để chăm sóc và trò chuyện với cô để cô không cảm thấy buồn khi Tôn Khiết đi làm.

1 tuần sau đó ông bà Diễm cũng trở về Anh vì có một số công việc quan trọng cần có ông Diễm giải quyết.

Cần biệt thự cứ thế mà trở về trạng thái ban đầu, khi anh đi làm cô chỉ trò chuyện với quân gia Tô hay giết thời gian bằng những thiết bị thông minh. Vết thương trên mặt Ân Ân cũng đã lành hẳn nhưng vẫn để lại một vài vết sẹo nhỏ, tuy vậy nó cũng không làm mất đi nét đẹp vốn hoàn hảo của cô.

Từ khi cô mang thai thì mỗi giờ nghỉ trưa anh đều trở về nhà ăn cơm với cô, mọi người trong Tổng cục đều ngưỡng mộ tình cảm của hai người cũng như sự chăm sóc mà anh dành cho cô.

Ân Ân mang thai đến nay đã được tháng thứ ba, quả thật thời gian trôi rất nhanh, cô tựa hồ nhớ lại những chuyện đã xảy ra kể từ khi cô đặt chân vào căn biệt thự này "cô cố chấp, cô trẻ con và điều đặc biệt là cô không yêu anh nhưng giờ thì sao cô không cố chấp như trước mà đổi lại là cô đã trưởng thành, cô đã yêu anh, yêu nhiều hơn bản thân cô nghĩ và còn có một tiểu bảo bối đang nằm trong bụng cô".

6 tháng không dài cũng không ngắn nhưng nó đã làm thay đổi rất nhiều thứ.

Có một nhà soạn nhạc người Nga đã nói rằng:

"Thời gian tạo ra nhiều biến đổi hơn là li lẽ."

Câu nói này quả thật không sai, li lẽ có đưa ra để từ chối cuộc kết hôn của hai người chính là "cô không yêu anh, cô còn đi học hay cô không muốn kết hôn với một người hơn mình 8 tuổi " li lẽ ấy trong tâm trí cô tưởng chừng không thay đổi nhưng vì thời gian nó đã làm cho gạt bỏ tất cả những lí lẽ ngớ ngẩn ấy, cô đã yêu, yêu rất nhiều là đáng khác.

~~~~~

Tiểu bảo trong bụng cô rất ngoan, có lẽ nó không muốn mẹ nó phải cực khổ thêm vì mẹ của nó ở ngoài đã phải chịu sự bạo của ba nó rồi.

Người ta nói những tháng đầu khi mang thai người mẹ có thể sẽ ốm nghén một thời gian và có khi suốt cả quá trình mang thai nhưng cô lại khác họ cô không ốm nghén hay khó chịu mà ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

Quân gia Tô thấy vậy cũng rất yên tâm bởi nếu cô bị ốm nghén thì không biết sẽ ra sao. Mỗi khi đến ngày định kỳ khám thai, anh đều cùng cô đi dù là đang bận cách mấy anh đều bỏ sang một bên.

Và hôm nay cũng vậy, anh và cô được Lăng Vũ đưa đến bệnh viện.

Trong phòng khám thai

Cô nằm trên giường bên cạnh còn có anh. Hai người chăm chú nhìn vào màn hình tivi, vị bác sĩ nữ đã đúng tuổi nhẹ nhàng đặt máy siêu âm lên chiếc bụng hơi nhỏ lên của cô mà từ từ di chuyển, hình ảnh mập mờ của thai nhi hiện lên trước mặt anh và cô.

Tuy nó chưa hoàn thiện nhưng việc nhìn thấy tiểu bảo đang dần phát triển trong bụng cô, anh và cô đều cảm thấy rất vui, Ân Ân nhẹ nghiêng đầu nhìn anh cô nhìn thấy nét vui mừng trên gương mặt của anh thì không khỏi cười nhẹ.

"Cái thần thái lạnh lùng của anh không biết chừng nào mới bỏ được đây " cô nghĩ

Khám thai xong hai người bước ra chiếc xe Brabus đã đậu sẵn trước cửa bệnh viện. Tôn Khiết giúp cô mở cửa xe rồi đưa cô vào bên trong, xe nhanh chóng lảng bánh. Đôi khi anh đưa tay xoa nhẹ bụng cô rồi lại nhìn cô mỉm cười.

Lăng Vũ nhìn hai người rất hạnh phúc thì không khỏi buồn bực, bỗng anh cất tiếng nói.

"Thiếu tướng, thiếu phu nhân tôi nói một chuyện được không? "

"Cậu cứ nói đi. "

Cô nhanh chóng lên tiếng.

"Hai người có thể.....có thể...đừng phát câu lương cho tôi được không, tôi thật sự ngán lắm rồi đây."

Lăng Vũ buồn bực nói.

"Cậu kết hôn đi. "

Anh không trách Lăng Vũ mà vẫn bình thản nói, nhưng nó lại động vào nỗi đau sâu thẳm của Lăng Vũ.

"Thiếu tướng ngài không biết, bao nhiêu người gặp tôi đều bỏ chạy còn không kịp thì làm sao có người chịu lấy tôi. "

"Này tôi làm bà mai cho cậu nhé! Người đó có nhan sắc, có tiền, có học thức nói chung là hoàn hảo mà đặc biệt là người này cậu cũng quen."

Nét mặt rạng rỡ của Ân Ân khi nói về người đó liền xuất hiện làm Tôn Khiết cũng có chút buồn cười chắc anh cũng nghĩ ra người cô nói đến là ai.

"Tôi quen? "

"Phải " "

Ân Ân gật đầu chắc chắn nói.

"Vậy thiếu phu nhân có thể nói cho tôi biết không? "

Lăng Vũ tò mò nhìn cô qua kính chiếu hậu hỏi, anh chưa từng quen ai như thế cả, trong tâm trí anh không một chút ấn tượng nào với người mà Ân Ân miêu tả.

"Hàm Lộ đây " "

Cô mỉm cười nói

"Cái gì? Hàm Lộ, thiếu phu nhân người đừng đùa nữa, sao tôi lấy Hàm Lộ được cậu ấy là con trai đây " "

Lăng Vũ hoảng hốt nói, anh đâu phải người thích đàn ông đâu chứ, anh còn muốn có con a~.

"Con trai thì sao chứ! Con trai mà như cậu ấy thì rất khó tìm đây nếu cậu không lấy cậu ấy thì thật sự rất tiếc. "

Ân Ân nhìn Lăng Vũ nói gương mặt có phần tức giận. "Hàm Lộ tốt như vậy mà lại có người từ chối, thật đau lòng" cô nghĩ. Còn Tôn Khiết thì nhếch môi cười anh không nghĩ vợ anh còn có nghề khác là làm bà mai mối.

"Thiếu phu nhân, cảm ơn người đã giới thiệu cho tôi nhưng người này có chút.....a không nói nữa, hai người cứ phát câu lương tiếp đi. "

Lăng Vũ nói xong thì chăm chú vài lái xe không để í đến hai người nữa. Còn anh và cô thì nhìn nhau mỉm cười.

"Lăng Vũ ơi Lăng Vũ cậu bỏ qua một mối nhân duyên hoàn hảo rồi, đáng tiếc thật đáng tiếc. " Cô lắc đầu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

~~~~~Đặt tên~~~~~

Lăng Vũ cùng anh đưa cô đến nhà ông bà Diêm vì cô muốn đến thăm họ. Đến nơi, anh cẩn thận đưa cô vào nhà, tiếng chuông cửa bắt đầu vang lên một lúc sau cách cửa cũng được mở ra,bà Dư với chiếc tạp dề trên người bước ra nụ cười trên môi bà liền xuất hiện khi thấy cô và anh nhưng bà cũng có chút trách cô,nói.

"Con đang mang thai mà lại đến tận đây, nếu con nhớ bà mẹ thì có thể gọi cho mẹ hai người chúng ta sẽ đến thăm con "

"Không sao đâu ạ, con chỉ ngồi xem một lúc là đến với lại con muốn ra ngoài chút suốt ngày ở nhà con chán lắm đây " "

Ân Ân mỉm cười nắm tay bà nói.

"Được rồi, hai đứa vào trong đi ba con đi làm rồi nên chỉ có mẹ ở nhà " "

Cô gật nhẹ đầu rồi quay sang nói với anh.

"Anh cũng đi làm đi công việc anh rất bận mà, em ở với mẹ là được rồi " "

"Ừ, vậy chiều anh đến đón em " "

Cô gật nhẹ đầu xem như đồng ý, anh mỉm cười chào bà Dư rồi rời đi. Tiếng xe Brabus cũng nhanh chóng vang lên rồi một lúc càng nhỏ dần. Ân Ân và bà cũng vào nhà, hôm nay cô đến đúng lúc bà đang nấu ăn, cô đang rất muốn ăn những món bà nấu nên hôm nay cô phải ăn thật nhiều mới được, cô nghĩ.

Cứ như vậy 1 tháng nữa lại trôi qua, chiếc bụng chỉ mới nhô lên từ mấy tháng trước mà giờ đây nó đã nhỏ cao rất nhiều.

Đôi khi cô cảm thấy bụng mình có chút đau vì bị tiểu bảo đập, có lẽ là tiểu bảo trong bụng cô đang dùng cách này để chào hỏi mẹ nó chăng? Mỗi lần đập đều rất mạnh như vậy có thể nói tiểu bảo của hai người rất khỏe mạnh.

Dù đau nhưng cô vẫn mỉm cười đưa tay lên xoa nhẹ chiếc bụng xem như đang đáp lại lời chào của nó.

~~~~~

Ân Ân nhẹ nhàng đi đến một căn phòng, trong đó chứa đựng rất nhiều rất nhiều đồ của trẻ nhỏ bởi căn phòng này do chính tay anh sắp xếp cho tiểu bảo chỉ mới 4 tháng trong bụng cô. Anh dẫn cô đi mua rất nhiều thứ nào là quần

áo, nôi, đồ chơi hay những món đồ khác dành cho trẻ nhỏ nhưng có một điều là những món đồ đó có cả của trai lẫn gái. Ân Ân ngồi xuống cạnh giường xoa xoa bụng khẽ nói.

"Tiểu bảo xem baba con thương con chưa kia, mama cũng rất thương con nên con phải lớn thật nhanh nha. "

Nói xong cô lại nhìn xung quanh, căn phòng này quả thật rất đẹp.

Từ khi mang thai đến tháng thứ 4 cô rất mau đói nên trong nhà lúc nào cũng có đồ ăn dành cho cô. Có khi đêm khuya cô lay lay anh đang ngủ bảo là mình đói, tưởng rằng bị phá rồi giấc ngủ anh sẽ giật nhưng không anh còn mím cười bảo cô chờ một chút anh đi nấu đồ ăn cho cô. Mỗi lúc như vậy cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất kì ai trên đời.

[...]

Mặt trời đã bắt đầu đi ngủ sau một ngày dài làm việc, ánh trăng cũng vì thế mà vươn cao sáng lấp lánh bên những ngôi sao nhỏ bé trên bầu trời rộng lớn.

Cả căn biệt thự đều chìm trong sự im ắng của màn đêm nhưng duy nhất ở căn phòng nào đó lại không như vậy.

Ánh đèn phòng sáng rực, hình ảnh người con gái nhỏ nhắn đang nằm trên chiếc giường rộng lớn, đôi mắt chăm chú nhìn vào màn hình tivi trên tay còn không quên cầm đĩa trái cây đã được gọt sẵn Ân Ân vừa ăn vừa xem phim hình như đang rất vui.

Nhìn đi nhìn lại cả căn phòng chỉ có mình cô nhưng lại có tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Bỗng nhiên tiểu bảo lại đập cô làm cô có chút đau bèn đặt đĩa trái cây lên bàn rồi xoa nhẹ bụng mình, có lẽ cảm nhận được bàn tay của mẹ nên nó đã đập rất nhiều cái làm cô nhăn cả mặt vì đau. Đúng lúc cánh cửa phòng tắm được mở ra, anh với một chiếc áo choàng tắm trên người bước ra với ngũ quan sắc sảo vài sợi tóc vẫn còn ướt rũ xuống gương mặt anh làm nét soái ca của anh lại tăng thêm vài phần. Anh thấy cô nhăn mặt liền nhanh chóng bước lại ngồi cạnh cô.

"Em sao vậy, khó chịu chỗ nào sao? "

Tôn Khiết lo lắng hỏi.

"Em không sao chỉ là tiểu bảo đập thôi "

Cô mím cười nhìn anh nói.

"Được lắm, nó dám làm em đau đợi nó ra đời anh sẽ cho nó một trận mới được "

Anh gằn giọng nói, lời nói của anh vang lên làm cô không nhịn được cười với anh chồng này nữa.

"Tiểu bảo của mẹ, con chỉ mới 4 tháng thôi mà baba dọa con rồi, không biết khi con ra đời baba con sẽ như thế nào đây " Cô chán nản nghĩ thầm.

" Anh đặt tay lên bụng em đi "

Anh nghe vậy thì có chút khó hiểu nhưng rồi anh cũng nghe theo Ân Ân mà đưa tay mình lên chiếc bụng nhỏ cao của cô. Từng hành động đập của tiểu bảo cứ thế được anh cảm nhận qua bàn tay mình, anh quay sang nhìn Ân Ân, cô mím cười nói.

"Tiểu bảo đang chào baba nó đấy "

Tôn Khiết nở nụ cười nhẹ, nụ cười luôn làm các cô gái điên đảo trong có không ngoại trừ cô. Bỗng Ân Ân lại cất tiếng hỏi anh.

" Anh thích con của chúng ta là trai hay gái "

Tôn Khiết nghe vậy thì trầm ngâm một lát một lát rồi anh xoa nhẹ bụng cô rồi nói.

" Con trai hay con gái đều được miễn nó là con của chúng ta nhưng anh thích con gái hơn "

" Tại sao? "

Cô khó hiểu hỏi.

" Vì con trai sẽ dành vợ với anh, anh không muốn "

Lời anh nói làm cô không khỏi cười phá lên, cô không ngờ một thiếu tướng lạnh lùng như anh mà lại ghen với cả con của mình. Thấy cô cười, trán anh bỗng chốc xuất hiện mấy vạch đen. Ân Ân thấy vậy liền không cười nữa sợ anh nổi giận thì không biết cô sẽ ra sao. Cô nhìn anh chăm chú rồi nghiêm túc hỏi.

" Anh muốn con chúng ta tên là gì? "

" Nếu là con trai sẽ là Diêm Khiết Triển còn con gái sẽ là Diêm Ân Ngọc."

Anh không nghĩ ngợi mà liền lên tiếng có lẽ cái tên này đã hiện hữu trong đầu anh từ lâu. Cô nghe vậy thì không khỏi cảm thấy hạnh phúc, mỗi cái tên của tiểu bảo đều có tên của hai người trong đó nó thể hiện được tình yêu của hai người dành cho tiểu bảo.

" Vậy con trai sẽ gọi là Triển Nhi con gái sẽ gọi là Ngọc Nhi, anh thấy thế nào? "

" Nghe theo em hết, được rồi anh giúp em vệ sinh cá nhân sau đó thì đi ngủ mai chúng ta còn phải đến bệnh viện. "

Anh ôn nhu nói.

" Em tự làm được, anh dọn dẹp chỗ đó đi "

Cô biểu môi nói rồi chỉ tay vào chiếc đĩa trên bàn. Tôn Khiết chỉ biết lắc đầu đưa tay lên véo má cô một cái rồi mới đứng dậy đem đĩa trái cây còn ăn dở xuống phòng bếp. Sau khi anh đi cô mới bước xuống giường rồi đi vào phòng tắm, một lúc sau cô bước ra thì đã thấy anh nằm trên giường từ bao giờ.

Ân Ân nhẹ nhàng bước đến, vén chăn đắp lên hai chân mình, cô chỉnh gối ngay ngắn rồi mới nằm xuống. Bỗng một bàn tay to lớn vòng qua eo cô ôm vào lòng. Cô mím cười vui đầu vào bờ ngực rắn chắc của anh, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Anh khẽ cười, hôn nhẹ lên mái tóc cô rồi nói.

" Ngủ ngon "

Hai thân thể cứ thế mà ôm lấy nhau từ từ chìm vào giấc mơ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

~~~~~Tai nạn~~~~~

Một giấc mộng đẹp, một tương lai hạnh phúc cùng với Tôn Khiết và các con của hai người, những tiếng gọi mama, baba của đứa trẻ vừa tập nói. Ân Ân vui vẻ đắm chìm vào giấc mộng đẹp ấy.

Bỗng cô cảm nhận được bên cạnh mình không có hơi ấm của anh như bao ngày khác liền quơ tay dò tìm chỗ chiếc gối bên cạnh với đôi mắt vẫn đang nhắm nghiền, một lúc sau chợt đôi mắt long lanh của cô mở ra vì không tìm thấy

anh mà chỉ là một khoảng trống.

Cô nheo mắt rồi nhìn khắp phòng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Ân Ân từ từ ngồi dậy, bỗng nhiên cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, bóng dáng cao lớn của Tôn Khiết bước vào.

Cô đưa mắt chăm chú nhìn anh, Tôn Khiết thấy cô đã dậy liền nhếch môi cười nhẹ và nhìn cô giống như một chú mèo con vậy rất đáng yêu. Anh đi về phía cô, giọng nói nhẹ nhàng của anh vang lên.

" Em thức rồi sao, mau vào rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng "

Ân Ân nghe vậy liền gật nhẹ đầu đưa tay vén tấm chăn ra khỏi người mình rồi từ từ bước xuống giường, bàn tay to lớn của anh vội dịu cô đứng dậy đi vào phòng tắm. Những hành động của anh rất nhẹ nhàng và ôn nhu nếu nói anh là cảnh sát liệu có ai tin không?

Vệ sinh cá nhân xong cô cùng anh xuống phòng ăn, cô đưa mắt nhìn lên bàn ăn, các món ăn dành cho cô đều là những món ăn tốt cho người mang thai. Tôn Khiết dịu cô lại bàn, giúp cô kéo ghế, Ân Ân mỉm cười ngồi xuống sau đó anh mới kéo ghế của mình rồi ngồi cạnh cô.

Cả buổi ăn anh đều gấp cho cô, quả thật kể từ khi mang thai cô ăn rất nhiều nhưng cũng vì điều đó mà anh an tâm hơn.

Khoảng 10 giờ sáng

Ân Ân cùng anh bước xuống phòng khách. Anh dịu cô đến chiếc xe Brabus đã đỗ sẵn trước cửa, anh mở cửa ở ghế phụ giúp cô, Ân Ân nhìn anh rồi bước vào trong. Anh đóng cửa lại rồi trở về ghế lái của mình. Hôm nay chỉ có anh và cô, còn Lăng Vũ thì đã giúp anh xử lí một vài chuyện ở Tổng cục.

Tôn Khiết khởi động xe, chiếc xe từ từ lăn bánh chậm rãi rồi khởi biệt thự Khiết Ân. Anh lái xe với tốc độ rất chậm để tránh cô phải khó chịu. Ân Ân vui vẻ nhìn về phía trước, đối diện với con đường có dòng xe tấp nập.

Hôm nay cô rất vui vì chính ngày hôm nay cô sẽ được thấy hình hài bé nhỏ của tiểu bảo rồi bác sĩ nói khi thai nhi được 4 tháng thì cũng là lúc thai nhi hoàn toàn có đủ các chi và đã thành một con người bé nhỏ.

Ân Ân đưa tay xoa nhẹ bụng mình, không lâu nữa tiểu bảo của hai người sẽ được ra đời rồi cô và anh sẽ nuôi dạy nó khôn lớn. Ân Ân khẽ cười.

Chiếc xe chậm rãi chạy trên đường rồi cũng nhanh chóng đến trước cửa bệnh viện. Tôn Khiết nhanh chóng bước xuống mở cửa xe cho cô, anh cùng cô bước vào mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào hai người. Bởi họ quả thật rất xứng đôi, một người thì trai tài, một người thì gái sắc khi đi cạnh nhau thì tạo nên một cặp đôi hoàn hảo nhìn vào ai cũng đều thấy ghen tị.

Hai người chậm rãi bước thẳng đến phòng khám thai, nữ bác sĩ thấy hai người thì mỉm cười chào đón. Một lúc sau, hình ảnh một đứa bé hiện hữu trên màn hình tivi. Anh chăm chú nhìn vào nó, cảm xúc lúc này trên gương mặt của anh thật khó tả, hạnh phúc hay vui buồn không ai biết được duy chỉ có Ân Ân, cô không cần nhìn chỉ cần cảm nhận cũng biết anh vui đến cỡ nào.

Cô cũng vậy, mang trong người một đứa trẻ được tạo nên từ tình yêu, hạnh phúc, vui buồn và cả sự bá đạo lạnh lùng của anh nữa thì niềm vui của cô lớn đến bội phần.

Buổi khám thai cũng nhanh chóng kết thúc, anh cùng cô bước ra ngoài trên tay cô còn cầm một tấm ảnh nhỏ có lẽ là hình của tiểu bảo trong bụng cô. Bác sĩ nói không thể cho hai người biết được giới tính của tiểu bảo có lẽ là vì hiện nay có rất nhiều ca phá thai vì giới tính của em bé tăng cao và cũng là do tin trọng nam khinh nữ của nhiều người nên giới tính của em bé các bác sĩ đều không nói ra cho đến khi đứa bé được sinh ra đời.

Tôn Khiết và cô bắt đầu đi dạo quanh con phố nhỏ và cô cũng muốn mua một ít thức ăn mà cô thích nữa. Con phố tấp nập người qua kẻ lại, tiếng nói cười ở khắp mọi nơi. Nó không ồn ào mà là nhộn nhịp.

Anh nhìn cô nhưng đôi mắt cô cứ chăm chú nhìn vào chiếc bánh ngọt ở cách đó không xa chắc con thêm ăn của cô lại đến rồi, anh nhẹ giọng cắt tiếng hỏi cô.

" Em muốn ăn sao "

Cô không nói gì mà gắt đầu lia lịa, anh bắt lực thờ dài rồi nói.

" Em ở đây đi anh sang mua giúp em. "

" Yêu anh nhất "

Cô vui vẻ nói, anh nghe vậy liền véo má cô một cái rồi đi, đôi chân từng bước từng bước đi về phía tiệm bánh ngọt. Cô nhìn theo bóng dáng anh thì khẽ cười, anh thật chiều chuộng cô.

Bỗng một bàn tay nào đó với lực rất mạnh đẩy vào lưng cô, Ân Ân bất giác mất thăng bằng mà ngã về phía trước đúng lúc một chiếc xe từ đâu lao đến với tốc độ rất nhanh về phía cô.

" RẦM.... "

Thân ảnh nhỏ bé của cô bay lên như một thiên thần rồi lại và vào cửa kính phía trước của xe, cơ thể cô cứ như vậy mà lăn xuống mặt đường.

" A.....người gặp tai nạn là thai phụ." Một người hét lên.

"Mau gọi cấp cứu,thai phụ xảy ra tai nạn rồi"

Một người gấp gấp nói.

....

Vì mọi thứ diễn ra quá nhanh cô chỉ còn cảm thấy là ôm chặt bụng mình để bảo vệ con có lẽ vì phản xạ của một người mẹ chăng?

Nhưng bảo vệ thì có ít gì đâu, cô nằm thoi thóp trên mặt đường lạnh lẽo máu từ hạ thân và trán cô cứ thế mà tuông ra nhuộm đỏ cả một mặt đường.

Toàn thân cô giờ đây chỉ có máu hoàn máu, mùi máu tanh xông thẳng vào mũi cô, cái mùi mà cô ghét nhất bởi nó thật đáng sợ.

" K.....hiế.....t. C.....c.....ừ.....u.....cứu.....con. "

Giọng nói yếu ớt được phát ra từ miệng cô bởi cô đã cảm nhận được tiểu bảo.....tiểu bảo đang rời xa cô.....rời xa cô khi nó vẫn còn trong bụng mẹ. Máu chảy ra ngày một nhiều thấm ướt cả tấm hình trên tay cô.

" Triển Nhi, Ngọc Nhi đừng bỏ mẹ, mẹ biết con là một đứa trẻ ngoan nên con đừng bỏ mẹ, ba con rất thương con, ai cũng rất thương con, con không được đi "

Đôi mắt vô hồn nhìn lên bầu trời cao trong xanh kia, hình ảnh một đứa bé đang vẫy tay chào cô rồi từ từ biến mất. Khi đó cũng là lúc đôi mắt long lanh của cô từ từ khép lại, cô nằm bất động trên vũng máu đỏ tươi.

Còn anh khi nghe tiếng la hét thì vội vàng chạy ra, cảnh tượng trước mắt làm anh sửng sốt. Anh chạy thật nhanh về phía cô, anh quý xuống đỡ cô dậy, giọng nói run run vang lên.

" Ân.... Ân, em tỉnh lại...tỉnh lại...nhìn anh đi...đừng ngủ mà "

Anh ôm thân thể đầy máu của cô vào lòng ra sức gọi nhưng đôi lại là gì chỉ là sự im lặng đến đáng sợ.

" Tách....tách..."

Một giọt, hai giọt nước mắt của anh chảy xuống gương mặt cô. Tim anh dường như đang có hàng ngàn hàng vạn mũi dao đâm xuyên qua. Anh đã khóc, lần thứ hai anh khóc vì cô và cả sinh linh bé nhỏ trong bụng cô đang từ từ biến mất.

" Ân....Ân.....em mở mắt đi.....nếu không.....nếu không.....anh sẽ nói với mẹ vợ...là em ức hiếp anh.....em mau tỉnh lại đi. "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

~~~~~Rời xa~~~~~

Bệnh viện K

Các bác sĩ gọi nhất của bệnh viện với dáng vẻ gấp gáp, nhanh chóng tiến vào phòng cấp cứu nơi mà một thai phụ đang trong tình trạng nguy kịch. Trên gương mặt họ đều xuất hiện 1 nỗi sợ hãi chung và có lẽ chưa bao giờ họ chữa bệnh trong hoàn cảnh gần như họ chỉ cần gây ra một lỗi thời họ cũng có thể mất cả công việc đang làm

Trong phòng cấp cứu các bác sĩ nhanh chóng bắt đầu tiến hành phẫu thuật, cầm máu, truyền máu cho cô, mọi thứ diễn ra trong sự tập trung cao độ nhất của các bác sĩ

Ở ngoài cửa phòng, bóng dáng người con trai ngồi trên ghế chờ, sự lạnh lẽo, u ám toát ra từ người Tôn Khiết. Anh không khóc nữa mà đối lại là sự lo lắng, sợ hãi. Phải là anh đang sợ hãi, sợ hãi mất đi cô và cả tiểu bảo.

Cả người anh giờ đây toàn là máu nhìn vào chắc hẳn ai cũng sợ mà không muốn lại gần nhưng đó không phải là máu của anh mà chính là của Ân Ân.

Trong đầu anh giờ chỉ còn hình bóng của cô, cô cười, cô vui vẻ, cô hạnh phúc khi thấy hình ảnh của tiểu bảo đang từng ngày từng ngày lớn lên trong bụng của mình. Tôn Khiết nắm chặt tấm hình của tiểu bảo trong tay.

Anh muốn đây chỉ là một giấc mơ thôi, khi thoát khỏi giấc mơ này anh sẽ được nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cô khi đặt tay lên bụng gọi hai tiếng tiểu bảo.

Nhưng tất cả đều không phải là mơ, cô xảy ra tai nạn là thật, cô đang nguy kịch trong phòng cấp cứu cũng là thật. Đôi mắt anh tựa như vô hồn nhìn vào tấm ảnh đã nhuộm đầy máu trên tay.

Ân Ân là một người tốt, tiểu bảo không có tội tại sao mọi chuyện lại xảy ra với cô mà không phải là anh, phải chăng... anh đã sai khi kết hôn với cô, nếu không kết hôn thì giờ đây cô phải đến trường vui vẻ với bạn bè chứ không phải nằm trong đây.

Từng giây, từng phút rồi lại từng giờ trôi qua.

Nhưng Ân Ân vẫn còn nằm trong đấy, những y tá vội vã chạy ra không biết bao nhiêu lần để lấy thêm máu truyền cho cô những lúc đó anh như muốn lao vào bên trong thay cô chịu tất cả, anh muốn người nằm trong đó là anh chứ không phải là cô.

Lúc này ông bà Dư khi nghe tin cô bị tai nạn liền nhanh chóng đến. Bà Dư thấy anh ngồi đấy liền chạy ngay đến chỗ anh.

"Con bé tại sao lại như thế? "

Bà Dư nói với giọng run run như sắp khóc, Tôn Khiết chỉ im lặng mà gục đầu xuống, ông Dư đưa tay vỗ nhẹ vào vai anh rồi dịu bà Dư ngồi xuống ghế. Bậc làm ba mẹ như hai người có lẽ sẽ đau đớn gấp trăm lần khi nghe con gái mình xảy ra chuyện, lần trước bà không quá lo lắng vì cô chỉ bị thương ở mặt nhưng lần này thì sau.... là bị xe tông mà cô còn đang mang thai.

Cứ thế thời gian trôi qua thật lâu đến khi đến cấp cứu tất đi, cửa phòng phẫu thuật lại được mở ra thì nó đã trôi qua 5 tiếng đồng hồ rồi.

Tôn Khiết như một kẻ điên lao đến nắm lấy cổ của một vị bác sĩ, giọng nói có phần uy hiếp nói.

"Nói, cô ấy sao rồi? "

Vị bác sĩ đó ra sức nắm lấy tay anh dường như vị bác sĩ đó sắp không thở được nữa. Ông Dư vội bước đến trấn an anh, anh mới từ từ bỏ tay mình ra khỏi cổ người đó.

Sau khi thoát khỏi bàn tay anh, vị bác sĩ đó ho sặc sụa vài cái rồi vội đứng cách anh rất xa bởi nếu còn trước mặt anh thì tin mạng của người đó cũng xem như không còn bởi sự thịnh nộ của anh. Một vị bác sĩ đứng tuổi vẫn bình tĩnh đứng trước mặt anh nói.

"Chúng tôi thật sự xin lỗi vì không cứu được đứa bé, thành thật xin lỗi ngài. Còn bệnh nhân do mất máu quá nhiều nên lâm vào tình trạng hôn mê, một thời gian sẽ tỉnh lại ngài không cần lo lắng chúng tôi xin phép đi trước. "

Nói xong những vị bác sĩ đều rời đi, bà Dư sau khi nghe tin liền rơi nước mắt có lẽ vì cô không sao hay tiểu bảo không còn nữa. Ông Dư bước đến ôm bà vào lòng.

Còn Tôn Khiết sao khi nghe được đứa con bé bỏng chưa đời của hai người mất đi thì anh như chết lặng, anh đau sót và anh càng lo lắng cho Ân Ân cô, anh nghĩ cô sẽ ra sao khi nghe tin tiểu bảo mà cô mong chờ không còn nữa, nó đã mãi mãi ra đi rồi khỏi anh và cô.

Có lẽ ông trời không muốn tiểu bảo ở cạnh hai người mà muốn nó ở cạnh ông chăng?

Mọi suy nghĩ và sự lo lắng của anh bỗng chốc biến mất mà thay vào đó là sự lạnh lẽo, giận dữ,cả người anh đều được bao bọc bởi sát khí. Anh vội vàng rời đi mà không vào thăm cô. Anh như một con sói hoang đang đi tìm mục tiêu của nó, anh gần giọng nói.

"Tất cả kẻ đứng sau chuyện này đều phải CHẾT "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 48

~~~~~Trà thù~~~~~

Tại Tổng cục, mọi thứ đang diễn ra một cách gấp gáp không theo một quy tắc nào. Họ đã làm quần quật xuống 5 tiếng đồng hồ, điều tra, tìm manh mối, tìm kiếm kẻ phạm tội.

Người đứng đầu chỉ huy họ là người có sự tập trung cao độ nhất và cũng là người run sợ nhất bởi nếu chuyện này anh không điều tra xong có thể anh sẽ phải chịu đựng sự giận dữ của một con sói sắp giết người đó chính là Lăng Vũ.

Sau khi nghe tin Ân Ân xảy ra tai nạn anh liền biết nhiệm vụ mình phải làm là gì, anh cho người đi điều tra mọi góc ngách nơi xảy ra tai nạn và kết quả điều tra được chính là...

Kétttt...

Tiếng phanh xe in ỏi vang lên làm mọi người trong Tổng cục đều phải toát mồ hôi. Chưa đầy 1 phút bóng dáng người con trai cao lớn bước vào, khí lạnh từ cơ thể người đó toát ra làm mọi người bất giác rùng mình. Họ nhanh chóng đứng nghiêm nhìn người đang từ từ bước vào, bóng họ đồng loạt hô to.

"Chào Thiếu tướng. "

Tôn Khiết không nói gì, đôi mắt anh hiện lên một vài tia đỏ của máu nhìn xung quanh một lượt làm ai cũng đều mềm nhũn cả chân. Lăng Vũ cố giữ bình tĩnh đi lại trước mặt anh đứng nghiêm nói.

"Thiếu tướng, theo như điều tra được từ camera gần đó người đẩy thiếu phu nhân là một người đàn ông... "

"Trọng điểm "

Giọng nói lạnh lẽo của anh pun ra hai chữ làm những người xung quanh liên tục lao mồ hôi còn Lăng Vũ chẳng khác gì họ nhưng anh cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể.

"Người đẩy thiếu phu nhân là thuộc hạ của Tổng Lâm Cung còn người lái xe theo như các manh mối thì có thể đó là thuộc hạ của cánh tay phải Tổng Lâm Cung " Lãnh Minh " "

Lăng Vũ nhìn vào tập hồ sơ trên tay nhanh chóng nói. Nghe được cái tên Tổng Lâm Cung khí lạnh trong người anh lại bùng phát dữ dội, 5 ngón tay anh nắm chặt thành thành nắm đấm, đôi mắt đờn đờ sát khí nhìn Lăng Vũ nói.

"Tập hợp tất cả người tôi đã huấn luyện trong hôm nay tôi sẽ khiến băng đảng của Tổng Lâm Cung đều phải CHẾT "

Lời anh vừa nói ra mọi người đều cung kính gật đầu vội đi tập hợp tất cả người anh đã ra sức huấn luyện từ lâu tầm 50 người, tất cả đều tinh thông võ nghệ, bắn súng,... Anh huấn luyện họ bởi anh nghĩ sẽ có 1 ngày phải dùng đến tất cả họ nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy.

" Ân Ân anh sẽ không để em gặp bất kì nguy hiểm nào nữa "

Anh gần giọng nói, khi nghĩ đến cảnh tượng cô nằm trên vũng máu thì tim anh lại ngán lần đau nhói, họ kiệt anh mất con anh sẽ cho họ đều phải CHẾT.

[...]

Bệnh viện K, phòng vip

Không gian tĩnh lặng đến nỗi chỉ còn nghe tiếng máy móc đang chạy và hơi thở đều đặn của người ở đó.

Hình ảnh người con gái đang nằm trên giường bệnh với những vết kim tiêm chỉ chĩa trên người, ống chuyển dịch cứ thế từng giọt từng giọt chảy vào cơ thể cô. Giương mặt sắc sảo ngày nào giờ đây lại trở nên kém hơn, đôi môi có chút nhợt nhạt hẳn đi. Một mảnh băng gạc trắng quấn quanh trán cô, đôi mắt vẫn cứ nhắm nghiền như đang ngủ rất say nhưng có lẽ cô đang chìm vào trong một giấc mơ nào đó.

Chỉ mới vào sáng nay chiếc bụng của Ân Ân vẫn còn nhỏ cao mà giờ đây nó đã phẳng lại từ bao giờ.

Ông bà Dư đưa mắt nhìn cô, Ân Ân chỉ mới 20 tuổi mà phải chịu đựng rất nhiều chuyện không may như thế này, lòng họ chợt đau như cắt. Bà Dư chỉ cầu mong rằng đây sẽ là lần cuối cùng mà cô phải chịu đựng những tổn thương như thế này, bà muốn cô hạnh phúc nhưng tại sao trong hạnh phúc này lại chứa đựng rất nhiều sự đau khổ.

~~~~~

Mặt Trời lại bắt đầu đi ngủ, màn đêm lại bao trùm khắp mọi nơi.

Ở một nơi nào đó đang diễn ra một cuộc đấu súng dữ dội, từng phát súng được nã liên hồi, khói đạn bay mịt mù, tiếng kêu la thảm thiết, người người từ từ gục ngã, máu chảy lên lán nhuộm đỏ cả một vùng nhìn vào như một vườn hoa Bi Ngạn nằm cạnh sông Vọng Xuyên.

Anh tựa hồ như thần chết, lạnh lẽo, đáng sợ từ từ lấy đi sinh mạng của từng người. Cứ thế trong phút chốc căn cứ của băng đảng xã hội đen lớn nhất nước A nhanh chóng biến mất nhưng anh lại không tìm thấy thủ lĩnh của chúng nhưng anh quyết sẽ tìm được hắn. Băng đảng biến mất đó chính là cái kết cho kẻ hãm hại vợ của anh.

Mọi người làm xong nhiệm vụ liền nhanh chóng trở về Tổng cục, ai có vết thương thì nhanh chóng xử lý, hôm nay quả thật là một cuộc chiến không nhân nhượng một trong hai chỉ có 1 bên là sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

~~~~~Bên cạnh Ân Ân~~~~~

Ở bệnh viện, Ân Ân vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê, phải chăng cô không muốn tỉnh lại bởi chắc hẳn cô đang có một giấc mộng đẹp, giấc mộng ấy có Tiểu báo, có anh họ sống thật hạnh phúc, ở nơi đó không có kẻ đồ kị hay kẻ thù như ở hiện tại.

Ông bà Dư luôn túc trực bên cạnh cô không rời nửa bước kể từ khi Tôn Khiết rời đi mà không nói một lời. Hàm Lộ nghe tin cô bị tai nạn thì xong khóa học ở trường vào buổi chiều cũng nhanh chóng đến bệnh viện.

Hàm Lộ đứng trước cửa phòng bệnh, thấp thoáng đưa mắt nhìn vào bên trong qua cách cửa có một phần trong suốt bên trên. Hình ảnh một cô gái vẫn đang say sưa ngủ trên chiếc giường trắng muốt, bên cạnh còn có một đôi vợ chồng với nét mặt lo lắng nhìn chăm chú vào người con gái ấy.

Hàm Lộ đưa tay lên tay nắm cửa "Cạnh" tiếng mở cửa vang lên làm ông bà Dư đều quay đầu lại. Hàm Lộ bước vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Lộ Nhi là con sao, không phải con đang ở trường à sao lại đến đây." Bà Dư khẽ nói.

"Con học xong rồi ạ, con đến thăm Ân Ân một lát, Ân Ân cô ấy sao rồi ạ!"

Hàm Lộ bước đến cạnh bà hỏi.

Bà Dư buồn bã lắc đầu rồi nhìn sang Ân Ân.

"Vậy chồng cậu ấy đâu, sao chỉ có hai bác?"

"Tôn Khiết khi nghe tin đứa bé không còn thì đã rời đi đến giờ vẫn chưa quay lại." Ông Dư cất tiếng.

Hàm Lộ "Vâng" một tiếng rồi đi đến cạnh giường, bà Diêm báo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Hàm Lộ khẽ gạt đầu rồi kéo nhẹ ghế ngồi xuống. Ba người nói chuyện một lát thì Hàm Lộ bỗng nhiên lên tiếng.

"Hai bác ở đây cả ngày chắc cũng mệt rồi, hai bác về nghỉ ngơi đi, Ân Ân cứ để cháu chăm sóc nếu có việc gì cháu sẽ gọi cho hai bác."

"Nhưng...mai con còn phải học mà."

"Không sao đâu ạ, sáng mai con không có tiết với lại lát chốc chồng cậu ấy cũng đến khi đó cháu sẽ về ạ!"

"Nhưng...."

Bà Dư có chút lưỡng lự nói.

"Thôi bà cứ nghe lời thằng bé đi, nếu có việc gì Lộ Nhi sẽ thông báo cho chúng ta, bà cũng mệt cả ngày rồi."

Ông Dư vỗ nhẹ vai bà nói.

Bà Dư suy nghĩ một lát rồi gạt đầu, hai người cũng nhanh chóng thu xếp đồ đạc rồi rời đi.

Hàm Lộ và Ân Ân là bạn cùng nhau lớn lên nên ông bà Dư xem Hàm Lộ như con trai của mình và hai người cũng rất quý cô.

Hàm Lộ tiễn hai người ra cửa, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi bước lại kéo ghế ngồi xuống cạnh Ân Ân. Bàn tay nhỏ nhắn của Hàm Lộ đặt nhẹ lên tay cô, khẽ nói.

"Ân Ân, cậu phải nhanh chóng tỉnh lại đây, mọi người rất lo cho cậu đấy cậu có biết không?"

Hàm Lộ chăm chú nhìn Ân Ân, rồi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu mà Hàm Lộ đã ngủ thiếp đi từ bao giờ đến khi cô tỉnh giấc cũng là lúc 1 tiếng động nhỏ vang lên.

"Cạch"

Hàm Lộ chớp mắt vài cái rồi quay sang nhìn vào nơi đã phát ra tiếng động ấy. Một bóng dáng cao lớn từ từ bước vào, ngũ quan sắc sảo được Hàm Lộ nhanh chóng tiếp thu vào mắt, cô vội đứng dậy nói.

"Diêm thiếu gia, anh đến rồi sao?"

"Cứ gọi tôi là Tôn Khiết" Anh lạnh nhạt nói.

Hàm Lộ có chút khó hiểu rồi cũng nhanh chóng gạt nhẹ đầu.

Tôn Khiết nhẹ nhàng bước đến cạnh giường Ân Ân, đôi mắt hiện hữu tia đau lòng của anh nhìn vào gương mặt xinh đẹp đến từng góc cạnh của Ân Ân. Ánh đèn điện mập mờ chiếu sáng khắp cả phòng, bầu không khí trong phòng giờ đây trở nên tĩnh lặng đến lạ thường họ có thể nghe được cả tiếng thở đều đặn của nhau và cả tiếng máy móc đang chạy. Bỗng nhiên bầu không khí này nhanh hơn biến mất bởi giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên.

" Cô chăm sóc cô ấy đến bây giờ sao?"

" Không, tôi chỉ mới vào thôi tôi thấy hai bác có vẻ mệt nên tôi báo họ về nhà trước "

" Ừ "

" Nếu anh đã đến, tôi giao cô ấy cho anh tôi đi trước đây "

Hàm Lộ nói xong liền nhanh chóng rời đi nhưng chưa kịp đi hai bước đã bị lời nói của anh làm cô khựng lại.

" Lăng Vũ đang ở ngoài, tôi bảo cậu ấy đưa cô về "

" Không cần đâu, tôi tự về được. "

" Cô muốn Ân Ân không vui sao? "

Vẫn giọng nói lạnh lùng của anh vang lên, Hàm Lộ nghe xong thì chỉ biết thờ dài một cái rồi nói.

" Vậy tôi về trước "

Nói xong Hàm Lộ tiến ra cửa, cô nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài rồi đóng lại. Tôn Khiết cũng nhắc điện thoại gọi cho Lăng Vũ rồi nhanh chóng tắt đi. Anh ngồi xuống cạnh Ân Ân, anh đưa mắt nhìn xuống chiếc bụng phẳng lì của cô thì bỗng chốc tìm lại nhói lên phần nào.

Anh đưa tay lên má cô mà vuốt nhẹ, anh khẽ nói.

" Ân Ân, anh đang bên cạnh em đây, em nghe anh nói không, em phải nhanh chóng tỉnh lại có biết chưa, đừng ngủ nữa "

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng mang bao sự đau khổ vang lên, cũng sự hiểu lầm năm xưa của một người mà đã khiến cho anh mất đi tiểu bảo chỉ chút nữa thôi anh đã mất đi người con gái mà anh yêu nhất cả một đời. Anh nhất định sẽ tìm ra Tổng Lâm Cung và giải quyết tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

~~~~~Rung động~~~~~

Hàm Lộ chậm rãi bước đi dọc theo hành lang bệnh viện, ánh đèn sáng chói phản chiếu lên thân ảnh nhỏ nhắn của Hàm Lộ. Không gian yên tĩnh được bao trùm bởi ánh sáng của đèn điện, dọc theo dãy hành lang chỉ có bóng dáng cô và vài y tá túc trực vì đây là khu vip nằm ở tầng 4 nên rất ít người qua lại như các tầng khác.

Hàm Lộ tiến lại thang máy gần đó, cô nhẹ nhàng nhấn nút mở cửa rồi bước vào trong. Con số 1 đẹp đẽ nhanh chóng được cô ấn vào. Mấy phút trôi qua.

" Ting~~ "

Cửa thang máy từ từ mở, Hàm Lộ cứ thế bước một mạch ra ngoài cửa bệnh viện, cô đưa mắt nhìn về phía trước đối diện với Hàm Lộ phía xa xa là một người con trai chừng chạc đang đứng dựa lưng vào đầu một chiếc xe màu đen khá sang trọng.

Mái tóc đen được vuốt nhẹ ra phía sau, ánh đèn gần đó phản chiếu lên gương mặt không tí vết của Lăng Vũ làm anh toát lên vẻ đẹp trai mà ít ai để ý. Sau khi cởi bỏ bộ cánh phục trên người thay vào đó là 1 chiếc áo thun cùng chiếc quần tây đơn giản nhưng vẫn lộ ra khí thế uy nghiêm của một người cảnh sát.

Màn đêm bao trùm nhưng sự hiện hữu của Lăng Vũ cũng giống như những ngôi sao sáng trên bầu trời kia. Hàm Lộ vẫn đứng đó nhìn Lăng Vũ, trái tim bỗng nhiên không theo kiểm soát của cô nữa mà càng đập nhanh hơn phải chăng nó đang rung động bởi người con trai trước mắt.

Hàm Lộ nhanh chóng hít một hơi thật sâu rồi điều khiển lại nhịp đập của trái tim, cô tự nhủ rằng mình không nên run động trước bất kì ai vì cô biết bản thân hiện tại mình đang là gì.

Những cô gái xinh đẹp đến tò tính đều bị Hàm Lộ thẳng thừng từ chối bởi nếu họ biết giới tính thật của cô thì không biết họ sẽ ra sao. 20 mười năm qua cô vẫn không có 1 mối tình nào cũng vì điều đó.

Cô chưa rung động trước bất kì người con trai nào nhưng tại sao hôm nay tim cô lại đập rất nhanh khi thấy Lăng Vũ, chẳng lẽ.....

Hàm Lộ vội lắc đầu để cho những suy nghĩ vớ vẩn kia tan biến. Cô bước từng bước về phía Lăng Vũ. Lăng Vũ nhìn Hàm Lộ thì gật nhẹ đầu rồi bước về phía ghế lái. Hàm Lộ mở nhẹ cửa xe rồi bước vào trong, sau khi cả hai đều cài dây an toàn xong thì Lăng Vũ bắt đầu khởi động xe, chiếc xe từ từ lăn bánh và nhanh chóng hòa nhập với con đường tấp nập xe cộ.

Xe chậm rãi lướt qua từng tòa nhà bên đường, từng chiếc xe ở chiều đối diện.

Lăng Vũ bỗng nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng trong xe.

" Cậu muốn đi đâu? "

Hàm Lộ nghe xong thì khẽ nói.

" Anh đưa tôi về khu chung cư gần trường! "

Lăng Vũ gật nhẹ đầu rồi chăm chú nhìn về phía trước. Vì Hàm Lộ sợ sẽ gặp một chút rắc rối khi ở kí túc xá của trường nên đã thuê một căn nhà ở gần trường để ở và thuận tiện cho việc học. Khu chung cư này cũng dành cho những sinh viên có điều kiện như cô.

" Này, tôi có chút thắc mắc mãi không biết câu trả lời cậu có thể giúp tôi không? " Lăng Vũ nói.

" Anh nói đi! " Hàm Lộ có chút khó hiểu nói.

" Tôi không biết cậu có quan hệ gì với thiếu phu nhân mà tại sao khi cậu ở gần thiếu phu nhân thì thiếu tướng không nổi giận, tôi cực kỳ khó hiểu! "

" Anh muốn biết! " Hàm Lộ nhếch môi nói.

Lăng Vũ gật đầu, tất nhiên anh muốn biết rồi điều này đã khiến cho anh suy nghĩ rất nhiều và tại sau nỗi khi Hàm Lộ xuất hiện bên cạnh Ân Ân là anh phải đưa Hàm Lộ mà không phải ai khác.

" Tôi không biết, anh đi hỏi thiếu tướng nhà anh đi!"

" Tôi mà hỏi được thì cần hỏi cậu sao "

" Vậy thì đừng hỏi nữa "

" Cậu..... "

Lăng Vũ tức giận nhìn Hàm Lộ mà không thể nói được gì đành quay lại chăm chú lái xe.

Lúc này khi anhedonia rời khỏi thì bất chợt nhận được điện thoại của Tôn Khiết nên mới ở lại chờ Hàm Lộ về. Anh và Tôn Khiết sau khi trải qua cuộc chiến đấu đẫm máu kia thì nhanh chóng trở về Tổng cục, hai người nhanh chóng xử lí mọi chuyện rồi mới đến bệnh viện.

Hàm Lộ nhếch môi cười rồi nhìn ra ngoài cửa xe, khung cảnh ban đêm ở nước A này thật sự rất đẹp.

30 phút sau, chiếc xe chậm rãi dừng lại nơi cô đã nói.

Lăng Vũ quay sang nhìn Hàm Lộ, cô đã thiếp đi từ bao giờ. Đầu cô nghiêng về phía cửa xe, đôi mắt nhắm nghiền đẹp đẽ, hàng lông mày đậm, chiếc mũi cao cùng cái miệng đang cười nhẹ của Hàm Lộ làm Lăng Vũ không khỏi rời mắt.

Anh nhìn Hàm Lộ chăm chú, một sự rung động nhẹ bỗng nhiên nổi lên trong người anh. Anh có một cảm giác gì đó rất lạ, giống như đã yêu chẳng? Lăng Vũ đã nhìn thấy biết bao người con gái xinh đẹp nhưng chưa một lần nào có cảm giác như bây giờ, rung động, tìm đập nhanh trước một người con trai.

" Chẳng lẽ.... mình thích con trai sao? " Lăng Vũ nghĩ.

Gương mặt anh bỗng chốc đỏ nhẹ, Lăng Vũ bắt giác lắc đầu thật mạnh.

" Không được... không thể nào....không thể nào có chuyện này được! "

Anh nhanh chóng phản bác ý nghĩ khó tin lúc nãy.

Lăng Vũ liền ho khan vài tiếng làm Hàm Lộ chợt tỉnh giấc, Hàm Lộ nhìn ra ngoài rồi nói.

" Đến rồi sao! "

" Ừ, phải...đến rồi " Lăng Vũ đáp ứng nói.

" Ừ, làm phiền anh đã đưa tôi đến đây cảm ơn! "

Hàm Lộ vừa nói vừa tháo dây an toàn ra, cô nhìn Lăng Vũ rồi gật nhẹ đầu mở cửa bước ra. Lăng Vũ " Ừ " một tiếng rồi dõi theo bóng lưng cô từ từ khuất dần sau cánh cổng chung cư. Lăng Vũ không nghĩ ngợi nữa liền lái xe một mạch về nhà. Trên đường đi anh đều suy nghĩ những chuyện mà anh sẽ không cho nó xảy ra. Lăng Vũ quyết định sẽ đi tìm bạn gái để chứng minh anh không thích con trai và điều đó sẽ nhanh chóng thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

~~~~~5 ngày~~~~~

Năm ngày lại trôi qua nhưng Ân Ân vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê. Một cái nhủu máy hay khẽ động một ngón tay cũng không xảy ra.

Cô cứ nằm đấy mà nhắm nghiền hai mắt lại. Vết tiêm trên tay cô cũng ngày một nhiều, tiếng máy móc cứ chạy liên tục. Hình ảnh một người con trai cứ luôn bên cạnh cô không rời nửa bước.

Anh bỏ tất cả các công việc hiện tại mà bên cô, không biết từ bao lâu anh đã tiêu tụy hơn trước rất nhiều, đôi khi viễn mắt của anh lại xuất hiện một màu đỏ nhạt phải chăng anh đã khóc.

Ông bà Dư hay Hàm Lộ vào thăm Ân Ân cũng đều thấy đau lòng thay, họ bảo anh cứ nghỉ ngơi nhưng Tôn Khiết lại không đồng ý, anh nói anh phải luôn ở cạnh cô đến khi cô tỉnh lại. Mọi người cũng chỉ biết nhìn nhau rồi lắc đầu, họ không muốn nói gì thêm bởi cô nói anh cũng đều bỏ ngoài tai.

Mỗi ngày căn phòng bệnh này đều vang lên tiếng nói thò thè hay tiếng uy hiếp đầy đau khổ của một người con trai nói với một cô gái đang say sưa ngủ trên giường bệnh. Mỗi lời nói thốt ra đều làm cho người khác phải rơi nước mắt.

Từ ngày Tôn Khiết dẫn người cần quét băng đảng xã hội đen lớn nhất nước A đó thì hôm sau tất cả mọi thứ đều trở nên êm đềm. Lăng Vũ giúp Tôn Khiết xử lý tất cả mọi chuyện ở Tổng cục trong thời gian này, Lăng Vũ trở nên bận rộn hơn đến nỗi anh phải ở lại Tổng cục mấy ngày liền, có lẽ đây là lần đầu tiên Lăng Vũ bận đến như vậy, không biết những việc này sẽ diễn ra bao lâu nữa.

Màn đêm của ngày thứ năm Ân Ân hôn mê lại buồn xuống lần nữa, Tôn Khiết ngồi thẫn thờ bên cạnh cô, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Anh cuối nhẹ đầu xuống rồi đặt một nụ hôn ngọt ngào lên tay cô, chắc hẳn anh muốn dùng cách này để xoa dịu những vết tiêm trên tay Ân Ân.

Vài sợi tóc không được chải chuốt đang hoang phủ xuống gương mặt đã tiêu tụy đi phần nào của anh, nhưng không vì việc đó mà nét soái ca vốn có của anh mất đi.

Tôn Khiết ngược mặt lên nhìn Ân Ân, tay anh vẫn luôn nắm lấy tay cô như muốn truyền hơi ấm của mình sang người cô và anh cũng muốn cô có thể cảm nhận được anh đang ở bên cạnh mà mau chóng tỉnh lại.

Đôi mắt hiện hữu bao lo lắng của Tôn Khiết nhìn vào gương mặt cô, dù đang ngủ và sắc hồng kém nhưng nét xinh đẹp của cô vẫn không mất đi.

Không gian lúc này đây có thể khiến con người ta rơi vào nỗi sợ hãi bởi nó im ắng và chỉ nghe được tiếng máy móc đang chạy rất nhỏ.

Chợt mọi nỗi niềm sợ hãi nhanh chóng biến mất mà thay vào đó là sự buồn bã.

" Ân Ân, em biết không? Em ngủ 5 ngày rồi đấy, đến lúc em phải thức dậy rồi! Em mở mắt nhìn anh được không? Anh nhớ em lắm! Anh nhớ giọng nói của em, nhớ nụ cười của em nhớ tất cả mọi thứ mà em làm. Em thức dậy nhìn anh đi, đừng ngủ nữa....! "

Giọng nói nhẹ nhàng mang bao sự ước mong của anh vang lên. Chợt khóe mắt của anh lại đỏ lên, cứ thế từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống từ đôi đồng tử của anh. 1 giọt nước mắt mang theo sự cầu xin của anh rơi xuống tay cô.

Anh gục đầu nhìn xuống chiếc giường trắng muốt, anh không dám nhìn cô, anh không muốn cô thấy anh yếu đuối như thế này. Bây giờ chỉ có anh mới là nguồn động lực lớn nhất để cho cô tỉnh lại nhưng tại sao mỗi lần nhìn thấy cô như vậy anh lại trở thành một con người yếu đuối cần cô bên cạnh chứ.

Anh không nhìn cô nên anh sẽ không biết được ngay lúc này đây khóe mắt cô bỗng rơi một hạt trần trâu hiếm hoi, nó lăn dài trên má rồi dừng lại trên chiếc gối cô nằm.

Có lẽ Ân Ân đã cảm nhận được lời nói của anh. Cô cũng muốn nhìn thấy anh, thấy được những hành động của anh, thấy anh bá đạo, thấy anh mỉm cười nhưng tại sao cô lại không làm được. Đôi mắt vẫn không theo sự điều khiển của bản thân cô, nó cứ nhắm nghiền lại không thể mở ra được.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu mà anh đã thiếp đi bên cạnh cô, bàn tay anh vẫn nắm lấy tay cô không rời.

Màn đêm mang bao sự âm u, lạnh lẽo đến khắp mọi nơi và bao trùm tất cả, nhưng trong căn phòng nào đó vẫn còn chứa đựng sự ấm áp và sự hy vọng từ người con trai truyền sang cho cô gái bên cạnh, âm vang của tiếng máy móc hòa cùng hơi thở đều đặn của hai người tạo nên một âm thanh mà ít ai thích nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

~~~~~Tỉnh lại~~~~~

Mặt trời lại bắt đầu thức giấc, từng tia ánh nắng ban mai chiếu xuống khắp mọi nơi, từng dòng xe cộ chạy dập dờn trên từng con đường, người người cũng bắt đầu làm việc, họ mỉm cười vui vẻ cho một ngày mới nhưng đối với một người đó lại là một sự đau đớn.

Vẫn như mọi ngày, bác sĩ Ngô người phụ trách theo dõi tình hình của cô và cũng là người quen của anh bước vào, bên cạnh còn có một cô y tá. Bác sĩ Ngô, ông đã ngoài 50 là một bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện, hôm Ân Ân được đưa vào đây ông đã đi công tác nên đã không phụ trách ca cấp cứu đó.

Bác sĩ Ngô nhìn anh gật nhẹ đầu rồi bước lại xem tình hình của cô, một lúc sau ông quay lại nhìn anh lắc đầu nói.

" Vẫn không có tiến triển "

Anh không nói gì, sắc mặt vẫn không biến đổi gật nhẹ đầu rồi nhìn sang Ân Ân. Có lẽ câu nói này đã quá quen thuộc với anh trong những ngày qua, phải chăng cô không muốn gặp anh nữa không? Cô không muốn đối diện với những gì đã xảy ra chăng?

Bác sĩ Ngô vỗ nhẹ vai anh rồi nhanh chóng rời khỏi, ông đã gặp rất nhiều bệnh nhân trong tình trạng như Ân Ân họ tình lại được phải chăng là nhờ vào ý trí và sự kiên cường của mỗi người, có thể 1, 2 ngày hay 1 tuần, 1 tháng và cũng có thể là rất lâu nữa.

Y tá nhanh chóng thay thuốc và xử lý vết thương giúp cô, mọi thứ đã xong y tá cuối đầu chào anh rồi cũng rời khỏi. Căn phòng bây giờ lại trở về trạng thái ban đầu, không gian yên ắng chỉ có hai người.

Vết thương trên trán và bụng Ân Ân đang dần dần lành lại nhưng tại sao cô vẫn chưa tỉnh lại chứ. Tôn Khiết đưa tay nhẹ nhàng chỉnh lại chăn giúp cô rồi ôn nhu nhìn Ân Ân.

Một lúc sau bà Dư đến, nhìn thấy anh như vậy bà chỉ biết an ủi anh dù trong lòng bà bây giờ cũng không khác gì anh. Bà ở lại một lúc rồi cũng rời đi.

.....

Chiều đến

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, hình ảnh hai người một nam một nữ bước vào với dáng vẻ gấp gáp, lo lắng. Nghe tiếng mở cửa anh không quay lại nhìn mà lạnh lùng nói.

" Ai "

" Là ba mẹ "

Giọng nói trầm ấm mà quen thuộc vang lên, nghe được hai từ đó anh liền quay đầu lại, đối diện với anh là ông bà Diêm. Anh vội cất tiếng.

" Mẹ... Ân Ân có ấy...con xin lỗi đều tại con nên cô ấy mới... "

" Con đừng tự trách, mẹ biết cả rồi, con bé phúc lớn mạng lớn nhất định sẽ tỉnh lại! "

Bà và nói vừa bước lại ôm lấy anh, viên mắt bà Diêm từ lúc nào đã ửng đỏ, bà đang cố kiềm nén cảm xúc của mình lại. Trước khi đến đây bà đã từng nghĩ sẽ đánh anh, sẽ mắng anh một trận nhưng rồi khi bước vào đây thấy anh tiều tụy như vậy bà lại không nỡ.

Ông Diêm tiến lại vỗ nhẹ vai bà. Họ đã biết tất cả những gì đã xảy ra nhưng lúc đó sức khỏe bà Diêm không tốt nên ông Diêm không muốn cho bà đi một chặn đường dài đến đây, dù không đến thăm cô nhưng tình trạng hằng ngày của Ân Ân ông bà đều biết.

Ông bà chỉ không hiểu một người tốt như Ân Ân tại sao phải chịu nhiều sự đau khổ như vậy? Cô đang rất hạnh phúc khi mang đứa con đầu lòng nhưng tại sao ông trời lại nỡ cướp đi nó chứ!

Bỗng ngón tay người con gái nằm say ngủ bao ngày đột nhiên cử động, đôi mắt nháu chặt lại, nét mặt hiện lên tia hoảng sợ có lẽ cô đang rơi vào một giấc mộng, một giấc mộng thật đáng sợ đối với cô. Đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra, ánh sáng mờ ảo của ánh đèn tiếp xúc với đôi mắt đã chìm trong bóng đêm gần 6 ngày làm cô bất giác chớp nhẹ mắt lại.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh một màu trắng xóa bao trùm cả căn phòng, mùi thuốc khử trùng mà cô ghét nhất cứ thế xông vào mũi làm cô khó chịu.

Ân Ân bất giác đưa tay sờ lên bụng như nhớ ra điều gì đó, cô cứ sờ mãi chiếc bụng phẳng lì của mình giọng nói có phần hoảng sợ thốt lên.

" Con...tiểu báo... "

Nghe được giọng nói ấy mọi người đều quay sang nhìn cô, ai nấy cũng vui mừng khi bắt gặp đôi mắt cô đang mở, cô đã tỉnh, tỉnh lại sau bao ngày chìm vào giấc ngủ. Anh như được sống lại nhanh chóng nắm lấy tay cô, từng giọt nước mắt trên khóe mắt lại bắt đầu rơi xuống. Giọng nói vui mừng vang lên.

" Ân... Ân! Em tỉnh rồi, cuối cùng em cũng tỉnh rồi! Em không sao chứ? Em có đau ở đâu không?

" Anh...con...con...chúng ta đâu...tiểu báo đâu... "

Ân Ân hoảng sợ nắm chặt lấy tay anh, từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Lời nói của cô thốt lên làm tim anh thắt nghẹn lại, anh thật sự không muốn nói cho cô biết sự thật vì cô mới tỉnh lại nhưng anh lại muốn có đối diện với nó và anh sẽ luôn bên cạnh cô. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, bàn tay to lớn nắm chặt lấy đôi tay bé nhỏ của cô, cố gắng trấn an cô nói.

" Ân Ân...em nghe anh nói chúng ta sau này sẽ có thật nhiều thật nhiều con, chúng ta sẽ tự tay nuôi dạy nó, còn tiểu báo nó không có duyên với chúng ta..."

Chưa đợi anh nói hết câu cô đã vội cướp lời anh.

" Không! Không...con...con...chúng ta còn sống...nó vẫn còn sống....anh nói dối...trả lời em đi...tiểu báo còn sống đúng không, mau trả lời em đi... "

Ân Ân liên tục lắc đầu, nước mắt cứ thế mà tuôn ra ngày một nhiều, bàn tay bé nhỏ ra sức nắm chặt lấy tay anh. Tôn Khiết cố gắng trấn an cô, anh lớn tiếng nói.

" Ân Ân, em nghe cho rõ đây, con mắt rồi là " MẮT RỒI " em có biết không! "

Lời nói thốt ra như thể muốn lấy đi mạng sống của anh, anh đau đớn nói khi nói ra những từ đó nhưng biết làm sao bây giờ chỉ có nói như vậy mới khiến cô chấp nhận việc mất tiểu báo.

Từ " mắt rồi " cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô, bàn tay siết chặt tay anh từ từ buông lỏng, đôi mắt vô hồn của cô nhìn lên khoảng không trên trần. Một màu trắng cứ quanh quẩn trong mắt cô, cô không nói gì chỉ im lặng, sự im lặng kéo dài rất lâu làm anh có chút lo lắng khẽ nói.

" Ân Ân...em nói gì đi, đừng im lặng mà...Ân Ân! "

Đáp lại lời nói của anh vẫn là sự im lặng, đôi mắt cô vô hồn cứ thế nhìn mãi lên trần, bàn tay nhỏ nhắn xoa nhẹ chiếc bụng nơi mà từng có 1 sinh linh bé nhỏ tồn tại. Anh nhìn thấy vậy lại càng đau đớn hơn mà nắm lấy tay cô, anh cúi đầu hôn nhẹ lên nó, nước mắt lại không tự chủ rơi lên tay cô.

Ông bà Diêm đứng cạnh quan sát thì không khỏi đau lòng, bà Diêm ôm chầm lấy ông Diêm đôi đồng tử trên mặt bà cũng không kim được mà rơi nước mắt.

Cảnh tượng lúc này thật sự phải khiến con người ta phải đau xót. Không gian bỗng chốc rơi vào trạng thái tĩnh lặng đến đáng sợ nó mang đến sự đau khổ, sự mất mát của những người ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

~~~~~Thông suốt~~~~~

Từ khi Ân Ân tỉnh lại cô cứ như một người mất hồn, cô không nói lời nào, nước mắt cũng không rơi xuống dù chỉ một giọt. Tôn Khiết ngồi bên cạnh an ủi cô, anh đã nói rất nhiều nhưng mọi lời nói của anh cô đều để ngoài tai.

Ông bà Diêm và ông bà Dư khi thấy vậy chỉ biết nhìn nhau rồi lẳng lặng ra ngoài bởi họ không muốn đau lại càng đau hơn.

Ngày hôm đó thật sự là một ngày rất dài đối với anh, ngày cô tỉnh lại cũng như ngày cô gặp tai nạn đó thật sự là một nỗi đau rất sâu trong lòng anh.

Mỗi bệnh nhân rơi vào tình trạng hôn mê khi họ tỉnh lại thì không biết gia đình, người thân họ vui ra sao nhưng đối với cô nó lại khác hẳn hoàn toàn, cô tỉnh lại mà cứ như kẻ không hồn, vô tri vô giác thì như vậy có khác gì việc cô hôn mê chứ!

Bác sĩ Ngô bảo Ân Ân tỉnh lại là việc rất tốt nhưng có lẽ là do cú sốc mất con quá lớn đối với Ân Ân nên cô mới trở nên như vậy.

Ngày thứ hai từ khi cô tỉnh lại cũng bắt đầu.

Ánh sáng từ cây đèn trần mờ ảo chiếu rọi khắp căn phòng, nhiệt độ trong phòng vừa phải, trên chiếc giường bệnh trắng muốt gần cửa sổ hình ảnh người con gái đang ngồi thẩn thờ, đôi mắt vô hồn nhìn về phía cửa sổ nơi có thể nhìn thấy được bầu trời, nhìn thấy được những tòa nhà đối diện hay những dòng xe cộ phía xa xa nhưng đáng tiếc cánh cửa ấy đã bị tấm rèm nhưng màu trắng che mất.

Đôi tay nhỏ nhắn đầy rẫy những vết tiêm nhẹ nhàng đặt lên chiếc bụng phẳng lì của cô. Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng bởi xung quanh chỉ có mỗi cô có lẽ anh đã đi đâu đó rồi chăng?

" Cạch " Tiếng mở cửa bỗng chốc vang lên, thân ảnh to lớn của Tôn Khiết từ từ bước vào, đôi mắt anh chăm chú nhìn vào Ân Ân, gương mặt hiện lên bao nét buồn bã. Anh chậm rãi bước đến bên cạnh giường cô, khẽ nói.

" Ân Ân, em sao vậy? "

Nghe được giọng nói ấy, cô quay đầu lại rồi nhào lại ôm chặt lấy eo anh. Anh khá bất ngờ với hành động này của cô nhưng rồi lại trở nên vui mừng mà xoa nhẹ đầu cô, cái ôm đầu tiên khi cô tỉnh lại đến giờ, nó giúp anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào bởi cô lẽ cô đã chấp nhận những việc đã xảy ra rồi chẳng?

Ân Ân ôm chặt lấy anh, mặt cô tiếp xúc với cơ thể anh, cô tham lam hít lấy hơi ấm từ người Tôn Khiết, cô nhớ anh, nhớ hơi ấm từ người anh, nhớ nụ cười của anh và rất nhiều rất nhiều thứ khác. 6 ngày cô chìm vào giấc mộng dài, 1 ngày cô cố gắng chấp nhận sự thật. 1 ngày đó cô dường như tuyệt vọng hoàn toàn, cô từng có suy nghĩ muốn đi theo tiểu bảo nhưng những điều đó chỉ là suy nghĩ nhất thời bởi cô là ai chứ? Là Dư Ân Ân, là một người rất cứng rắn, kiên cường trước mọi khó khăn. Cô không chỉ có một mình tiểu bảo mà cô còn có ba mẹ, Hàm Lộ, bạn bè và đặc biệt là còn có anh. Anh là một người chồng tốt dù luôn lạnh lùng, bá đạo nhưng khi có anh cô rất hạnh phúc, cô tự hứa với lòng mình dù hiện tại hay tương lai xảy ra bất cứ chuyện gì cô sẽ cùng anh đối mặt với nó.

Một lúc sau, Ân Ân buồn tay ra, cô ngược mặt lên nhìn anh, đôi mắt long lanh đẹp đẽ tựa như ánh trăng phản chiếu qua mặt nước êm đềm trong xanh của cô nhìn thẳng vào mắt Tôn Khiết. Giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng của cô cất lên.

" Em xin lỗi đã làm anh lo lắng, em đã nghĩ thông rồi có lẽ tiểu bảo không có duyên với chúng ta, em hi vọng nó sẽ tìm được một gia đình mới, bình an chào đời! "

Ân Ân nở nụ cười nhẹ, nụ cười mà anh hằng mong đợi, anh khẽchứcười đưa tay xoa nhẹ đầu cô, khẽ cất giọng.

" Ngốc ạ! Em nghĩ được vậy là tốt rồi, chúng ta còn trẻ nhất định sẽ có thật nhiều bảo bối nhưng chỉ tiếc là em có chịu cùng anh hợp tác để có bảo bối không? "

Anh nở một nụ cười nham hiểm nhìn Ân Ân khiến cô ngỡ ngàng đó mặt, cô tức giận lườm anh một cái rồi quay mặt sang chỗ khác. Tôn Khiết thấy cô như vậy thì bao nỗi lo lắng suốt mấy ngày qua liền tan biến, anh rất mừng là cô đã trở lại như trước, anh biết cô nhất định sẽ vượt qua tất cả mọi chuyện và anh thế là sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa, mọi ân oán của anh và Tổng Lâm Cung cũng phải nhanh chóng kết thúc bởi anh còn nợ cô một hôn lễ mà bao người con gái đều mơ ước.

Anh đưa tay xoay nhẹ người cô lại rồi ôm lấy cô vào lòng, khẽ nói.

" Ân Ân, em biết không! Hôm qua khi nhìn thấy em như vậy anh đau lắm, anh biết là anh không tốt! Anh không bảo vệ được em, anh xin lỗi! Nhưng em hứa với anh một chuyện, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì em hãy nhớ là anh luôn bên cạnh em, được không? "

Ân Ân không nói gì chỉ gạt nhẹ đầu rồi ôm chặt lấy anh, khóa mắt cô đã nhòa đi và xuất hiện một màu đỏ nhạt. Cô cố gắng kìm nén cảm xúc của mình lại bởi cô không muốn khóc, không muốn anh lo lắng nữa.

Ông bà Dư và ông bà Diêm khi biết Ân Ân đã trở lại như trước thì không biết họ đã vui mừng đến thế nào. Bà Dư và bà Diêm cùng nhau nấu những món thật là ngon mang đến cho cô và cũng giúp cô mau chóng bình phục.

Mấy ngày lại trôi qua, cô muốn về nhà nhưng bác sĩ Ngô bảo cần phải theo dõi một thời gian. Mỗi ngày cô cứ nằm lì trên chiếc giường bệnh trắng muốt khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Ông Diêm thấy cô đã dần bình phục nên không ở lại lâu mà trở về Anh vì một số tài liệu quan trọng của tập đoàn cần ông giải quyết, còn bà Diêm thì muốn ở lại chăm sóc Ân Ân một thời gian rồi mới trở về sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

~~~~~Em gái~~~~~

[...]

Ánh nắng của buổi trưa mang đầy hơi nóng chiếu xuống nước A. Trong phòng bệnh vip, nhiệt độ vừa phải khác hẳn với bên ngoài, hình ảnh người con gái đang mài mê giải trí với chiếc điện thoại trên tay. Mái tóc được buộc gọn gàng, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn vào màn hình, đôi tay nhanh nhảo điều khiển chiếc điện thoại.

Chơi game chính là trò để giải trí cho cô khi nhàm chán, căn phòng chỉ có mình cô bởi anh đã ra ngoài với bác sĩ. Cô đang mài mê vào chiếc điện thoại thì bỗng giật mình vì tiếng mở cửa mạnh bạo của ai đó, cô chán ghét quay đầu nhìn lại phía cửa.

" RẦM " tiếng đóng cửa vang lên dữ dội tiếp sau đó là tiếng gậy cao gót ma sát với nền gạch tạo nên một thanh âm khiến người ta phải khó chịu từ từ bước vào.

Hiện hữu lên tầm mắt của Ân Ân là một cô gái khá xinh đẹp, thân hình mảnh mai với chiếc váy trắng liền dài ngang gối. Chiếc váy được thiết kế khá kín đáo nhưng vẫn tôn lên 3 vòng hoàn hảo của người con gái đó. Mái tóc màu vàng nhạt xòa dài xuống ngang lưng, chiếc kính râm mang một màu đen huyền ảo che đi gương mặt xinh đẹp của cô gái ấy.

Cô gái ấy bước thẳng đến giường cô, nhẹ nhàng kéo chiếc ghế bên cạnh mà ngồi xuống, Ân Ân thấy khó hiểu đành cất tiếng nói.

" Cô là ai, đến tìm tôi sao? "

" Phải, tôi đến chỉ muốn nói một vài chuyện! "

Vừa nói, cô ta đưa tay tháo nhẹ chiếc kính râm xuống, một gương mặt hoàn hảo hiện lên trước mắt Ân Ân. Đôi mắt cô ta thật đẹp, đôi mắt có thể khiến cho người khác vừa nhìn vào liền bị cuốn hút vào đó. Đôi môi đậm được chau chuốt kĩ càng. Chiếc mũi cao cùng với đôi môi đó miệng đầy kiêu gỏi. Cô ta nhàn nhã dựa lưng vào thành ghế, tiếp tục nói.

" Dư Ân Ân, 20 tuổi chuyên ngành khoa học thông tin đã kết hôn với Diêm Tôn Khiết chưa đến 1 năm, vừa xảy ra tai nạn nên mất con, thế nào tôi nói đúng chứ? "

Cô ta nhìn Ân Ân bằng ánh mắt dò xét, Ân Ân nghe câu nói của cô ta thì có chút ngỡ ngàng nhưng khi nghe đến câu nói " mất con " thì lòng cô lại nhói lên. Sắc mặt cô bỗng chốc thay đổi, cô tự nhủ là sẽ quên chuyện này nhưng tại sao mỗi khi nhắc đến cô lại đau đớn như vậy chứ! Ân Ân nhanh chóng giấu nỗi đau vào lòng nụ cười nhẹ trên môi bỗng xuất hiện, cô gạt nhẹ đầu nhìn cô ta khẽ nói:

" Cô nói rất đúng, cô biết rõ mọi chuyện của tôi như vậy xem ra... mục đích của cô đến đây không đơn giản rồi! "

" Cô rất thông minh, tôi đến đây là có mục đích. "

Cô ta khẽchứcười rồi nói tiếp:

" Cô nghĩ sao nếu tôi đang mang thai con của Diêm Tôn Khiết? "

Câu nói của cô ta phát ra làm Ân Ân như chết lặng, " mang thai, cô ta đang mang thai sao? " Câu hỏi ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô một lúc lâu bỗng cô khẽchứcười nhẹ rồi nhìn về phía cô ta nhẹ giọng nói:

" Cô chắc đó là con của anh ấy! "

"Nếu tôi nói chắc có đồng ý nhường anh ấy cho tôi chứ! Dù gì con tôi cũng không thể không có ba, cô từng có con thì chắc hẳn nên biết điều này. "

"Phải, tôi biết nhưng tôi sẽ không nhường chồng mình cho kẻ khác "

Ân Ân nhìn thẳng vào đôi mắt của cô ta kiên định nói.

"Tại sao? "

Cô ta có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói ấy của Ân Ân, cô thấy rõ được sự kiên định trong lời nói lẫn ánh mắt của Ân Ân liền nhếch môi cười.

"Bởi tôi tin chồng tôi không làm những chuyện tổn thương tôi."

"Làm sao cô lại tin anh ấy đến thế, Diêm Tôn Khiết là một người đẹp trai, nhiều tiền những cô gái đẹp hơn cô đều muốn có được anh ấy rồi sẽ có 1 ngày anh ấy sẽ rời xa cô mà ở bên bọn họ! "

"Tôi tin anh ấy vì tôi yêu anh ấy và không có lí do nào mà tôi lại không tin tưởng người tôi yêu."

Lời nói không một chút chần chừ hay do dự của Ân Ân phát ra làm cô ta nở một nụ cười tuyệt mỹ.

Bỗng một tiếng "Cạch" vang lên, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra cùng lúc đó là một giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên:

"Diêm Cẩm Tuyết, em muốn chết sao! "

Câu nói mang đầy sự lạnh lẽo bao trùm căn phòng, người con gái ngồi ở ghế bỗng nhiên rung mình rồi vội đứng dậy chạy sang phía giường bên kia, cô lấy thân hình của Ân Ân làm vậy che chắn rồi núp sau đó, giọng nói mang sự úy khuất khác hẳn lúc nãy vang lên:

"Em không muốn chết, em chỉ muốn dò sét một chút thôi mà! "

"Ai cho em lá gan đi dò xét chị dâu của mình hả? "

Anh lạnh lùng bước vào, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào người đang ở phía sau Ân Ân.

"Chị dâu, giúp em với đừng cho anh ấy đánh em mà, hức hức! "

Diêm Cẩm Tuyết ra sức lay lay tay cô, gương mặt trở nên đáng yêu khác hẳn với đáng vẻ chừng chặc lúc này.

Ân Ân trở mặt ngỡ ngàng trước mọi lời nói và hành động của người con gái này, "Không phải lúc này nói muốn cô nhường chồng sao, sao giờ đây lại là chị dâu " cô có chút bối rối thì bỗng bị cắt ngang bởi một lời nói vang lên.

"Chào chị dâu, em là Cẩm Tuyết em gái của anh Khiết, em đang là nhà thiết kế. Em xin lỗi vì chuyện lúc nãy ạ nếu em nói gì không đúng chị cứ trách phạt. "

Cẩm Tuyết nhìn cô nói. Cô là Diêm Cẩm Tuyết năm nay 24 tuổi, là em gái của Diêm Tôn Khiết hiện đang là 1 nhà thiết kế, cô có 1 công ty riêng và đó cũng là 1 trong các công ty thuộc tập đoàn K. Cô rất ít khi qua nước A nên việc Tôn Khiết có em gái hầu như không ai biết trừ những quan gia Tô và Lăng Vũ.

Ân Ân như hiểu ra mọi chuyện nhìn Cẩm Tuyết khẽ mỉm cười nói.

"Không sao đâu! "

"Em qua đây làm gì? "

Tôn Khiết lạnh lùng hỏi.

"Daddy kêu em qua với mami và em cũng muốn ra mắt với chị dâu. "

"Em gặp rồi thì về đi! "

Giọng nói chán ghét của anh vang lên dường như anh không muốn Cẩm Tuyết ở lại chẳng?

"Chị dâu, anh hai đuổi em về kia em không muốn, em muốn ở lại đây với chị được không? "

Cẩm Tuyết vừa nói vừa nhìn Ân Ân với đôi mắt ngẩn lệ, Ân Ân cười khỏ trong lòng nắm lấy tay của Cẩm Tuyết gạt nhẹ đầu rồi quay sang nhìn Tôn Khiết nhẹ giọng nói.

"Anh để Cẩm Tuyết ở lại đi, em cả ngày ở trong này cũng không có gì làm cứ để cô ấy trò chuyện với em, mấy hôm nay anh cũng không đi làm rồi có việc gì thì anh cứ đi làm đi, em không sao! "

Anh không nói gì mà chỉ gạt nhẹ đầu rồi lườm Cẩm Tuyết một cái, cô thấy vậy cứ như trẻ con mà lẽ lười trêu anh rồi quay sang Ân Ân như không có chuyện gì xảy ra. Hai anh em nhà này gặp nhau là như nước với lửa.

Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh Ân Ân và giúp cô gọt trái cây. Cẩm Tuyết và Ân Ân hay người nói chuyện rất vui, dường như hai người họ xem anh như không khí mà không màng tới vậy.

Đến trưa bà Diêm đem thức ăn đến cho hai người rồi cùng Cẩm Tuyết trò về biệt thự vì họ không muốn làm bóng đèn và ăn cầu lương của cặp vợ chồng này a~~.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

~~~~~Gặp mặt~~~~~

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã gần 1 tháng. Ân Ân đã sớm xuất viện và trở lại cuộc sống bình thường như trước.

Căn phòng nơi đã chuẩn bị cho tiểu bảo vẫn còn như cũ bởi cô vẫn muốn giữ lại xem như căn phòng ấy là chuẩn bị trước cho tiểu bảo, nó sẽ nhanh chóng xuất hiện trong một thời gian nào đó trong tương lai nhưng có lẽ sẽ nhanh thôi.

Tôn Khiết đã trở lại Tổng cục sau 2 tuần anh không đến, mọi công việc dường như đã chất thành núi dù đã được Lăng Vũ xử lý phần nào. Bầu không khí khi có anh liền trở nên căng thẳng hơn nhưng ai nấy đều cảm thấy vui khi anh đã trở lại.

Sau khi Ân Ân xuất viện mấy ngày, bà Diêm cùng Cẩm Tuyết liền lên máy bay và trở về Anh. Trước khi đi bà Diêm cùng bà Dư đã định ngày để tổ chức lễ cưới cho hai người, anh và cô đều gật đầu đồng ý. Váy cưới của Ân Ân sẽ do chính tay Cẩm Tuyết thiết kế, Cẩm Tuyết đã hứa sẽ làm cho Ân Ân trở thành cô dâu đẹp nhất. Hôn lễ của hai người chắc hẳn sẽ là 1 hôn lễ thể ki được người người ngưỡng mộ.

Cuộc sống của anh và cô hiện tại rất yên bình và hạnh phúc dường như mọi nguy hiểm đã dần biến mất. Ân Ân đã học thêm nhiều cách để bảo vệ bản thân cô tự hứa sẽ là 1 người phụ nữ mạnh mẽ và có thể bảo vệ cho người mà cô yêu thương.

Cô không phải là một kẻ chỉ biết dựa vào sự bảo vệ của anh để sống bởi nếu như vậy kẻ thù của anh sẽ dùng cô để đối phó với anh như một điểm yếu.

Tôn Khiết đã kể lại tất cả những gì liên quan giữa anh và Tống Lâm Cung cho Ân Ân, nghe xong cô dường như hiểu rõ tất cả mọi chuyện nhưng cô nghĩ mọi chuyện sẽ nhanh chóng được anh giải quyết trước hôn lễ của hai người.

Tại Tổng cục

Không gian tĩnh lặng, tiếng hít thở đều đặn cùng tiếng sột sọat phát ra từ những trang giấy chứa đầy thông tin của những vụ án cứ như vậy mà phát ra.

Thân ảnh cao lớn với bộ cánh phục được khoác lên người làm tôn lên vẻ uy nghiêm, đầy khí thế của Tôn Khiết. Dáng vẻ lạnh lùng và nghiêm túc làm việc như ngày nào của anh khiến mọi người đều cảm phục khi nhìn thấy.

Đôi mắt Tôn Khiết đang nhìn vào tài liệu trên tay tựa như những con sói đang nhìn chăm chăm vào con mồi phía trước, chăm chú đến khác lạ.

Bỗng tiếng bước chân gấp gáp vang lên, Lăng Vũ bước vào đứng nghiêm trước bàn làm việc của anh dùng tay chào rồi nói.

"Thiếu tướng, có một tin nhắn nhắc danh vừa gửi đến cho ngài!"

"Nói!"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, đôi mắt anh vẫn giáng vào từng dòng chữ trên giấy như thể anh không quan tâm kẻ gửi tin nhắn đến là ai.

Lăng Vũ có lẽ đã quá quen thuộc với tình cảnh này nên nhanh chóng cất tiếng nói:

"Tin nhắn gửi đến có lẽ là của Tổng Lâm Cung hẳn nói: cần phải giải quyết một số chuyện với ngài rồi, 3 ngày sau 9 giờ tại tòa nhà Death ngoại ô thành phố K, quy tắc người đến có lẽ ngài cũng biết."

Hàng lông mày của Tôn Khiết khẽ nhu lại khi nghe đến cái tên Tổng Lâm Cung, cái tên này đã là một nỗi hận mãi không quên tận sâu trong lòng anh.

Hàn khí từ người anh lại tỏa ra khiến Lăng Vũ lạnh cả sống lưng. Tôn Khiết bỗng lạnh lùng cất tiếng nói:

"Chuyện này không được tiết lộ cho bất kì ai đặc biệt là Ân Ân, tôi sẽ tự có cách giải quyết!"

"Rõ, vậy tôi xin phép đi trước"

Lăng Vũ nghiêm giọng nói rồi nhanh chóng rời khỏi khi thấy được cái gật nhẹ đầu của Tôn Khiết.

Sau khi Lăng Vũ rời đi, anh khẽ nhếch môi cười, nụ cười mang bao sự chết chóc trong đó bởi con nòi đã tự động dâng lên miếng thịt béo bở cho 1 con sói luôn tìm cách bắt nó.

Kẻ thù đã tự tìm đến cửa và tất nhiên anh sẽ không bỏ qua cơ hội lần này rồi. Lần gặp mặt này chắc hẳn sẽ có kẻ chết người sống và mọi âm oán cùng âm mưu sẽ nhanh chóng kết thúc vào 3 ngày tới.

Từ sau tin nhắn ấy gửi đến, mọi thứ dường như diễn ra một cách rất bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Anh không lo sợ hay bất an bởi có lẽ anh đã biết trước được kết quả, anh nhất định sẽ không chịu thua dưới tay 1 kẻ thù.

3 ngày đã chậm rãi trôi qua, hôm nay cũng chính là ngày để chấm dứt mọi âm oán của hai người.

Tôn Khiết thức dậy rất sớm và rời đi khi cô còn đang say giấc. Trước khi đi anh còn không quên hôn nhẹ lên trán cô xem như một lời chào buổi sáng. Tôn Khiết luyến tiếc rời khỏi trán cô, đôi mắt ôn nhu nhìn cô một cái rồi nhanh chóng rời đi, mỗi bước đi anh đều không để phát ra tiếng động bởi anh không muốn cô giật mình thức giấc chẳng?

Nhưng có lẽ anh đã nghĩ sai, sau khi cánh cửa phòng khép lại cũng là lúc đôi mắt đã nhắm lại từ bao giờ bỗng chậm rãi mở ra, đôi mắt hiện hữu tia lo lắng cùng sự khó hiểu của Ân Ân nhìn về phía cửa, mọi hành động của anh từ khi này cô đều biết.

Chẳng lẽ có chuyện gì sao? Tại sao anh ấy lại khác với mọi ngày như vậy?..... Bao câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu cô mãi không có câu trả lời.

Ân Ân bước xuống giường từ từ bước vào phòng tắm, cô nghĩ "Có lẽ anh bận xử lý công việc gấp chẳng?" Ân Ân vội lắc đầu để cho những suy nghĩ kia không còn nữa.

Vệ sinh cá nhân xong cô xuống phòng bếp, quần gia Tô thấy cô xuống thì khẽ cười rồi dọn thức ra cho cô. Bà nói đây là những món Tôn Khiết đã làm cho cô trước khi đi làm. Ân Ân khẽ mỉm cười, dù không có anh ngồi ăn cùng nhưng cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc và bản thân là người may mắn nhất khi có anh là chồng.

Ăn uống xong xuôi, Ân Ân dọn dẹp rồi ra vườn hoa dạo một vài vòng. Chiếc váy hồng phấn được cô mặc trên người hòa trộn với sắc hoa vừa nở tạo nên một khung cảnh tuyệt mĩ khiến người xem không khỏi rời mắt.

Bỗng trong lòng cô lại có cảm giác gì đó khó chịu, đau nhói và cả bồn chồn lo lắng, cô không hiểu vì sao mình lại có cảm giác như vậy, dường như đó là sự báo trước của một điều gì sắp xảy ra. Ân Ân cố gắng lấy lại mọi bình tĩnh nhưng cô lẽ là vô ích.

Ân Ân nhanh chóng vào nhà nhắc điện thoại gọi cho ai đó.

"Alo, thiếu phu nhân có chuyện gì sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng của Lăng Vũ vang lên bên đầu dây bên kia.

"Cậu nói cho tôi biết hôm nay Tôn Khiết đi đâu?"

Ân Ân gấp gáp hỏi.

"Thưa thiếu phu nhân...Thiếu tướng... đang ở phòng làm việc ạ!"

Lăng Vũ áp ứng nói, anh không ngờ cô lại gọi đến hỏi việc này. Chẳng lẽ.....

"Cậu đưa tôi nói chuyện với anh ấy!"

"A...không được....thiếu tướng đang bận xử lý tội phạm, việc này sẽ không tiện để nghe máy...thiếu phu nhân gọi lại sau được không ạ!"

Lăng Vũ vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán, có lẽ anh chưa bao giờ phải nói dối trong tình trạng như vậy. Hiện tại có lẽ Tôn Khiết đang trên đường đến thành phố K, nơi sẽ có 1 cuộc hẹn liên quan đến mạng người.

"Tôi cho cậu 1 cơ hội, nói cho tôi biết Tôn Khiết đang ở đâu?"

Cô lạnh lùng nói, giọng nói mà từ trước đến nay Lăng Vũ chưa từng nghe. Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lại chứa đựng sự lo lắng và đôi chút run run.

"Thiếu tướng đang xử lí tội phạm ạ, thiếu phu nhân người tin tôi đi!"

"Cậu không nói phải không, vậy được tôi sẽ gọi Hàm Lộ..."

"Đừng... Thiếu phu nhân... Đừng gọi cậu ấy... Tôi nói, thiếu tướng hiện tại đang trên đường đến thành phố K để gặp mặt Tổng Lâm Cung nhưng thiếu phu nhân yên tâm thiếu tướng nhất định sẽ không sao."

Chưa để Ân Ân nói hết câu, Lăng Vũ đã nhanh chóng cất ngang lời cô. Lăng Vũ cũng không muốn nói ra sự thật nhưng anh nghĩ dù gì cô cũng sẽ biết và anh cảm nhận được là cô đang lo lắng cho Tôn Khiết nên mới nói ra. Anh cũng không muốn làm người kia giận nên mới làm trái ý của Tôn Khiết.

Nghe được lời nói ấy của Lăng Vũ, Ân Ân như chết lặng, tâm trạng cô lúc này đang rối bời, mọi dòng suy nghĩ của cô đều lo lắng cho Tôn Khiết. Một lúc sau Ân Ân gằn giọng nói:

"Cho cậu 15 phút lái xe đến đưa tôi sang thành phố K, cậu không làm theo thì đừng trách tôi."

Ân Ân nói xong thì tắt điện thoại, cô nhất định phải đến đó cùng anh và cô cũng muốn tự bản thân mình đòi lại món nợ mà hắn đã gây ra với tiểu bảo.

Lăng Vũ sao khi nghe được lời nói của cô liền nhanh chóng lái xe rời khỏi Tổng cục, Lăng Vũ cũng muốn đến đó thành phố K để xem xét và bảo vệ Tôn Khiết bởi anh nghĩ Tổng Lâm Cung nhất định sẽ dờ dò.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

~~~~~Giải quyết ân oán~~~~~

Trên con đường tấp nập xe cộ, những chiếc xe thi nhau lướt qua như một con gió. Đôi khi lại xuất hiện vài chiếc xe mang những thương hiệu rất nổi tiếng khiến người khác phải ngoái nhìn vì rất ít ai có thể sở hữu những chiếc xe đắt tiền như vậy.

Thấp thoáng trong đó là một chiếc BMW được phủ một lớp sơn đen đầy sang trọng, nó chậm rãi lướt qua mọi vật bên đường có lẽ nó không gấp gáp như những chiếc xe khác bởi nó đang chờ đợi 1 điều gì đó.

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi con đường tấp nập ấy mà chuyển sang một con đường khác khá vắng vẻ. Không biết thời gian trôi qua bao lâu mà chỉ biết đến khi chiếc xe dừng lại thì đã đứng trước một tòa nhà rộng lớn.

Cửa xe từ từ được mở ra, thân ảnh cao lớn của 1 người đàn ông bước xuống. Ánh nắng dịu nhẹ chiếu rọi lên gương mặt anh tú sặc sảo không tí vết như tạc tượng của Tôn Khiết, phủ dưới hàng mi dài hơi cong chính là đôi mắt pha lẫn hai màu nâu xanh mang đầy hàn khí, anh vẫn giữ một nét mặt lạnh lùng như thường ngày.

Sau khi cởi bỏ bộ cánh phục hằng ngày, Tôn Khiết khoát lên người một bộ vest đen và chiếc quần tây cùng với đôi giày dr.marten màu đen cao quý.

Dường như trông anh hôm nay không giống như đi gặp kẻ thù hay quyết định một cuộc chiến sinh tử mà giống như đi gặp bạn bè vậy.

Tôn Khiết đưa tay chỉnh lại chiếc áo vest rồi đưa mắt liếc nhìn xung quanh. Tòa nhà anh đang đứng chính là tòa nhà Death mà Tổng Lâm Cung đã nói.

Khi nghe đến cái tên này ai ai cũng toát ra vẻ sợ hãi mà không dám đến gần bởi Death chính là cái chết, tòa nhà với cái tên mang đầy sự chết chóc và u ám khiến người ta phải rùng mình nghi ngờ đến.

Tòa nhà Death nằm ở ngoại ô thành phố K, xung quanh bốn bề chỉ có cỏ cây, không gian yên tĩnh chi nghe được tiếng lá xào xạc và vào gió làm phát ra những âm thanh vui tai kết hợp cùng với tiếng chim hót lâu lo tạo nên một khung cảnh hữu tình nhưng đôi khi nó là lớp màng bao bọc cho những gì phía sau.

Với diện tích rất rộng nhưng tòa nhà Death chỉ có ba tầng, được phủ một màu sắc tượng trưng cho thiên thần và ác quỷ đó là màu đen và trắng. Tòa nhà được thiết kế giống như 1 tòa thành cổ uy nghiêm, vững chắc giữa chốn rừng cây bạt ngàn.

Từ cổng chính đến trước cửa tòa được trang trí bởi các pho tượng đồng đủ hình dáng.

Tôn Khiết đã từng nghe đến cái tên này nhưng anh chưa bao giờ nghĩ chủ nhân của nó lại là Tổng Lâm Cung.

Tôn Khiết nhấc chân bước vào trong, nơi cánh cửa đã mở ra từ trước như chào đón anh. Không gian tĩnh lặng, yên ắng bao trùm cả căn phòng.

Bỗng một người mặc vest đen bước ra rồi dẫn anh lên sân thượng của tòa nhà, cách cửa sân thượng được mở ra, anh không nghĩ ngợi gì mà bước vào. Cánh cửa cũng cùng lúc đóng lại.

Tôn Khiết bỗng nhu mày khi nhìn thấy hình bóng người đàn ông đang đứng ở phía trước. Làn gió thổi nhẹ nhàng, làm mái tóc ánh kim của hắn khẽ chuyển động. Gương mặt sắc sảo có lẽ không thua kém anh, chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc quần tây tôn lên vẻ hào soái của hắn. Tổng Lâm Cung đứng quay mặt về phía những rừng cây kia, nơi được bao phủ bởi một màu xanh của lá. Không khí nơi đây thật khác xa với không khí ở vùng nội ô. Bình dị, thoáng mát và trong lành.

Trên tay hắn cầm một ly rượu vang đỏ, khẽ lắc nhẹ, chất lỏng màu đỏ chứa trong ly bỗng chuyển động mà va chạm lẫn nhau. Tổng Lâm Cung nhấc nhẹ ly rượu trên tay rồi uống một ngụm, hắn khẽ cười nói.

" Rất đúng giờ! "

" Còn 10 giây. "

Anh lạnh nhạt trả lời.

Nụ cười trên miệng Tổng Lâm Cung càng nở rộng khi nghe được câu trả lời của Tôn Khiết. Hắn quay người lại đối diện với anh, rồi nói:

" Chào mừng mày là vị khách đầu tiên tao mời đến đây, ngồi xuống đi cứ tự nhiên! "

Tổng Lâm Cung chỉ tay vào chiếc ghế cạnh đó.

Tôn Khiết không lưỡng lự mà nghe theo lời Tổng Lâm Cung ngồi xuống bởi anh đang đợi hắn sẽ có những hành động gì tiếp theo.

" Là mày đã sai người hại vợ con tao! "

Anh lạnh lùng nói, đôi mắt hiện hữu bao nhiêu sự căm thù lên lên đầy.

" Nếu tao nói không phải thì sao. "

Tổng Lâm Cung nói xong liền đưa ly rượu lên miệng và uống cạn.

" Mày nghĩ tao sẽ tin. "

" Tao thừa nhận là tao hại mày, tao muốn giết mày nhưng đối với một đứa trẻ vẫn còn đang trong bụng mẹ thì tao chưa bao giờ có ý định giết hại nó. "

Câu nói ấy vang lên khiến không gian rơi vào trạng thái tĩnh lặng, Tổng Lâm Cung đi về phía bình rượu đã đặt sẵn ở bàn mà rót vào chiếc ly thủy tinh trên tay, thứ chất lỏng màu đỏ kia cứ thế mà chảy vào chiếc ly rỗng kia.

Câu nói của Tổng Lâm Cung có phải là thật không? Hay chỉ là lời biện minh cho một tội lỗi đã phạm phải chăng?

" Thuộc hạ ra tay, chủ nhân lại không liên quan. "

Anh khẽ cười nói.

" Thuộc hạ ra tay không nhất thiết là chủ nhân sai khiến.

Tổng Lâm Cung nói xong uống cạn ly rượu trên tay rồi lấy điện thoại gọi cho ai đó. Một lúc sau, cánh cửa sân thượng được mở ra, hình ảnh một người đàn ông đang bị trói được đẩy vào, có lẽ hắn đã bị tra tấn trước đó vì trên người hắn toàn vết thương lớn và nhỏ đã rướm máu.

" Lão đại, người đã đưa đến! "

Người đàn ông đi phía sau lên tiếng, hắn mặc bộ âu phục đen, gương mặt khá soái, thân hình cường tráng. Hắn có lẽ là Lãnh Minh cánh tay phải của Tổng Lâm Cung.

" Hắn là người đã đẩy vợ mày còn kẻ lái xe đã tự sát. "

Tổng Lâm Cung chỉ tay vào người đang bị trói nói. Tôn Khiết đưa mắt liếc nhìn một cái, hàn khí từ đôi mắt anh quét qua người họ khiến ai cũng phải e dè mà không dám nhìn.

" Mày muốn có hắn chết thay mày sao? "

" Mày muốn giết tao! "

" Phải! "

Tôn Khiết gằn giọng nói, tay anh nhanh như chớp lấy từ đâu ra 1 khẩu súng ngắn. Anh kéo cò rồi nhắm thẳng mũi súng vào người Tổng Lâm Cung. Chỉ một cái bóp cò, hắn có thể sẽ chết.

" Giết người tay không tắt sách đó là điều một cảnh sát như mày nên làm à? "

" Hại một đứa trẻ chưa chào đời đó là điều một thủ lĩnh băng nhóm TIA hay một người đã từng là cảnh sát nên làm sao? "

"Được! Nếu mày muốn chơi thì tao sẽ chơi với mày, Lãnh Minh! "

Lãnh Minh như hiểu được liền lấy 1 khẩu súng ngắn đưa cho Tổng Lâm Cung. Hắn nhanh chóng kéo cò rồi nhắm vào Tôn Khiết. Hai mũi súng được chia vào nhau. Đường như hai người đang chơi 1 trò chơi sinh tử, kẻ thắng sẽ nắm được cục diện, kẻ thua sẽ chết hay cả hai cùng chết.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, bỗng Tôn Khiết nhếch môi cười:

"Pằng " Tiếng súng đầu tiên vang lên nhưng nó lại không nhắm vào Tôn Khiết hay Tổng Lâm Cung mà là Lãnh Minh. Viên đạn được bắn ra từ súng của Tôn Khiết ghim sâu vào một bên chân của Lãnh Minh khiến một dòng máu đỏ tươi chảy ra. Lãnh Minh đau đớn mà ôm chân bị thương khụy xuống.

"Không diễn nữa! Nói đi, tại sao mày lại làm vậy? "

Tổng Lâm Cung bỏ súng xuống, lạnh lùng nói:

"Lão đại..... người nói gì vậy? "

Lãnh Minh đau đớn ra sức nói.

"Mua chuộc và bài kẻ làm cho tội danh giết hại đứa trẻ chưa chào đời đổ hết lên người Tổng Lâm Cung này, mày nói xem tại sao lại làm vậy? "

"Hừ, tao muốn biết tại sao chúng mày biết được tao là kẻ chủ mưu? "

"Điều tra, lời nói, nét mặt. "

Tôn Khiết lạnh nhạt trả lời.

"Được rồi, mày nên trả lời câu hỏi của tao, tại sao mày lại làm vậy? " Tổng Lâm Cung nhìn Lãnh Minh nói.

"Tại sao? Tại sao ư? Ha ha... Tao không phải Lãnh Minh mà là Hứa Minh, 10 năm trước chính ba mẹ mày đã hại chết ba mẹ tao, tao hận mày. "

Hắn cảm tức nhìn Tổng Lâm Cung nói. Năm đó xảy ra một cuộc va chạm lớn giữa hai chiếc ô tô, mà người gây ra tai nạn không ai khác chính là ba mẹ Tổng Lâm Cung. Vụ tai nạn ấy đã cướp đi sinh mạng của 3 người bởi mẹ Tổng Lâm Cung may mắn thoát nạn nhưng đã mất vào 3 năm sau. Tổng Lâm Cung khề nói.

"Mày hận tao mà mày lại hại con của người không liên quan sao."

"Không liên quan ư, 8 năm trước là Diêm Tôn Khiết đã hại chết La Ái, là thanh mai trúc mã với tao, tao yêu cô ấy nhưng chính mày đã cướp đi cô ấy, tao gia nhập băng nhóm TIA, làm cánh tay phải cho Tổng Lâm Cung mày chính là có 1 mục đích là làm cho hai chúng mày tàn sát lẫn nhau nhưng không ngờ..... haha.....haha."

La Ái chính là người bạn cùng ngành với hai người, là người mà Tổng Lâm Cung yêu, là người đã cứu Tôn Khiết mà mất mạng. Cũng vì một cái tên La Ái đã khiến cho 2 người nổi lên lòng thù hận với Tôn Khiết. Nhưng đó chỉ là tai nạn, không ai muốn vậy kể cả anh.

Hứa Minh lấy trong túi ra vật gì đó liền cười lớn nói.

"Chúng mày thấy đây là cái gì không? Là điều khiển bom đấy! Xung quanh đây tao đã lên đặt bom, hôm nay tao có chết cũng phải lôi chúng mày theo cùng.....haha.....haha."

Hắn cười như một kẻ điên, rồi lấy tay ấn vào nút kích hoạt bom trên tay khiến Tôn Khiết và Tổng Lâm Cung không kịp trở tay.

1 giây....2 giây....3 giây.....

Không gian vẫn yên ắng mà không xảy ra một điều gì bất thường. Hắn ra sức nhấn mạnh vào nút kích hoạt, gương mặt bỗng chốc biến đổi nhưng mãi vẫn không có điều gì xảy ra.

Tôn Khiết cùng Tổng Lâm Cung cũng không kém phần ngỡ ngàng nhưng lại không hiểu tại sao.

"Đừng bầm nữa, vô ích thôi, nguồn sóng đã bị nhiễu trong vòng 30 phút, bom cũng đang được tiến hành tháo gỡ, hiện tại không thể phát nổ. "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

~~~~~Kết thúc viên mãn~~~~~

Giọng nói ấy trong trẻo, nhẹ nhàng nhưng lại mang bao sự cứng rắn đến từng chữ.

Lời nói đó khiến Lãnh Minh tức giận mà siết chặt điều khiển trên tay bởi kẻ hoạn giết người này của hắn đã có kế phá hoại. Lãnh Minh quay nhẹ đầu về phía phát ra giọng nói ấy, đôi mắt hắn hiện lên vài phần chết chóc.

Gương mặt Lãnh Minh đã nhợt nhạt hẳn đi có lẽ là do vết thương ở chân đã chảy nhiều máu.

Tôn Khiết cùng Tổng Lâm Cung cũng quay đầu nhìn về phía cửa, trên gương mặt cả hai đều có sự ngạc nhiên và mong đợi nhưng đối với Tôn Khiết lại có sự lo lắng bởi giọng nói này rất quen thuộc với anh, phải chăng là người đó?

Bằng cách cửa trước mặt họ từ từ được mở ra, bóng dáng người con gái nhỏ nhắn, quen thuộc bước vào. Gương mặt sắc sảo được trang điểm nhẹ nhàng và khoác lên người chiếc váy màu đen sang trọng. Chiếc váy được thiết kế đơn giản nhưng lại tôn lên dáng người đẹp đẽ cùng nước da trắng ngần của cô. Tôn Khiết bỗng nhu mày, nét mặt trở nên lạnh lùng hơn.

"Ấn...Ấn..."

Tôn Khiết cất tiếng nói. Phải, người trước mặt anh là Ân Ân nhưng tại sao cô lại ở đây? Không phải cô đang ở nhà sao? Bao nhiêu câu hỏi cứ thế mà hiện diện trong đầu anh.

Ân Ân nở nụ cười nhẹ rồi chậm rãi đi về phía anh.

"Anh có sao không? "

Giọng nói dịu nhẹ mang đầy sự quan tâm của Ân Ân thốt lên.

"Em...sao lại đến đây, em có biết sẽ có nguy hiểm không? Còn nữa tại sao lại ăn mặc như vậy? "

Tôn Khiết lạnh nhạt nói, giọng nói có phần trách móc và giận dữ, anh nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo vest của mình mà khoát lên cho cô.

"Em có chút bất an nên đã hỏi Lăng Vũ mới biết anh đến đây. Còn nguy hiểm tất nhiên em biết nên mới đến để bảo vệ anh. Và lại có anh ở đây thì em không sợ."

Ân Ân không chút chần chờ mà nói. Đối với cô nguy hiểm đã không thành vấn đề gì nữa rồi bởi chính cô sẽ đối mặt với nó.

"Anh cần em bảo vệ sao? "

"Cần chứ! Em đang bảo vệ anh dưới mấy quả bom..."

Lời nói của cô bất chợt bị ngắt đi bởi tiếng ho nhẹ của Tổng Lâm Cung.

" Hai người quan tâm những người xung quanh tí đi, tôi không thích ăn cầu lương."

Tổng Lâm Cung chán ghét nói. Tôn Khiết nghe vậy liền nhủ mày quay sang kìm Tổng Lâm Cung một cái, Tổng Lâm Cung thấy vậy liền nhếch môi cười tóa vẻ thách thức. Ân Ân có chút ngại ngùng nhìn Tổng Lâm Cung gật nhẹ đầu rồi quay sang nhìn Lãnh Minh. Khác hẳn với vẻ ngày thơ lúc này, Ân Ân như biến thành một người khác vậy, đôi mắt sắc lạnh chăm chú nhìn hắn.

" Thế nào khi kế hoạch giết người của anh bị tôi phá hoại! "

Ân Ân cười khẩy lạnh nhạt nói.

Lãnh Minh không nói gì chỉ " Hừ " một tiếng khinh bỉ. Người phá hoại kế hoạch của hắn tất nhiên là hắn rất căm hận nhưng hắn đang bị thương thì làm gì được cô chứ!

" Anh hại một đứa trẻ chưa chào đời phải chết, hại người khác mất đi cái gọi là " Tình bạn ", hại những người vô tội phải chết, anh làm những điều đó là vì cái gì? Vì trả thù sao? Hừ! Nực cười! Anh trả thù rồi họ sẽ vui vẻ sao? Sao anh không nghĩ anh phải sống, phải hạnh phúc thay họ như vậy họ sẽ mỉm cười ở nơi khác. Anh mang hận thù suốt 10 năm vậy anh có vui vẻ không? Anh có hạnh phúc không? "

Ân Ân tựa hồ như người phân xét nhìn hắn mà nói. Có lẽ từ trước đến nay cô chưa từng nói vậy với một người nào khác ngoài Lãnh Minh. Tổng Lâm Cung nghe cô nói vậy trong lòng cũng có một cảm giác của sự lỗi lầm. Bởi anh quá tin vào người khác mà nghe lời xúi giục của Lãnh Minh khiến anh hận người bạn thân nhất của mình suốt 8 năm. Tôn Khiết khẽ nhếch môi cười bởi đối với anh Ân Ân bây giờ đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

" Hừ, cô không cần nói nhiều, hôm nay dù có chết tôi cũng sẽ mang một người đi cùng. "

Nói rồi Lãnh Minh lấy từ đâu ra một khẩu súng, hắn nhanh chóng nhắm thẳng về phía cô mà bóp cò.

" Pằng ". Viên đạn cứ thế mà bay thẳng vào Ân Ân khiến cô không kịp trở tay. Viên đạn cứ thế mà lao thẳng về 1 phía, một dòng máu đỏ nóng ầm từ từ chảy ra nhưng.. đó lại không phải của Ân Ân mà chính là của Tôn Khiết. Anh đã kéo cô vào lòng, lấy tấm lưng rộng lớn che chắn cho cô. Viên đạn ấy cứ thế ghim sâu vào lưng anh, những chất lỏng màu đỏ cứ thế từ trong cơ thể anh chảy ra.

Tổng Lâm Cung nhủ mày nhanh chóng lấy khẩu súng trên bàn bắn liên hồi vào người Lãnh Minh, những dòng máu đỏ tươi cứ thế mà chảy xuống, hắn nhìn Tổng Lâm Cung một cách đầy căm hận,máu từ khóe miệng bỗng trào ra, Lãnh Minh ngã xuống. Phái, hắn đã chết, một cái chết quá đối nhẹ nhàng cho những gì mà hắn đã gây ra.

" Khiết...không...."

Cả cơ thể Tôn Khiết mất thân bằng mà ngã vào người Ân Ân, cô đỡ anh ngồi xuống, đôi tay không ngừng run rẩy mà cầm máu cho anh. Lúc này đầu óc cô rối bời, hình ảnh anh đối đạn cho cô cứ mãi hiện lên trong đầu cô. Hàng lệ trên đôi mắt ngọc ngà cứ thế mà tuôn rơi.

Tôn Khiết cố gắng mỉm cười nhìn Ân Ân, có lẽ anh đã thấy cô bình an rồi chăng?

" Khiết...anh không được ngủ...nhất định không được ngủ..."

Tiếng nói thỏn thức của cô vang lên, đúng lúc này cánh cửa lại được mở ra.

" Thiếu phu nhân bom đã..."

" Đừng nói nữa mau giúp tôi đưa anh ấy đến bệnh viện.... MAU "

Cô cắt ngang lời của Lăng Vũ mà hét lớn, Lăng Vũ nghe vậy liền nhanh chóng giúp cô đưa Tôn Khiết đến bệnh viện. Tổng Lâm Cung không nói gì chỉ lấy điện thoại gọi cho bệnh viện gần nhất chuẩn bị.

Ngày hôm đó có thể nói là một ngày tâm tở nhất của Ân Ân, 6 tiếng cô ngồi thần thờ ngoài phòng cấp cứu, tâm trạng lo lắng, hoảng sợ cứ hiện lên gương mặt cô.

Ca phẫu thuật thành công sau 6 tiếng, bác sĩ nói chỉ cần viên đạn lệch một chút thôi là anh có thể không đi lại được nữa.

Mọi chuyện lại diễn ra bình thường kể từ ngày hôm đó. Lãnh Minh đã chết, mọi sự trả thù đều tan biến. Tổng Lâm Cung và Diêm Tôn Khiết cũng đã hóa giải mọi hiểu lầm trở lại thành bạn tốt. Cái tên La Ái mãi mãi đi vào quá khứ.

Thủ lĩnh băng nhóm TIA, một băng nhóm khiến người trong thế giới ngầm đa phần sợ hãi giờ đây đã biến mất mà thay vào đó là một tổng giám đốc soái ca của tập đoàn C&C đứng đầu nước K. Tập đoàn C&C đã thành lập từ 7 năm trước nhưng không ai biết người đứng sau nó là ai. Mãi đến hôm nay người đứng sau nó mới xuất hiện và không ai khác đó là Tổng Lâm Cung.

1 tháng sau, tại Anh Quốc

Một hôm lễ thể ki đã được diễn ra dưới lâu đài Highcliffé, Dorset nổi tiếng của Anh Quốc. Highcliffé, Dorset là một tòa lâu đài rộng lớn bậc nhất nước Anh với phong nền tuyết vời cho buổi lễ cũng như những bức ảnh cưới. Lâu đài Highcliffé tự hào với phần trần cao tuyệt đẹp kiểu Wintergarden, nội thất sang trọng và tầm nhìn tuyệt đẹp ra bối cảnh xung quanh.

Buổi lễ được tổ chức ngoài trời, được trang trí hoàn toàn bằng hoa hồng kết hợp với hoa trà middlemist đó tạo nên một khung cảnh lãng mạn đến từng chi tiết.

Tiếng nói cười của những khách mời vang vọng, tiếng chúc phúc quanh quẩn. Khách được mời đến hôm nay chủ yếu là bạn bè và những doanh nhân lớn.

Bỗng mọi ánh mắt đều đổ dồn về một phía, những tràng pháo tay bất chợt vang lên.

Hình ảnh một cặp đôi đang tay trong tay bước qua cánh cổng hoa hồng rồi chậm rãi tiếng về phía sân khấu. Phía trước họ còn có những thiên thần bé nhỏ thi nhau tung những cách hoa hồng lên không trung.

Ân Ân khoát lên người chiếc váy cưới tuyệt hảo, chiếc váy mang một màu trắng huyền ảo với chân váy xòe rộng, bên trên còn đính một vài viên kim cương nhỏ. Bộ váy này do chính tay Cẩm Tuyết thiết kế cho chị dâu mình. Và đi bên cô chính Tôn Khiết, anh khoát lên người một bộ vest trắng rất lịch lãm đầy nét điển trai. Trông hai người rất xứng đôi, thật khiến người ta trầm trồ ghen tị.

Nghĩ thức của hôn lễ cũng bắt đầu, hai người mỉm cười hạnh phúc trao cho nhau những lời hứa ngọt ngào cùng với cặp nhẫn cưới rất đặc biệt, đó là của một người đã làm riêng cho hai người xem như một lời xin lỗi và cầu mong sự tha thứ.

Bất chợt một đám người đàn ông mặc vest đứng thành một hàng. Mọi người xung quanh có chút hoảng hốt, kể cả Ân Ân bởi người đứng đầu không ai khác chính là Lăng Vũ.

" Nghiêm! 1 2 3 bắt đầu! " Lăng Vũ hét lớn.

" Chúc thiếu tướng và thiếu phu nhân " Chi nguyên nữ môn phu thể bách niên giai lão, đa tử đa tôn ". " *

* Ý nói vợ chồng cùng chung sống đến già, đông con nhiều cháu.

Nói rồi Lăng Vũ nhìn anh và cô mỉm cười. Lời chúc này thật khác biệt với ai khác, có lẽ chỉ có mỗi những người trong Tổng cục mới dám làm như thế. Tôn Khiết nhếch môi nở nụ cười nhẹ, anh cũng không ngờ sẽ có tiết mục này trong hôn lễ của mình.

" Cảm ơn mọi người "

Ân Ân nở nụ cười hạnh phúc khẽ nói.

" Thiếu phu nhân không cần khách sáo đâu ạ! "

Lăng Vũ nhẹ giọng nói:

" Ày, cậu cứ gọi tôi là chị dâu đi đừng gọi thiếu phu nhân nghe xa lạ lắm! "

" Nhưng..."

" Cậu cứ nghe theo cô ấy đi. " Tôn Khiết nhanh chóng lên tiếng.

" À...ạ vâng.... chị dâu! "

Lăng Vũ có chút bối rối nói. Đây là lần đầu tiên anh gọi người khác với hai tiếng " Chị dâu " nên có chút không quen.

" Được rồi, hôm nay cậu là phù rể nhưng lại thiếu phù dâu thì thật đáng tiếc, tôi và Tôn Khiết sẽ tặng cậu một món quà nhỏ xem như bù đắp vậy! "

Ân Ân nở nụ cười rạng rỡ nói với Lăng Vũ rồi nhìn sang Tôn Khiết, anh cũng đáp lại cô bằng một nụ cười khiến người khác phải xao xuyến.

"Quà..."

Lăng Vũ khó hiểu nói.

Bỗng từ phía cổng hoa hồng xuất hiện một cô gái với gương mặt sắc sảo, chiếc váy dài màu hồng phấn được thiết kế tinh xảo tôn lên dáng vẻ đầy quyến rũ. Mọi ánh mắt đều nhìn vào người con gái ấy, cô nở một nụ cười tỏa nắng rồi chậm rãi bước về phía Ân Ân.

Lăng Vũ có chút kinh hãi khi nhìn thấy cô gái ấy, anh không tự chủ mà thốt lên hai lời:

"HÀM...LỘ..."

_____end_____

Hạnh phúc đơn giản lắm, chỉ cần bạn biết nắm bắt nó đúng thời cơ, thời điểm thì sẽ có nhưng đôi khi để có được hạnh phúc trọn vẹn thì bạn phải trải qua rất nhiều chuyện buồn vui và cả sự sinh ly tử biệt.

Cuộc đời rất ngắn ngủi, bạn hãy trân trọng những gì mình đang có, đừng để mất đi rồi mới hối tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 1

~~~~~ Khiết Triển, Ân Ngọc ~~~~~

Sau buổi hôn lễ thế kỷ ấy, Tôn Khiết và Ân Ân đã có một chuyến hưởng tuần trăng mật đầy ngọt ngào, hạnh phúc tại Paris và những nước khác.

Nhìn họ tay trong tay sánh bước trên những con đường tấp nập dòng người qua lại đều khiến người khác không khỏi ghen tị và ngưỡng mộ.

Và người sắp xếp, chuẩn bị cho chuyến đi này không ai khác chính là Tổng Lâm Cung, đó là một món quà để thay lời xin lỗi vì sự hiểu lầm và những chuyện anh đã làm đối với 2 người.

Kết thúc tuần trăng mật, cuộc sống của Ân Ân và Tôn Khiết vẫn diễn ra bình thường như trước đây. Những tiếng nói cười ngọt ngào, những lời hôn dỗi và cả những hạnh phúc khi cần biệt thự Khiết Ân sắp chào đón thành viên mới.

Việc lần thứ hai được làm mẹ, được nghe lại tiếng đập của con, được nhìn thấy hình hài nhỏ bé đang dần phát triển trong cơ thể mình khiến Ân Ân không còn gì vui bằng.

Nhưng lần này cô lẽ tiểu bảo không muốn ngoan ngoãn mà làm cho Ân Ân khó chịu. Con ốm nghén kéo dài khiến Ân Ân xanh xao, nhọt nhọt hần đi.

Tôn Khiết lo lắng đến nỗi hầu như ngày nào anh cũng ở bên cô cả ngày, anh chỉ vắng mặt khi có những công việc quan trọng.

4 tháng cứ dần trôi qua, sinh linh bé nhỏ trong bụng Ân Ân giờ đây đã hoàn chỉnh, anh và cô có thể thấy được hình dáng bé nhỏ của tiểu bảo qua máy siêu âm.

Ngày đến khám thai cũng đến, Tôn Khiết cùng Ân Ân đến bệnh viện. Tại phòng khám, vị bác sĩ nữ đứng tuổi chăm chú khám cho cô, sự ngạc nhiên cùng vui mừng cứ luôn biến đổi trên gương mặt vị bác sĩ ấy khiến Ân Ân và Tôn Khiết có chút lo lắng, chẳng lẽ...

"Chúc mừng cả hai, thai nhi là song thai!"

Bác sĩ mỉm cười nhìn hai người.

"Song thai..."

Tôn Khiết dường như không tin vào lời nói ấy, anh cất giọng hỏi.

"Phải, là song thai!"

Anh và cô ai nấy cũng đều có sự kinh ngạc và cả niềm hạnh phúc dâng trào, hai từ "Song thai" cứ hiện hữu trong đầu Ân Ân, cô không ngờ được rằng bản thân lại mang hai sinh linh nhỏ bé. Liệu đứa trẻ thứ hai chính là tiểu bảo chưa kịp chào đời của hai người chăng?

Có lẽ vậy, cuộc sống này luôn có một phép màu nho nhỏ xảy ra, những thứ mất đi thì có thể có lại được chỉ là nó nằm ở những khoảng thời gian khác nhau mà thôi!

Con ốm nghén của Ân Ân cũng dần biến mất, sự lo lắng của Tôn Khiết phần nào cũng được giảm bớt. Anh đã trở lại Tổng cục làm việc như trước.

Song thai trong bụng Ân Ân dần dần lớn lên khỏe mạnh trong bụng mẹ. Tôn Khiết và Ân Ân đã chính tay lựa chọn những đồ dùng, đồ chơi cho tiểu bảo nhưng tất cả đều là 1 đôi hoàn hảo.

Không biết song thai là trai hay là gái, có thể là 2 cô công chúa nhỏ xinh xắn hay là 2 chàng hoàng tử trong mộng của bao cô gái và cũng có thể là 1 đôi tiên đồng ngọc nữ chăng?

Những việc đó có lẽ phải đợi đến khi song thai ra đời.

Và ngày đó lại đến rất nhanh, chớp mắt cũng gần đến ngày sinh. Ân Ân phải vào viện trước 10 ngày để theo dõi vì Tôn Khiết lo lắng cho sức khỏe của cô trước khi sinh. Bà Diễm cũng sang chăm sóc cho cô.

Ngày Ân Ân hạ sinh song thai cũng giống như một người đang trải qua thời khắc sinh tử. Con đau chuyển dạ giữa đêm khuya, các bác sĩ cùng y tá gọi nhắt đều rồi rit tập hợp tại phòng phẫu thuật. Cả bệnh viện dường như bị náo loạn vào lúc đó.

1 tiếng trôi qua, Tôn Khiết dường như bất lực đứng trước cửa phòng phẫu thuật mà chờ đợi. Mỗi phút trôi qua là một cực hình đối với anh. Cô có sao không? Có đau không? Mọi sự lo lắng ấy cứ bám lấy anh bởi anh nghe nói, sinh con thường rất đau có khi còn gặp nguy hiểm.

Tôn Khiết đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại trước cửa phòng phẫu thuật. Đôi lúc anh lại muốn xông vào, muốn cùng cô vượt qua nỗi đau lúc hạ sinh, muốn bên cạnh cô nhưng mỗi lần như vậy ông Diễm cùng ông Dư lại ngăn anh. Hai người cũng là người từng trải, họ đều biết tâm trạng anh lúc này ra sao. Hai người bảo anh cứ yên tâm, rồi sẽ mẹ tròn con vuông. Mỗi lần như vậy, tâm trạng lo lắng của anh giảm bớt phần nào nhưng một lúc lại trở về lúc ban đầu.

Anh đã bao lần đứng trước cửa phòng phẫu thuật của Ân Ân, mỗi tình huống đều khác nhau nhưng lại mang một tâm trạng giống nhau. Lo lắng, sợ hãi, tự trách tất cả đều có nhưng lần này lại khác, Ân Ân chính là đang sinh tiểu bảo. Chào đón thiên thần bé nhỏ của mình thì ai mà chẳng vui và hạnh phúc. Nhưng đối với Tôn Khiết, điều anh quan tâm lúc này không phải là tiểu bảo mà chính là Ân Ân. Nếu mất cô có lẽ cuộc đời này của anh sẽ không bao giờ có hạnh phúc.

"Cạch "

Cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra, hai nữ y tá nở nụ cười bước ra trên tay còn mang 2 tiểu bảo kháu khỉnh vừa mới chào đời.

"Chúc mừng anh, là 1 cặp tiên đồng ngọc nữ "

Vị y tá bế đứa trẻ đến trước mặt anh mỉm cười nói.

"Vợ tôi đâu! "

Anh không để ý đến hai đứa trẻ mà gấp gấp hỏi.

"Đang ở bên..."

Chưa để ý tá nói hết câu Tôn Khiết đã nhanh chóng tiến vào phòng phẫu thuật, thông gia hai nhà chỉ biết nhìn nhau rồi lắc đầu. Kể cả con mình còn không nhìn dù chỉ một cái nữa.

Anh tiến vào, các y tá đang chuẩn bị đưa cô đến phòng hồi sức thấy vậy liền nhanh chóng ra ngoài. Gương mặt anh có chút thay đổi khi nhìn thấy người con gái đáng nằm trên giường. Gương mặt nhợt nhạt hẳn đi, đôi lúc lại nhăn nhó có lẽ vì thuốc gây tê đang dần mất tác dụng.

Tôn Khiết chậm rãi bước lại, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô mà hôn lên. Một giọt nước mắt nóng ẩm cứ thế mà rơi xuống.

"Anh xin lỗi, em có đau không?"

Anh khẽ nói, đôi mắt nhu hòa nhìn Ân Ân.

Ân Ân không nói gì chỉ mỉm cười rồi lắc nhẹ đầu, bàn tay còn lại không tự chủ mà đưa lên má anh, lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại.

"Anh xin lỗi, anh không để em sinh nữa đâu, nhất định không!"

"Con đâu..."

Ân Ân khẽ nói:

"Em còn quan tâm đến chúng, chúng làm em đau đấy!"

Tôn Khiết có chút trách móc nói.

"Anh có ngốc không vậy, sinh con tất nhiên phải đau rồi..."

"Hừ, khi nào chúng lớn anh nhất định sẽ dạy dỗ chúng một trận vì dám làm em đau."

"Anh thật là... À anh đặt tên cho con chúng ta đi..."

Tôn Khiết nghe vậy thì ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

"Cứ lấy tên mà chúng ta đã cùng đặt: KHIẾT TRIÊN, ÂN NGỌC".

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Cùng Cô Vợ Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.